

П. Г. УДХАУС
ПЕЛИКАН В БЛАНДИНГС

Част 0 от „Бландингс“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Летният ден отиваше към своя край. Над Замъка Бландингс беше паднал сумрак. Под плаща му се криеха древните бойни полета, сребърната повърхност на езерото тъмнееше, а Императрицата на Бландингс — Бъркширската свиня, беше напуснала откритата част на своята кочина и се бе оттеглила под навеса, където нощуваше. Като ревностен последовател на максимата „Рано лягай, рано ставай“, тя се прибираше винаги горе-долу по това време. Само като си взема своите редовни осем часа, една свиня може да се поддържа на ниво и да запази вида си на апетитна гимназистка.

Лишен от компанията ѝ, на която бе започнал да се наслаждава малко след като свърши обяда си, Кларънс, деветият граф Емсуърт, владетел на това богоизбрано царство, заплува замечтано обратно към къщата. Оттам заплува замечтано към голямата библиотека — една от забележителностите ѝ, и тъкмо искаше замечтано да доплува до любимия си стол, когато Бийч, икономът му, влезе с отрупан и апетитно ухаещ поднос. Лорд Емсуърт му хвърли зареян поглед, който така често беше извиквал порицанието „О, Кларънс, за бога, не стой така като глуха кокошка“, от страна на сестрите му Констанс, Дора, Шарлот, Джулия и Хермион.

— Ъ-ъ? — дълбокомислено започна той и добави: — Какво?

— Вечерята ви, м'лорд.

Лицето на лорд Емсуърт се разведри. Знаеше си той, че трябва да има някакво просто обяснение за този поднос.

— Разбира се, да. Вечерята. Точно така. Винаги вечерям по това време, нали? Напоследък го правя точно тук, макар че не разбирам поради каква причина. Бийч, защо вечерям в библиотеката?

— Предполагам, защото Ваша светлост предпочита да не споделя вечерята си с мистър Чесни в трапезарията.

— Мистър кой?

— Мистър Хауърд Чесни, м'лорд, приятелят на мистър Фредерик от Америка.

Озадачената бръчка, която беше започнала да се събира на челото на лорд Емсуърт, изчезна като издухана от вятъра. За пореден път Бийч, с този негов ясен мозък, разсея мъглата на мистерията, която изглеждаше застрашително непроницаема.

— А-а, да, мистър Хауърд Чесни. Мистър Хауърд Чесни, разбира се, приятелят на мистър Фредерик от Америка. Добре ли го хранят, как мислиш?

— Да, м'лорд.

— Не бих искал да гладува.

— Не, м'лорд.

— Сега вечеря ли?

— Мистър Чесни замина за Лондон със следобедния влак, м'лорд, и доколкото разбрах, смята да се върне утре.

— Разбирам. Значи сигурно ще вечеря там. В ресторант или нещо такова.

— Вероятно, м'лорд.

— Последния път, когато вечерях в Лондон, беше с мистър Галахад в едно заведение някъде около Лестър Скуеър. Та той каза, че хранел сантиментална обич към него, защото оттам го изхвърляли често в младежките му години. С ритници, Бийч, по... Казваше се някак си, ама съм забравил как... За заведението говорех, Бийч... Това тука мирише добре. Какво е?

— Агнешко краче, м'лорд, с варени картофи.

Лорд Емсуърт прие информацията с доволно поклащане на глава. Това си е то. Добрата проста английска храна. Колко различно, мислеше си той, от ужасната стара ера, когато сестра му Констанс беше Фюрерът на Замъка Бландингс. По време на нейния режим вечеря означаваше преобличане и настаняване на масата с тълга отвратителни гости, а отпреде ти нескончаеми блюда със страховити френски имена. И онова невъобразимо суетене, ако се случи някой да си глътне копчето на яката и да го замести с месингов кламер.

— И — добави Бийч, защото той беше човек, който обича добросъвестната точност — спанак.

— Върховно, върховно. А след това?

— Пудингово руло с мармалад, м'лорд.

— Превъзходно. С повече мармалад, надявам се?

— Да, м'лорд. Инструктирах мисис Уилоби.

— Коя е мисис Уилоби?

— Готвачката, м'лорд.

— Мислех, че се казва Пъркинс.

— Не, м'лорд, Уилоби. Инструктирах я да не го пести.

— Благодаря ти, Бийч. Ти обичаш ли пудингово руло?

— Да, м'лорд.

— С повече мармалад?

— Да, м'лорд.

— Това е от изключително значение, Бийч. Ако няма много мармалад в пудинговото руло, не си струва да се яде. Добре. Ще го донесеш, като позвъня, нали?

— Много добре, м'лорд.

Като остана сам, лорд Емсуърт се нахвърли с апетит върху добрата си проста английска храна, размишлявайки върху удивителното подобрение на атмосферата в замъка. Откакто сестра му Констанс се ожени за онзи американец Джеймс Скунмейкър и замина да живее в Америка, тук можеше да се живее. Още повече че провидението, което не е скъперник, що се отнася до благосъстоянието на някоя заслужила душа, се беше погрижило да няма опасност някоя от другите му сестри да заеме нейното място. По време на последната им среща той така дълбоко беше засегнал Хермион, че те изобщо вече не си говореха, а Дора, Шарлот и Джулия никога не напускаха Лондон, освен когато ходеха по модните курорти на Ривиерата и в Испания. Заплахата от посещение на която и да било от тях беше толкова далечна, че можеше да се изключи. Затова никак не беше чудно, че докато Бийч внесе пудинговото руло, лордът вече достигна такова приповдигнато настроение, че не би забелязал дори и отсъствието — на мармалад в него. Брат му Галахад беше казал веднъж, че притежанието на сестри безспорно е божие наказание. И беше добавил, че е трябвало да заемат твърда позиция по този въпрос още в началото. В този момент, обаче, лорд Емсуърт стигна до заключението, че да нямаш сестри е толкова добре, колкото да имаш, но те да си стоят далече.

Тая идилия имаше само един кусур. По-младият му син Фредерик, който сега работеше в една фирма за кучешки бисквити в Лонг Айленд Сити, Ню Йорк, така неуместно му беше натресъл тоя тип Чесни с препоръчително писмо, че лорд Емсуърт трябваше да го

покани да остане. Но заплахата биде неутрализирана, след като лордът благоразумно се оттегли да се храни в библиотеката, а през останалото време успяваше ловко да избегне всякакви сблъсъци с него. Един домакин винаги може да реши проблема с нежелания гостенин, ако има известна доза животинско лукавство и пълна липса на социално съзнание.

Лордът се справи успешно с пудинговото руло до последния грам мармалад и взе кафето си в креслото, където винаги се приютяваше. То беше в непосредствена близост до рафта с книгите за свине, които бяха основният му източник на умствено оросяване. Избра една от тях и с наслада се потопи сред вълшебните ѝ страници, но не след дълго реалността грубо го разтърси за рамото. Или по-скоро ревна с оглушителен шум, нахлуващ през отворения прозорец, в ушната му кухня. Господи, та това беше кола и тя имаше нахалството да спре пред неговия вход. Това го обезпокои сериозно и когато след малко Бийч се появи, лордът се обърна към него с глас, треперещ от разбираема тревога. Откакто си замина Кони, посетителите в замъка бяха рядкост, но лордът знаеше, че навлеците още се спотайват наблизко в леговищата си и е твърде възможно, въпреки положените кански усилия, да не е потушил дружелюбния съседски дух, който така ненавиждаше.

— Това кола ли беше, Бийч?

— Да, м'лорд.

— Ако е някой за мен, кажи, че съм си легнал.

— Нейно благородие е, м'лорд.

— Ъ-ъ? Какво? Какво благородие?

— Лейди Констанс, м'лорд.

За една ужасна секунда на лорд Емсуърт му се стори, че е чул „лейди Констанс“. В секундата, която последва, той разбра, че това е самата истина и кръвта му в де що кръвоносен съд имаше изстина от неочаквания шок. През всичките тия дълги години, когато Бийч му беше повече приятел, отколкото иконом, лордът никога не бе и подозирал, че верният му служител притежава подобна тъмна страст към калните номера. Но сега бе повече от ясно, че Бийч е обладан от някакво смрадливо настроение, затова у лорда пламна оправдано възмущение. Каква недодялана дебелашка шега. Че така човек може да получи разрив на сърцето... А може и нещо по-сериозно.

Но след миг мъглата пред очите му се вдигна и лордът видя очи, които го гледаха. Те бяха пълни със скръб, разбиране и жалост; очи на човек, който осъзнава колко печално е съобщението, което е направил; на човек, който напълно оценява как се чувства работодателят му и който, ако му позволяваха служебните им отношения, би го тупнал приятелски по рамото и би го подтикнал да се държи като мъж, защото злокобните моменти в живота ни сполетяват, за да ни изпитат и да ни направят по-възвишени.

Тези мисли успокоиха лорд Емсуърт. Той вече не се чувстваше като глупак на сцена. Трябваше да посрещне истината, колкото и отвратителна да беше тя.

— Къде е?

— В кехлибарения салон, м'лорд. Нейно благородие се придружава от някоя си мис Поук... Доколкото съдя по произношението ѝ, мис е американка.

Книгата за свинете отдавна вече беше паднала от безчувствената ръка на лорд Емсуърт, точно както и пенснето от носа му. Той омота последното с ланеца.

— Май е по-добре да сляза долу — промълви лордът почти бездиханен и с несигурни стъпки се отпрати към вратата.

Бийч, който понякога четеше исторически романи, макар че предпочиташе Рекс Стаут и Агата Кристи, го оприличи на уплашен аристократ в дните на френската революция на път за гилотината.

Точно както гласеше съобщението, лейди Констанс беше в кехлибарения салон, пийваше си шери и както винаги изглеждаше застрашителна и прекрасна. Всички сестри на лорд Емсуърт бяха моделирани по калъпа на неумолимите гръцки богини, с изключение на Хермион, която приличаше на готвачка. Кони се отличаваше с аристократичното си високомерие и сила на погледа. Още щом я погледне, човек можеше да разбере, че пред него стои дъщерята на сто поколения лордове, така както и щом погледне лорд Емсуърт, човек си представяше, че е срещнал сина на сто поколения бродещи колоездачи. В момента той беше облечен в панталони от каша, покрити с кърпки, орфана риза, ловно сако с дупки на лактите и спални пантофи. Всичко това, разбира се, в допълнение към уплашения вид, който придобиваше винаги в присъствието на тази страховита жена. Още от най-ранно детство тя беше властвала над него, така както би властвала и над Наполеон, Атила, хуните и над всеки шампион по борба свободен стил.

— А, ето те и теб, Кларънс — каза тя и погледът ѝ говореше ясно, отколкото би могла да се изрази с думи, че изисканият ѝ вкус в областта на облеклото далеч не е бил задоволен. — Запознай се с приятелката ми Ванеса Поук, която беше така мила с мен на кораба. Това е брат ми Кларънс, Ванеса — каза лейди Констанс с оная нотка на извинение, която винаги прозвучаваше в гласа ѝ, когато го представяше на гости. Не ме обвинявайте, означаваше тя, грешката не е моя.

Топлотата и сърдечността на мис Поук бяха очевидни от пръв поглед. Докато лейди Констанс беше трепнала при вида на лорд Емсуърт като гръцка богиня, намерила гъсеница в салатата си, то гостенката така му се усмихна, като че ли е очаквала срещата им с години. Това беше една широка, очарователна усмивка и тя постигна подчертано повдигане на духа му. Той почувства, като толкова други преди него, върху които е попадала усмивката на Ванеса Поук, че е намерил приятел.

— Здравей! — каза той с такава сърдечност, на каквато само преди малко не би бил способен. После се досети за още нещо и добави: — Добре дошла в Замъка Бландингс. Утре трябва да ти покажа моята свиня.

Това не беше покана, която отправяше често към посетители от женски пол, защото плитките им умове не можеха да отдадат дължимото на Императрицата. Но тук той видя ум, достоен за подобна привилегия.

— Обичате ли свине?

Мис Поук отвърна, че не се е случвала често в тяхното общество, но с тези, с които се е срещала, са си паснали чудесно — пълно разбирателство. Тази свиня, попита тя, някакъв особен вид свиня ли е и лорд Емсуърт пламенно потвърди.

— Императрицата на Бландингс — заяви той гордо — е печелила сребърен медал три последователни години в състезанието „Гойни прасета“ на Шропширската селскостопанска изложба.

— Не може да бъде! — възхити се мис Поук.

— Мога да ви покажа медалите. Беше безпрецедентен подвиг.

— И на какво дължи този успех?

— Старателно хранене.

— И аз така си помислих.

— Някои свиневъди се ръководят от други специалисти и доколкото знам — каза лорд Емсуърт великодушно — получават добри резултати. Но аз съм вложил цялото си доверие у Уолф-Лехман. Според стандартите за хранене на Уолф-Лехман една свиня трябва да поглъща на ден до петдесет и седем хиляди калории.

— И без нощни набези върху хладилника? — попита мис Поук.

— Тези калории трябва да се набавят от едно хранене с ечемик, едно с царевица, едно с ленено семе и обезмаслено мляко. Понякога прибавям по своя инициатива един банан или картоф...

От страна на лейди Констанс последва едно от онези резки, остри и стържещи покашляния, до болка познати от преди. Лорд Емсуърт се спря като пронизан с куршум. Той не беше много проникателен човек, но разбра, че от него се очаква да смени темата. И неохотно, с послушанието на добре обучен брат, той го направи.

— За бога, Кони — рече с най-голямата непринуденост, на която беше способен в този критичен момент, — това е голяма изненада. Че

си тука, искам да кажа. Голяма изненада, голяма изненада.

Този път звукът, който се разнесе откъм сестра му, не беше бронхиален, а повече наподобяваше онзи, който издава мокър палец върху капака на горещта печка.

— Не разбирам защо изненадата е толкова голяма — намръщи се тя кисело. — Писах ти, че ще пътувам.

Лорд Емсуърт не беше преглъщал откакто тя влезе в стаята и сега го направи, при това с основание. Имаше странното усещане, че някой го е ударил през лицето с мокър шаран. Гузно осъзна, че комуникацията, за която говори, лежи неразпечатана в едно чекмедже на бюрото му от няколко седмици. Сега, когато нямаше секретарка да му досажда и да го кара да съблюдава обикновеното житейско приличие, той рядко отваряше писмата, освен ако не са от Асоциацията на свиневъдите от Шропшир, Херъфордшир и Южен Уелс.

— О-о, а-а, да, разбира се, именно, твоето писмо, че ще пътуваш, да, точно.

— Нека ти опресня паметта. Писах ти, че идвам да прекарам лятото в Бландингс...

Слабата искрица надежда, която лорд Емсуърт хранеше, че тя може би само минава на път за някои от онези европейски курорти, където са Дора, Шарлот или Джулия, трепна и угасна.

— ... и че Джеймс скоро ще бъде тук. Важна сделка го забави в Ню Йорк.

Въпросът „Кой е Джеймс?“ започна да се заформя върху устните на лорд Емсуърт, но за щастие, преди да успее да го изрече, тя беше преминала на друга тема.

— Чия е тази шапка?

Лорд Емсуърт не разбра. Тя изглежда го питаше чия е тази шапка, а на него този въпрос му прозвуча загадъчно.

— Шапка? — опули се той. — Шапка? Като казваш шапка, имаш предвид шапка, така ли? Каква шапка?

— Забелязах някаква шапка в коридора, прекалено хубава, за да е твоя. Отседнал ли е някой тук?

— О-о, а-а, да — на лорд Емсуърт му просветна. — Един човек... Не мога да си спомня името му... Гуш, така ли беше? Купър?

Финсбъри? Бейтман? Мериуедър?... Не, излезе ми от ума. Фредерик го изпрати с писмо. От няколко дни е тук. Има няколко шапки.

— А, разбирам. Помислих си за момент, че може да е Аларик. Херцогът на Дънстъбъл, мой стар приятел — обясни лейди Констанс на мис Поук. — Не го виждам толкова, колкото би ми се искало, защото живее в Уилтшир, но той идва тук често. Още малко шери, Ванеса? Не? Тогава ще ти покажа стаята ти. Тя е горе, близо до портретната галерия, която трябва да видиш веднага след като се настаниш. Внимавай със стълбите. Лакираният дъб е доста хлъзгав.

3

Лорд Емсуърт се върна в библиотеката. Би трябвало да е в добро разположение на духа, защото определено му провървя за оная работа с писмото. Кони можеше много лесно да разпитва и да дълбае, докато ужасната истина не бъде разкрита, а при мисълта какво щеше да го връхлети тогава, сърцето му прескачаше. За много по-незначителни прегрешения му е било натяквано с дни. Коментарите й върху оня кламер на яката на ризата бяха възлезли на няколко хиляди думи. Но дори и тогава тя смяташе, че само едва-що е зачекнала темата.

Но онова, което каза за херцога на Дънстъбъл — че може би щял да отседне в замъка — наистина го потресе. Звучеше зловещо. Съдбата, която я довея, мислеше си той, може да си е наумила да доведе докрай своето садистично дело, като домъкне тук и херцога. Чудовищно? Може би да, но това беше възможност, която не бива да се пренебрегва. Лордът знаеше, че тя питае необяснима привързаност към този човек и не можеше да се предскаже до какви крайности би я довело това.

Много хора обичат херцозите и не им създават никакви пречки, ако последните желаят да се сприятелят с тях, но малко от тези, които познаваха Аларик, херцога на Дънстъбъл, търсеха компанията му. А от всички най-малко лорд Емсуърт. Херцогът беше самоуверен, деспотичен тиранин с неприятен, рязък глас, изпъкнали като на жаба очи и провесен мустак, който непрекъснато духаше нагоре и го караше да изхвърча като подплашен фазан. Винаги досега беше въздействал неблагоприятно върху лорд Емсуърт. Галахад, с неговия талант да се изразява цветисто, обикновено наричаше херцога „оня скот“ и според лорд Емсуърт извън всякакво съмнение беше, че е попаднал на точния епитет. Ето защо, когато седна в библиотеката със своята книга за свинете, той се чувстваше неспокоен. За първи път в живота му нейната съвършена проза не успя да го завладее.

Твърде възможно е усамотението и по-нататъшното проникване в книгата за свинете в края на краищата да би могло да го успокои, но в този момент усамотението му беше нарушено, а книгата му изпратена

разпердушинена на пода. Лейди Констанс стоеше на прага и само един поглед към нея му подсказа, че бедата се кани да надигне грозното си главище.

— Х-м, така, Кларънс!

Лорд Емсуърт се спаружи под зора ѝ. Галахад в подобна ситуация би я посрещнал с бойкото „Х-м, как?“, но на Кларънс му липсваше крепкостта на тоя велик мъж.

— Тия панталони! Това сако! Тия пантофи! Не искам да си представям какво си е помислила за теб Ванеса Поук. Сигурно се е зачудила какво прави тоя скитник в гостната, а аз трябваше да кажа „Това е брат ми Кларънс.“ Никога не съм се чувствала толкова неудобно.

Лорд Емсуърт беше установил, че понякога по време на тези кризи е възможно мислите ѝ да се отклонят от точката, оглавяваща дневния ред, като се обърне разговора в друга посока. Той се опита да го направи и сега.

— Поук — измънка той. — Много странно име, нали? Спомням си, че когато бях на сватбата ти в Америка, забелязах колко странни имена имат тия хора там. Нептун беше едно от тях. А също и Стотълмейър. А един колега на Фредерик в оная негова фабрика за кучешки бисквити беше Брийм Рокметълър. Любопитно, точно така ми се стори.

— Кларънс!

— Не че ние си нямаме тука някои забележителни имена. Тия дни четях моя „Дебрет“^[1] и попаднах на някой си, наречен лорд Оръри и Корк^[2]. Чудя се как би се обърнала към него, ако се срещнете. Съвсем естествено е да кажеш „Здравейте, лорд Оръри“, но ако го направиш, няма ли той да те погледне накриво и да добави „И Корк“? И ще трябва да се извиняваш.

— Кларънс.

— Оня човек, Нептун, между другото, беше шеф на някаква компания, която произвежда чипс. Това са ония малки картофени къдравки нещица, които се ядат по коктейлите. Срещнах го на един коктейл, където ме заведе Фредерик. Разговорихме се и той спомена, че неговата фирма е произвела точно тия чипсове, които хрупахме. Каза, че великото в бизнеса с картофени чипсове е това, че никой не може да изяде само един чипс, което, разбира се, е много добре за

продажбите. Искаше да каже, че ако веднъж си започнал, нямаш силата на духа да спреш; трябва да продължиш, първо един чипс, после втори чипс, после...

— Кларънс — просъска лейди Кларънс, — спри да бръщолевииш!

Той изпълни заповедта и за миг се възцари тишина, защото лейди Констанс се поколеба коя от трите унищожителни забележки, които ѝ бяха дошли наум едновременно, да изстреля най-напред. И точно когато стоеше така, разкъсвана между тях, телефонът иззвъня.

Ако беше сам, лорд Емсуърт би го оставил да звъни, докато сам си спре, защото възгледите му по отношение вдигането на телефона бяха идентични с онези по отварянето на писма, които не идват от Асоциацията на свиневъдите в Шропшир, Херъфордшир и Южен Уелс. Но лейди Констанс, като всяка жена, беше неспособна на такова достойно поведение. Тя забърза към инструмента, а лорд Емсуърт успя да се посвети на размисли за имена и картофени чипсове. И тъкмо се вгълби, когато беше стреснат от произнасянето на една едничка дума.

Това беше думата „Аларик!“ и той се смръзна от темето на главата си до петите на спалните си пантофи, за които лейди Констанс се канеше да пусне един коментар точно преди да иззвъни телефонът. Страхуваше се от най-лошото.

И то се случи. След пет минути лейди Констанс се върна.

— Беше Аларик — каза тя. — Имало е пожар в къщата му и ще дойде тук, докато при него всичко се подреди. Каза, че иска градинския апартамент, така че по-добре е да ида да проверя дали всичко е както той го харесва. Пристига утре с ранния влак заедно с племенницата си.

Тя напусна стаята и лорд Емсуърт се свлече в стола си с вида на добрия старец от някоя викторианска мелодрама, чиято ипотека току-що е била обявена от злодея за просрочена. Той не изпита нито искрица от меката топлина, която беше свикнал да го залива, когато някоя от сестрите му го освободи от присъствието си. Мисълта за Замъка Бландингс, в който са плъзнали не само Кони и херцогът на Дънстъбъл, но и някаква негова племенница... най-вероятно, ако си приличат, едно от ония властни момичета с металически гласове, които винаги са го ужасявали... всичко това го караше да се чувства нарязан на филийки като дувърската писия, на която се бе наслаждавал на закуска.

Лорд Емсуърт остана вкаменен за няколко минути. Но макар че крайниците му бяха безжизнени, мозъкът му работеше със скоростта, която така често придружава грозящата опасност. Разбираше, че се е изправил пред ситуация, с която не може да се справи сам. Имаше нужда от съюзник, който да му дава морална подкрепа, и не му трябваше много време да осъзнае, че само един човек може да изпълни тази роля. Отиде до телефона, избра някакъв лондонски номер и след пауза, която му се стори като вечност, един весел глас проговори от другата страна на жицата.

— Ало?

— О, Галахад — изблея лорд Емсуърт. — Тук е Кларънс. Случи се нещо ужасно, Галахад. Кони се върна.

---

[1] Книга с имената и родословието на перовете, съставителят е умрял 1822 г. — бел.пр. ↑

[2] Orrey, англ. — планетарий, бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

В момента, в който лейди Констанс изкачваше стълбите към библиотеката на Замъка Бландингс и изгаряше от нетърпение да се изправи срещу брат си и да му каже какво мисли за външната му обвивка, един чевръст дребен джентълмен с монокъл в черна рамка на лявото око плати на таксито, което го беше докарало от Пикадили, изприпка към входа на Бъркли Маншънс, Лондон 3.1. и се изкачи с песен на уста до четвъртия етаж, където се намираше жилището му. Беше във възхитително настроение след приятната вечер, прекарана с многобройни приятели.

Преди тридесет години за Галахад Трийпуд щеше да бъде истинско събитие да се върне вкъщи толкова рано. В бохемската си младост той почти всяка вечер посещаваше събиранията в Клуба на Пеликаните, които рядко приключваха преди млекарят да започне обиколката си — една практика, на която, както той твърди, дължи превъзходното си здраве сега на средна възраст.

„Наистина е невероятно“ — беше казала веднъж една негова племенница на свой приятел, — „че някой, който така добре се е забавлявал като Гали, може да бъде в такава страхотна форма. Навсякъде виждаш мъже, които са живели образцово, а сега скрибуцат като катафалки, докато добрият стар Гали, който цяла вечност е бил стълб на «Хейг и Хейг» и доколкото знам никога не си е лягал преди да навърши петдесет, все още си развява байряка по-розов и свеж от всякога.“

Но човек обикновено забавя темпото с годините и затова сега на Галахад Трийпуд не му беше неприятна някоя и друга тиха вечер у дома. Точно на това се надяваше и днес. Клубът на Пеликаните беше мъртъв отдавна, а с неговия край се беше стопил и ентузиазмът на Галахад за по-активен нощен живот.

Когато отвори вратата на апартамента си и мина през малкия вестибюл към дневната, той с изненада видя, че там подскача човешка форма. Тя естествено го стресна. Но това съвсем не беше моментното

чувство за надвиснала угроза от младежките му години, когато човешка форма на негова територия почти сигурно би означавала кредитор или разносвач на призовки. Минута по-късно вече бе разпознал посетителя си.

— Хей, здрасти, Джони, момчето ми. За момент си помислих, че си призрак, нает от някого да се насели в дома ми. Как се промуши тук?

— Портиерът ме пусна.

Гали не можа да потисне слаба гримаса на негодувание. Сега, когато вече беше порядъчен и улегнал, това нямаше значение, но важен беше принципът. Портиерите, мислеше той, не трябва да пускат никого — това подкопава цялата структура на цивилизованото общество. Той си спомни, и беше нещо като прищракване на стара болезка, как преди много години хазяйката беше допуснала в малкото му гнездо един букмейкър под името Джери Джъдсън Честния, на когото поради недостиг на пари дължеше десет лири още от последните пролетни конни надбягвания в Нюмаркет.

— Казах му, че съм ти кръщелник.

— Разбирам. Все пак... Дори и да... Е, хм, няма значение. Винаги ми е драго да те видя.

Гали притежаваше множество кръщелници, издънки на стари приятели от Клуба на Пеликаните. На практика те всички бяха сираци, защото малко от Пеликаните притежаваха издръжливостта, която даде възможност на Галахад да се справи с тази институция, че и да излезе заякнал и свеж като прясна репичка. Джон Халидей, младият човек, който се беше отбил при него тази вечер, беше син на покойния Д. Д. — Твърдоглавия Халидей, за когото скоростта на клуба се оказа твърде бърза. Беше подписал сетната си разписка за дълг малко след като навърши четиридесет и приятелите му доста се чудеха как е успявал да функционира и преди това.

Като изучаваше Джон през монокъла си, Гали, както винаги, когато се виждаха, беше впечатлен от поразително слабата прилика между бедния стар Твърдоглавец и този негов син. Първият — прекрасен екземпляр, макар и, да си го признаем, не по вкуса на всеки — имаше вид, както и много от другите Пеликани, на човек с тежък махмурлук, който е спал с дрехите и не е имал време да се обръсне. Вторият беше спретнат, елегантен, добре сложен и атлетичен. Нещо в

него напомняше изгряващ млад адвокат, който в свободното си време играе голф и скуош на поразия, и това, колкото и странно да е, беше самата истина. В голфа беше бог, имаше златна ракета, беше член на адвокатската колегия от пет години и макар да не беше един от ония гиганти в копиринени роби, чиито дела се оценяват с четирицифрени суми, все пак вършеше доста добра работа.

Докато траеха тези кратки реплики, младият човек продължаваше да крачи из стаята. Като мина покрай отворения прозорец, спря и погледна навън. От гърдите му се изтръгна прочувствена въздишка.

— Каква нощ! Каква нощ!

За Гали това беше една обикновена лондонска лятна нощ. Той призна, че не вали, но не беше готов да иде по-далеч от това.

— На мен ми изглежда съвсем обикновена.

— Луната!

— Няма луна, драги. Трябва да са те заблудили светлините на кръчмата зад ъгъла.

— Както и да е, чудесна нощ е, и да върви по дяволите всеки, който казва, че не е.

За първи път Гали осъзна, че има нещо необичайно в поведението на кръщелника му — някакво кипене и бълбукане като в подгрятата кафеварка. В старите дни на Пеликаните той щеше автоматично да припише подобен изблик на внимание към околната среда у свой приятел на неопределен брой чашки, но знаеше, че Джон е умерен, както подобава на изгряващ млад адвокат, и реши, че трябва да разследва проблема в дълбочина, за да намери обяснение.

— Какво ти става? — попита той. — Нещо те прави особено щастлив. Да не си заложил на победителя в дербито?

— Точно това направих.

— И какво спечели?

— Едно на хиляда.

— Какво, за бога, ми говориш?

— Едно на хиляда бяха по моите изчисления шансовете ми. Гали, дойдох да ти кажа. Аз съм сгоден.

— Господи!

— Да. Започвай да избираш сватбени подаръци. Сватбата е уредена и скоро ще се състои.

Би трябвало един застаряващ ерген с летопис като този на Гали да се нацупи при подобно съобщение от кръщелник, чиито интереси са му присърце, и да поклати отрицателно глава. Защото нищо не натъжава един възрастен родственик повече от откритието, че младежът, когото обича, замисля стъпка, водеща единствено до катастрофа и мизерия. Гали обаче беше сантиментален човек. Това твърдение със сигурност щеше да се оспори горещо от сестрите му Дора, Констанс, Шарлот, Джулия и Хермион. Преди много време той също беше обичал, а обектът на неговата любов беше момиче на име Доли Хендерсън. Красавицата пееше навремето своите песни в розово трико из старите музикални салони на Оксфорд и Тиволи. Тъкмо рефренът на една от тях си беше тананикал тази вечер, когато се изкачваше към апартамента си.

От този роман естествено нищо не излезе. Един викториански баща с двигателна мощност колкото за двама бащи, го беше тласнал с кораб към Южна Африка, а Доли се омъжи за някой си Котърлей от Ирландската гвардия. Никога не я видя повече, но споменът за нея не беше го напуснал и това го правеше състрадателен слушател на истории за младежката любов. Затова вместо да убеждава кръщелника си да не се прави на магаре или да разпитва тревожно дали не може някак си да се откачи от тая работа, той демонстрира изключителен интерес:

— Браво, Джони! Разкажи ми повече. Кога се случи?

— Тази вечер. Точно преди да дойда.

— И се натресе като истински късметлия, а?

— Знам, че е трудно да се повярва, но извадих късмет.

— Коя е тя?

— Казва се Линда Гилпин.

Гали сбърчи чело.

— Гилпин. Познавам един младеж на име Рики Гилпин. Племенник на херцога на Дънстъбъл. Имат ли някаква връзка?

— Сестра му е.

— Значи е племенница на Дънстъбъл?

— Да.

— Срещал ли си някога Дънстъбъл?

— Не. Но мисля, че скоро ще стане. Що за човек е?

— Той е скот.

— Ами!

— И винаги е бил. Знам го от тридесет години. Веднъж се опита да се кандидатира за Пеликан, но не го огря. Цилиндърът, който използвахме вместо черна кутия, щеше да се пукне по шевовете от черни бюлетини, няколко шепи от тях осигурени от баща ти. Ние бяхме много твърди относно допускането на урунгели и говеда в редиците на Пеликаните.

— А защо е урунгел?

— Не ме питай. Не съм психиатър.

— Имам предвид какво му е? Какви ги върши?

— Не върши нищо особено. Той си е просто скот, влюбен в парите. Когато се запознахме, беше гвардейски офицер и с мангизите му можеше да се задави и кон, но той ги стискаше яко и с двете си ръце. После се ожени за момиче, което ги ринеше с лопата, дъщеря на един от Севера, който правеше чаши, легени, цукала и тям подобни. Младата съпруга умря и му остави истинско богатство. После наследи титлата, цялата земя и сухото, дето върви с нея. А сега урунгелът му с урунгел е милионер на квадрат. Но и толкова богат, той все е нащрек как да стане още повече. Никога не изпуска момента. Ако му се предостави възможност да търчи два километра в чепици с три номера по-малки от неговите, само и само за да измени някого с пет гроша, запретва ръкави. Не мога да разбера какво толкова намират тия хора в парите, че да хвърлят толкова пот по тях.

— Парите винаги са полезни.

— Но не си струва да се трепеш за повече, ако вече си взел своя дял. Гади ми се от Дънстъбъл. Започвам да изпитвам съмнения относно тая твоя стъпка, Джони. Чудя се дали е било умно от твоя страна.

Джон му напомни един факт, който кръстникът му изглежда беше забравил, че не смята да се жени за Дънстъбъл, а само за една негова роднина и Гали се съгласи, че тука е прав. И все пак, като си помисли човек, не беше приятно, че Джони ще преживее дните си, като нарича херцога чичо Аларик, а Джон отвърна, че любовта ще му помогне да посрещне дори и тази перспектива с нужната твърдост.

— Не че смятам да го виждам толкова често, та да го наричам някак си.

— Ще го видиш на сватбата.

— Тогава ще бъда в нещо като транс и няма да го забележа.

— Вярно — съгласи се Гали. — Младоженците рядко са в състояние да огледат спокойно заобикалящата ги среда, когато събитията напреднат. Добре си спомням баща ти, когато енорийският свещеник го подложи на разпит. Бял като платно и треперещ като мокра кокошка. Бях му шафер и съм сигурен, че ако ме нямаше там да го сграбча за фрака, щеше да избяга като заек.

— Аз не бих могъл да направя такова нещо. Че ще треперя, ще треперя, но ще стоя мирно.

— Надявам се, защото нищо не вгорчава така една сватбена церемония, както внезапното изчезване на младоженеца сред облаци от прах. Разкажи ми за това твое момиче.

— Не ме изкушавай. Мога да продължа с часове.

— Хубава, така ли?

— Съвсем точно описание.

— Висока? Дребна?

— Точно колкото трябва.

— Тънка? Стройна?

— Да.

— Очи?

— Сини.

— Коса?

— Кафява. Малко нещо кестенява. Тъмно руса.

— Кое от тях?

— Добре де, кестенява, мътните те взели.

— Няма нужда да се гневиш. Естествено е да се интересувам. Познавам те от ей-такъв.

— Предполагам, че си ме друсал на коленете си, когато съм бил бебе?

— Не бих го направил за нищо на света. Беше отвратително бебе. Приличаше на сварено яйце. Както и да е, от това, което ми казваш, излиза, че тя си струва. Имаш благословията на кръстника си, ако изобщо те интересува. Къде ще ходите на сватбено пътешествие?

— Мислехме за Ямайка.

— Скъпо място.

— И аз така съм чувал.

— Коего ме навежда на един въпрос, който трябва да обсъдим. Твоите финанси. Знам, че вършиш добра работа в съда, но ще стигне ли това за сватба?

— Що се отнася до парите, аз съм добре. Имам си малко скътани. Знаеш ли салона Бендър?

— Увеселителен салон?

— Не, галерия. Картинна галерия.

— Никога не съм я чувал.

— На Бонд Стрийт. Не е от големите, но става. Аз съм нещо като финансов съдружник. Джо Бендър я поддържа изцяло. Познавам го от Оксфорд. Та Джо наследи галерията от баща си. Той имаше нужда от по-голям капитал, а аз тъкмо бях получил малко от една моя леля, така че ги вложих там.

— Всичко, което си имал?

— Повечето.

— Прибързана стъпка.

— Ни най-малко прибързана. Джо, въпреки роговите си очила и малко жабешкия си изглед, е самата предприемчивост. Пипето му сече като бръснач. Ще натрупаме състояние.

— Кой го казва?

— Видях го в кристалната топка. Джо тъкмо подготвя голям удар. Чувал ли си за Робишо?

— Не.

— Френски художник. Един от Барбизонската школа^[1].

— И какво за него?

— Изведнъж започна да става модерен. Винаги става така с тези стари френски художници, така казва Джо. Живуркат си тихичко и едва успяват да свържат двата края, после хвърлят топа и внезапно пред тях се разкрива хоризонтът. Имаше времена, когато можеше да си купиш Реноар за няколко франка, а виж го сега. Ако днес искаш Реноар, ще трябва да продадеш семейните бижута. Същото ще стане и с тоя тип, Робишо. Преди година-две никой нямаше и да го погледне, но сега е сензация и това, което исках да ти кажа е, че Джо продаде един Робишо оня ден за огромна сума. Направо паднах от коня. Не бих могъл да си представя, че е възможно.

— Всичко е възможно в тоя свят, пълен с кукундели. И кой е бил тоя купувач с мукавена глава?

— Пазех това за края като голямата изненада. Не друг, а самият ми бъдещ чичо.

Гали изпръхтя недоверчиво.

— Дънстъбъл?

— Да, чичо Аларик.

— Не мога да повярвам.

— Защо не?

— Дънстъбъл не е купил една картина в живота си. По би му прилягала хумористична картичка от някой курорт.

— Може да я е объркал с хумористична картичка. Както и да е, купил я е. Питай Джо, ако не вярваш.

— Удивително. Падна ли голям пазарлък?

— Не бях там, когато са сключили сделката, и не мога да ти кажа. Ще попитам, ако искаш.

— Не си прави труда. Няма как да е било другояче. Значи казваш, тоя Робишо е сензация?

— Цената главоломно расте.

Гали поклати глава.

— И все пак това не обяснява защо Дънстъбъл е кривнал от пътя си. Ако ставаше дума за обикновен човек, можеше да се предположи, че е рискувал, надявайки се да спечели от продажбата. Но не и твоят чичо Аларик. Той залага само на сигурно. Не, връщаме се на твоята теория, че трябва да е бил фиркан до козирката. Кой ли пък е сега? — каза Гали, когато телефонът иззвъня. Той излезе в антрето, където се намираще инструментът, а Джон беше оставен на мислите си за любимата.

Беше я ухажвал дълго и предпазливо, а кулминацията дойде с непредвидена внезапност, когато ненадейно изтърси предложението в таксито, с което я връщаше у дома след една забава. И сега въодушевляването му от щастливата развръзка се помрачаваше от факта, че не бяха имали време за някакъв по-дълъг разговор. Той очакваше с нетърпение следващата им среща, когато ще навлезе в нещата, както би се изразил, в дълбочина.

Мислеше си как Линда Гилпин далеч превъзхожда всички бедни създания от женски пол, в които през последните няколко години погрешно се беше смятал за влюбен. И благодареше на своя ангел-

хранител, че чудесно си е свършил работата, като не му е позволил да се обвърже сериозно с някоя от тях. Точно тогава се върна Гали.

Изглеждаше развеселен.

— Странно съвпадение — каза той. — Говорехме за Дънстъбъл. Беше брат ми Кларънс. И той също говореше за него. Изглежда, че в Бландингс се е развилнял дяволът. Сестра ми Кони се е довяла от Америка със своя приятелка, което само по себе си би било достатъчно да разтърси Кларънс из основи. И като капак Дънстъбъл пристига заедно с племенницата си с утрешния влак. Кони с приятелка вече е прекалено, а като прибавим и стария Дънстъбъл с племенница, букетът става извънредно миризлив — каза Гали. — Дали това не е твоята избраница, или има няколко?

Джон беше зашеметен от думите му. Той знаеше, че херцогът има само една роднина, която отговаря на това описание. Каза, че не разбира.

— Какво те озадачава?

— Линда не каза нищо за това, че отива в Бландингс.

— И кога беше това?

— В таксито, когато я помолих да се омъжи за мен.

— Тогава сигурно не е знаела. Дънстъбъл трябва да ѝ го е сервирал, когато се е прибрала.

— Но ние трябваше да обядваме заедно утре.

— Нямате ли уговорка да се видите по-рано? Една цяла загубена сутрин?

— Трябва да съм в съда до обяд. Някакъв проклет случай с катастрофирал мотоциклетист.

— О? Е, съжалявам, но се страхувам, че обядът ти е провален. А и аз тръгвам утре. Когато брат ти те вика на помощ, не можеш да го пренебрегнеш. Заминавам за Замъка Бландингс със сутрешния влак.

---

[1] Група художници, средата на XIX в., пресъздавали са природата и селския живот — бел.пр. ↑

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1

За да отиде от Лондон до Маркет Бландингс, спирката за Замъка Бландингс, пътникът трябва да тръгне от Падингтън. Така че на следващата сутрин Гали пушеше цигара на платформата пред купето си, чакаше влакът му в 11.18 да потегли и се оглеждаше наоколо с одобрението, което винаги беше изпитвал специално към тази гара. Той харесваше нейното изтънчено спокойствие, така различно от данданията на такива гари като Ливърпул Стрийт и Ватерло. Портиерите вършеха задълженията си сдържано, като младши министри в Кабинета. Пазачите, когато се наложеше да свирят, се стараеха да не прекарват целия поет от дробовете им лондонски въздух през отвора на работния си инструмент. И даже ако имаше случайно някой кокершпаньол на път за дома в Устършир или Шропшир, то той отлагаше лаенето за по-удобно време, досецайки се инстинктивно, че да повишиш глас в тази обстановка, би било израз на крайно лошо възпитание.

Но Галахад много скоро разбра, че и тази благоустроена райска градина не е изключение от божественото правило, важащо за всички приятни местности с подобно предназначение, с течение на времето да завъждат змии. Точно в този момент една от тях се движеше по платформата. Това беше едър, як мъж с провиснали като на морж мустаци и с пакет, увит в кафява хартия подмишница. Той помиташе като мухи малките групички възпитани хора, явно свикнал с обществото на ловджийски хрътки и жени в мъжки костюми, които приличат на коне. Като го видя, Гали се гмурна бързо в купето и се опита да се спотаи зад сутрешния вестник.

Напразно усилие. Не можеше така лесно да се избегне Аларик, херцогът на Дънстъбъл.

— Помислих си, че си ти, Трийпуд — каза херцогът, намествайки се. — Трябва да са минали две години, откак не сме се виждали.

— Две чудесни години.

— Ъ-ъ?

— Казвах колко е чудесно да те видя отново.

— А-а.

— Кларънс ми каза, че у вас имало пожар.

— Да. Жиците са се стопили.

— Значи идваш в Бландингс?

— Никога не съм понасял Лондон.

— Лош ли беше пожарът?

— Всичко се размириса. Затова се ометох.

— И Кони се притече на помощ на безпризорното дете?

— Ъ-ъ?

— И те покани в Бландингс?

Херцогът изпръхтя кратко. Като че ли гордостта му беше засегната.

— За бога, тя не ме покани. Обадих се снощи и казах, че пристигам.

— Разбирам.

— Изненадах се, че е там. Очаквах Емсуърт да вдигне слушалката. Защо е напуснала Америка, знаеш ли?

— Нямам представа.

— Някаква прищявка, предполагам. След някоя и друга седмица ще ѝ дойде друга и ще се втурне обратно. Всички жени са чалнати. Никога не знаеш какво ще им се прииска на следващия ден. Теб какво те води в Бландингс?

— Кларънс се нуждаеше от компанията ми.

— Защо?

— Кой би могъл да каже? Някаква прищявка, не мислиш ли?

— Би могло. Той все така ли клечи до тая негова свиня?

— Доста време прекарва с нея, струва ми се.

— Прекалено е дебела тая свиня.

— Кларънс не мисли така.

— Не, защото е чалнат като Кони. Даже и по-чалнат. Факт е, че днес целият свят е чалнат. Погледни Кони — юрна се да се жени в Америка за мъж с като глава луковица. Погледни племенниците ми — и двамата се ожениха за момичета, на които нямаше да позволя и да подсвирнат, ако можех да ги спра. А погледни и племенницата ми. Прибира се в хотела снощи, кикоти се и си свирука, а не иска да ми каже защо. Абсолютно чалната.

Гали можеше да хвърли светлина върху мистерията със свирукащата племенница, но си помисли, че ако тя самата е запазила мълчание, не е негова работа да говори. Така че остави клеймото на душевна неуравновесеност да тегне върху ѝ.

— И къде е тая твоя неуравновесена племенница? Кларънс каза, че идвала с теб. Не е болна, надявам се?

— Не, добре е, като изключим цялото това кикотене и свирукане. Трябваше да се яви сутринта в съда, свидетел е по някакво дело, което се гледа днес. Ще дойде по-късно. Разбираш ли от картини? — уморен от темата за племенници, херцогът я прекъсна с обичайната си рязкост.

— Не много. Чух, че си купил една.

— Кой ти каза?

— Достоверен източник.

— Добре де, вярно е. Наричат я „Полегналата гола“. Е, знаеш ги тия неща. Момиче без дрехи лежи на бряг, покрит с мъх. От някакъв французин. Купих я от една художествена галерия.

— Предполагам, казали са ти, че това е паметник на човешкия стремеж към непостижимото, произведение на Гений, натопил четката си в безсмъртието.

— Ъ-ъ?

— Остави това. Мисля си само, че точно така говорят обикновено в галериите, когато влезе някой абдал.

Мустаците на херцога щръкнаха и той зае обидена поза.

— Мислиш, че съм абдал, така ли? Е, грешиш. Много добре знаех какво правя. Знаеш ли защо купих тая полегнала гола? Познаваш ли един, дето се казва Траут? Уилбърт Д. Траут?

— Не съм имал удоволствието. И какво за него?

— Американец е. Това, което янките наричат плейбой. Сега е в Лондон и се засякохме в клуба. Пускат го с карта за гостенин. Заприказвахме се и той ми каза колко обичал жена си. Беше се натряскал, естествено.

— Какво те кара да мислиш така?

— Е, кой би казал на някого, че обича жена си, ако не е натряскан.

— Би могъл, ако другият има твоя чар.

— Вярно. Има нещо такова.

— Имаш много предразполагащ вид. Внушаваш доверие.

— Сигурно е така. Да, разбирам какво искаш да кажеш. Както и да е, ставаше дума, че обичал жена си. Била му третата. Или май четвъртата. Няма значение, това не е важно. Въпросът е, че тя наскоро се развела с него, но той още я обичал. Каза, че е хлътнал до уши по нея, и тоя израз ми се стори малко странен, но точно това каза. Ронеше сълзи в чашата си, докато говореше. Това също ми се видя странно, защото Траут е едър юначага, за когото човек би си помислил, че стои над тези неща. Каза ми, че бил голям футболист навремето, играл за Харвард или Йейл, или някое от тия места. Червенокос, със счупен нос, вероятно от футбола, или пък от някоя от жените му. Наследил милиони от баща си, който бил голям бизнесмен някъде в Калифорния.

Гали се размърда неспокойно. Той беше по-добър разказвач, отколкото слушател и сега му се струваше, че спътникът му има още много време, докато стигне до същността на въпроса, при условие, че изобщо има такава.

— Всичко това — прекъсна го той — щеше да ми бъде особено полезно, ако имах намерение да пиша биографията на Уилбърт Траут или сценарий за киното по историята на Траут. Но каква връзка има то с полегнали голи и с теб в ролята на колекционер на картини?

— Ще стигна и до там.

— Добре. Стигни колкото се може по-бързо.

— До къде бях?

— Той ти казал, че обича жена си.

— Точно така. И тогава ми каза нещо, което ми взе акъла.

— Точно като мене. Едва чакам развързката на сюжета. Обзалагам се, че накрая виновен се оказва икономът.

— Как така икономът? Какъв иконом? Не съм споменавал никакъв иконом.

— Забрави това. И какво каза той, което така те заинтригува?

— Каза, че видял тази картина на витрината на галерията и да пукнел, ако това не било живият образ на третата му жена, оная, по която бил хлътнал до уши. И когато се закле, че ще я купи, защото трябва да я има, за да му напомня за нея, без значение колко струва, аз си казах „Ега ти!“

— И защо си каза „Ега ти“?

— Защото разбрах, че ето от тука може да капне нещо. След десет минути бях вече в галерията и купувах картината, убеден, че ще

мога да му я продам на двойна цена. А между нас да си остане, първоначалната беше безбожна. Цяло престъпление е начинът, по който те одират тия галерии. Е, аз ще си го върна, че и отгоре.

— Гледаш на покупката като на инвестиция?

— Именно. Печалбата ще бъде значителна. И затова не ми говори повече за абдали. Искаш ли да видиш тая проклетия? Тук е, в пакета. Всъщност, не — промени решението си херцогът. — Много труд ще отиде да се развързва връвта и после пак да се завързва, а на мен ми се доспа. Не съм мигнал тая нощ от мисли за племенницата ми. Хихо-хахо, а очите ѝ блестят. Никак не ми харесва тази работа.

Пътуването с влак никога не отегчаваше Гали, освен ако не включва пространни разговори с несимпатични спътници, така че той прекара остатъка приятно, насаме с мислите си. Все пак се зарадва, когато успя да събуди херцога, който след обяда беше изпаднал в нова кома и да го информира, че след пет минути пристигат на гара Маркет Бландингс.

Първият човек, когото видя на платформата, беше брат му Кларънс, вторият — сестра му Констанс. Приветливата ѝ усмивка, предназначена за херцога, който слизаше, се стопи от лицето ѝ като обърсана с парцал, щом забеляза кой се подава от влака след него. Отношението ѝ към Гали винаги е било сурово. Неговата популярност сред кръговете, в които се движеше, беше без значение. За нея той беше петно върху честта на една горда фамилия, епизод, за който човек би предпочел да замълчи и да се опита да забрави. Години наред не я напусна страхът, че брат ѝ ще напише мемоарите си, и въпреки, че тая опасност се беше разсеяла, тя все още потреперваше, когато го зърнеше. Отвращаваха я присъствието му, разговорите му и монокълът му. Понякога си мислеше, че би могла дори да се примири с останалото, ако не носеше той отвратителен монокъл.

Ето защо сред малката група на платформата на Маркет Бландингс появя известен хлад. Лорд Емсуърт беше обхванат за момент от страх да не би да се разкрие отговорността му за пристигането на Гали, но въздъхна облекчено, когато херцогът отведе сестра му, за да се погрижат за багажа, който при такива посещения винаги беше значителен.

— Много мило от твоя страна, че дойде така бързо, Галахад — каза той. — Страхувах се, че може да имаш други ангажименти.

— Скъпи ми Кларънс! Като че ли някакъв друг ангажимент може да ми попречи да откликна на такъв писък за помощ като твоя. Много мъдро, че ме повика. Дори силен човек като теб трябва да е бил разтърсен, когато Кони внезапно е изскочила от нищото като Кралят на демоните от някоя пантомима. Ами тая нейна приятелка?

— О, тя е очарователна. Много ми харесва.

— Е, това е нещо.

— Разбира от прасета. Не че е казала нещо конкретно, но успях да схвана, че има правилно отношение, когато ѝ разказвах за режима на хранене на Императрицата.

— Как се казва?

— Забравих.

— Е, ще науча съвсем скоро. Ти спомена за някакъв човек, който младият Фреди е изпратил при теб с писмо. А той как се казва?

— Не мога да си спомня.

— Ти нямаш нужда от Чуждестранния легион, където мъжете отиват, за да забравят, Кларънс. Можеш съвсем удобно да си го правиш, без да се помръднеш и на една крачка от Замъка Бландингс. Как изглежда? Симпатяга ли е?

— Не, не бих казал. Непрекъснато се опитва да ми продава петрол. Американска предприемаческа енергия, предполагам, но се чувствах неудобно да отказвам всеки път и казах на Бийч да ми сервира в библиотеката, а в останалото време не ми беше трудно да му се изплъзвам.

— Детска игра за някого, който години наред се е изплъзвал на Кони.

— Бийч каза, че вчера е заминал за Лондон.

— Но може би ще се върне.

— Страхувам се, че е така.

— Всъщност няма да се изненадам, ако този, който идва насам, не е той. Не, не там, в другата посока, малко по-наляво от тебе.

— Да, това е мистър... мистър... мистър...

— Наричай го Х — каза Гали.

Хауърд Чесни беше строен младеж, среден на ръст, пол чертано изтупан, костюмът му от каша си го биваше, а шапката му беше толкова добра, колкото и тази, на която лейди Констанс се беше възхищавала предишната вечер. Единствената критика, която един максималист можеше да му отправи, е че очите му бяха малко по-хитри от нормалното и малко по-приблизени.

Като знаеше в какво неудобно положение ще изпадне лорд Емсуърт, ако трябва да го представя на човек, чието име е забравил, Гали пое инициативата да започне разговора.

— Добър ден — започна той. — Аз съм братът на лорд Емсуърт. Казвам се Трийпуд. Както разбирам, сте приятел на племенника ми Фреди. Как е той?

— О, чудесно.

— Продава ли много кучешки бисквити?

— О, да.

— Чудесно. Само това да се чува. Брат ми казва какъв купон е било в Бландингс последните няколко дни.

Хауърд Чесни не би определил точно така отношенията си с лорд Емсуърт, но го остави без коментар и похвали Замъка Бландингс и безбройните атракции, които предлага. Каза още и добри думи за красотите на Шропширската околност. Вървял пеша до гарата вчера и сега бил готов да се върне по същия начин.

— Ето това — одобри Гали, — наистина ще задоволи всички страни, защото с Кларънс и мен, и сестра ми Кони, и херцога... онова там е сестра ми, а огромният тюфлек до нея е херцогът на Дънстъбъл... ще станем на сардини, ако се покатерим всички на колата. Херцогът заема доста място, а Кларънс има навика да си протяга краката като пипала на октопод. Ще направите много по-добре, ако тръгнете пеша по пътя и си попеете цигански романси. Колко прав си бил, Кларънс — каза Гали, след като Хауърд се отдалечи, — че не си инвестирал в петрола на нашия млад приятел. Не че имам нещо против него заради приближените му очи някои от най-добрите ми приятели също имат приближени очи... но ако някога съм виждал мошеник, а в моя дълъг живот съм ги срещал с дузини, то той е точно такъв. Откъде, за бога, мислиш, че го е изровил Фреди?

3

В това време Бийч отпиваше в килера от вечерната си дажба портвайн и ако го видеше, човек би си казал — ето ти един иконом със спокойна душа и чело, необезпокоявано от мисли.

Този човек би бил в голяма грешка. Душата му не беше спокойна. Бихме отишли може би твърде далече, ако кажем, че лешояди раздират просторната му гръд, но той определено съвсем не беше безгрижен. Чувствителен към атмосферата, икономът намираще тази, която цареше в момента в Бландингс, твърде изнервяща. Струваше му се, че със завръщането на лейди Констанс, върху дома, който той обичаше, е паднала черна сянка. Не беше пропуснал да забележи реакцията на господаря си при съобщението за нейното пристигане и предвиждаше трудни времена занапред. Ако можеше само, мислеше си той, мистър Галахад да е тук и да предложи помощ и облекчение за изтерзания му работодател... Докато се занимаваше усърдно с оформянето на тази мисъл в главата си, вратата се отвори и влезе Гали.

Ако кажем, че Бийч скочи от стола си, би било преувеличение. Мъже с неговата конструкция не скачат от столовете си. Истината е, че той се надигна бавно като хипопотам, изплуващ бавно от водата. Чувствата в гърдите му бяха като на обсаден гарнизон при пристигането на американската морска пехота.

— Мистър Галахад!

— Защо не? Някой трябва да бъде. Бийч, ти виждаш пред себе си един бизон, поел към вира с провиснал език.

— След малко ще донеса чая в гостната, мистър Галахад.

— Чаят не е достатъчно добър за мен. Искам портвайн. И при всички случаи не бих отишъл в гостната. Там ще е пълно с разни утайки на обществото. Всъщност една от причините да дойда при теб в килера, е да обсъдим тези утайки и да получа мнението ти за тях.

Бийч сви устни, докато вадеше втора чаша и се готвеше да бъде домакин. Виждаше, че гостът му е готов да откровеничи с персонала на замъка и знаеше, че трябва да се противопостави. Но макар че

устните му бяха свити, очите му блестяха. Като иконом той не одобряваше навика на мистър Галахад да клюкарства с домашните служители, но като човек просто го обожаваше.

— Да започнем с тоя тип Чесни, какво мислиш за него? — попита Гали.

По този въпрос Бийч имаше твърда позиция. Отговорът му беше суров.

— Не е нещо, което съм свикнал да виждам, мистър Галахад.

— А ти си виждал доста странни птици.

— Наистина съм виждал, сър.

— Спомняш ли си оня момък, който искаше мармалад с рибата си?

— Като че ли е пред очите ми, сър.

— А оня, който наля вода в бордото си?

— Моля, мистър Галахад, опитвах се да го забравя.

— Остава ми да наблюдавам Чесни на масата по време на вечеря, но струва ми се, тия ужасни крайности не са му присъщи. И все пак знам какво имаш предвид като казваш, че не е нещо, с което си свикнал. Той очевидно е шарлатанин.

— Наистина ли, мистър Галахад?

— Няма съмнение по въпроса. Надушвам ги от километри.

— Изглежда странно, че може да е приятел на мистър Фредерик.

— Не вярвам, че е такъв. Вероятно някакъв случаен познат, на когото е попаднал в кръчмата. Фреди не би видял нищо лошо и би дал препоръчително писмо на всеки, който го помоли.

— Но какво...

— ... ме кара да мисля, че е мошеник? Опитал се да продаде на Кларънс петрол. И макар да знам, че ще ми кажеш, че точно това е правил и Джон Д. Рокфелер, като се е срещал с хора, намирам този факт за изобличаващ. Внимавай какво вземане-даване ще си имаш с Чесни, Бийч.

— Ще внимавам, наистина, сър.

— Сега стигаме до Негова светлост херцога на Дънстъбъл и точно тук наистина потреперваме. Струва ми се, ще се согласиш с мен, че той би вгорчил залька и на последния веселяк.

Макар че думите му бяха музика за ушите на Бийч, на когото херцогът съвсем не беше любимец, практиката изискваше слаб

протест.

— Едва ли е моя работа, мистър Галахад, да изразявам мнение, унизително за гости, които Нейно благородие смята за уместно да кани...

— Добре, разбирам те. Но каквато и маска да носиш, дълбоко в сърцето си знаеш, че той е напълно лишен от всички изтънчени инстинкти, които издигат Човека над животното. Той е подлец на подлещите.

— Сър?

— Ето, погледни как иска да метне нещастния Траут.

— Страхувам се, че не ви разбирам, мистър Галахад.

— Само защото не беше във влака, когато той ми разказваше тая история. Изглежда има някакъв невинен, безобиден американец на име Уилбър Траут, чиято единствена грешка е, че се жени твърде често, а това може да се случи на всеки. Цар Соломон, ако си спомняш, също е биел натам. Е, Траут видял една картина на витрината на някаква галерия и тя била образът на последната му жена. Наскоро се била развела с него, но той все още я обичал. Искал да купи картината, за да му напомня за нея, но бил достатъчно глупав да каже на Дънстъбъл. В резултат, разбира се, Дънстъбъл му я отмъкнал под носа, за да може да му я продаде на безбожна цена. Знае, че Траут я желае толкова много, че ще се изръси с колкото му поиска, ако трябва и с половин царство. Ето това се казва негодяй и измамник, как мислиш, Бийч?

— Тц, тц.

— Можеш да си цъкаш. Но няма да те виня, ако си кажеш и „Господ да ни пази“. Така че ето ти го вкратце Негова милост Дънстъбъл и никак не ми е приятна мисълта, че той ще бъде между нас с дни, а може би и със седмици. Чудя се как ли ще издържи Кларънс, особено ако Нейно благородие го кара да се преоблича всеки път за вечеря. А тя ще го кара, нали?

— Страхувам се, че да, мистър Галахад.

— Той мрази това даже повече от необходимостта да носи цилиндър на училищното тържество. Ех, трябва само да се надяваме, че тази крехка фигура няма да се срути под голямото напрежение. А сега, Бийч, с много благодарности за гостоприемството ти, трябва да те напусна. Пътуването с влака, както винаги, ме кара да се чувствам като

овалян в пепел и затова особено важно е да се гмурна във ваната. Ще се срещнем при Филипи^[1].

---

[1] Град в Тракия; изразът е античен и означава: „Ще дойде часът на разплатата“, — бел.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След два дни пристигна Линда Гилпин. Тя дойде с колата си късно вечерта и веднага си легна. Беше уморена от дългото пътуване. Гали изгаряше от нетърпение да си поговорят насаме, затова на другата сутрин след закуска я заведе да види алеята с тисовете, която беше една от забележителностите на това място и често получаваше ласкави отзиви в издания като „Английските градини“ или „Стара Англия“. Краткото му впечатление от девойката беше благоприятно. Тя беше, както и Джони каза, стройна, синеока и толкова различна от чичо си, херцога на Дънстъбъл, че на Гали му доставяше удоволствие да я гледа. Накратко, момиче, което всеки кръстник би изпратил с радост на сватбено пътешествие с кръщелника си до Ямайка.

Херцогът и лейди Констанс бяха на горния етаж в портретната галерия. Полегналата гола на последния беше закачена там предишния ден и лейди Констанс я изучаваше с неодобрение. Нейно благородие беше жена, която не разбира много от изкуство, но затова пък знаеше какво харесва. До нейната благосклонност можеха да се домогват само такива картини, чиито теми са по-обилно завоалирани. Момиче, което няма нищо на себе си, каза тя на херцога, освен една крайно недостатъчна наметка от някаква прозрачна материя, не подхожда на компанията на предците ѝ. В отговор херцогът изръмжа, че предците ѝ са такава сбирщина от ръбести главорези, че е истинско великодушие да се предложи на посетителя гледка, която да отвлече вниманието му от тях. В някакъв проблясък на метафорично мислене, на каквото едва ли някой би помислил, че е способен, той оприличи портретната галерия на Замъка Бландингс със Стаята на ужасите в музея на Мадам Тисо.

Критиката нервира лейди Констанс, макар че по-малко предубеденият наблюдател би признал, че някои от графовете Емсуърт, по-специално третият, петият и седмият, доста необмислено се бяха увековечили, но тя преглътна острия отговор. Когато му се отговори остро, херцогът имаше склонността да се обижда, а тя искаше да му

каже нещо, за което се нуждаеше от дружелюбност, или това, което максимално се доближава до дружелюбност по неговите стандарти.

Канеше се да начене отново темата за женитбата му. Той беше вдовец от много години, а нейното щастливо обвързване с Джеймс Скунмейкър я беше накарало да чувства по-силно от всякога, че това състояние на нещата трябва да се изглади. Лейди Констанс беше твърд последовател на идеята, че съпругата оказва благотворно влияние върху съпруга и смяташе, че херцогът има нужда от това. Според нея възможно най-бързо трябваше да му се набави някой, който да подобри маниерите, навиците и погледа му върху живота.

Беше му говорила често по този въпрос, но само в някакъв общ и мъгляв план. Сега, когато в живота ѝ се беше появила Ванеса Поук и даже беше тук в Бландингс заедно с него, ѝ се стори, че е дошъл моментът да се премине към нещо по-конкретно; да се погледнат нещата право в очите, макар че тя не би употребила точно този израз, и да се изрекат ясно и гласно. Лейди Констанс опипа внимателно почвата.

— Колко са очарователни американките — започна тя. — Привлекателни, шик и така добре облечени.

Херцогът разбра, че тя е в дълбоко заблуждение. Но, разбира се, това се очаква от женския пол. При този пол слабоумието се разбира от само себе си.

— Тя не е американка. Онзи, който я е нарисувал, е бил французин, така че тя също трябва да е била францужойка. Логично е някой, който рисува във Франция, да има френски модел. Сигурно се е казвала Габи или Бриджит, или Мими, или нещо подобно. И ако мислиш, че е добре облечена, трябва да ти е изпила чавка акъла. По дяволите, та тя няма и един парцал на себе си.

Лейди Констанс прехапа устни и спря за момент преди да проговори. Дойде ѝ наум злостната мисъл, че имаше случаи, когато Аларик изглеждаше точно като брат ѝ Кларънс.

— Нямах предвид жената на картината — рече тя студено. — Мислех си за...

— Напомня ли ти на някого? — продължи херцогът. За него да остави някого да си довърши изречението, би било само проява на недоглеждане. — Питам те, защото познавам един американец на име

Траут, който твърди, че е живият образ на третата му жена, а пък Емсуърт настоява, че тя определено прилича на оная негова свиня.

— Мислех си за...

— Нещо в изражението на очите и в начина, по който е легнала. Казва, че е виждал свинята си да лежи така стотици пъти. Обикновено го правела след обилно хранене.

— Това, което исках да кажа...

— А колкото и да е странно, аз намирам значителна прилика с жената на нашия свещеник в Уилтшир. Само в лице, разбира се, защото никога Не съм я виждал да лежи гола на мъхести брегове. Съмнявам се, че свещеникът изобщо ще ѝ позволи.

— Ако само ме изслушаш, Аларик...

— Между другото, исках да ти кажа по-рано, поканил съм тук Траут. Мислех си, че почтеността го изисква. Жена му се развела с него, а той още е хлътнал до уши по нея, така че колкото повече гледа картината, която му напомня за нея, толкова повече ще се разпалва. Пристига този следобед.

Ако лейди Констанс разговаряше с лорд Емсуърт и той се беше изпуснал, че е поканил някакъв американец на име Траут в Бландингс без нейно разрешение, неизбежно щеше да се случи нещо, подобно на санфранциското земетресение^[1]. Но върна на политиката си да запази херцога във възможно най-доброто му настроение, тя позволи само оскъден намек на раздражение да се прокрадне в думите ѝ.

— Бих желала да не каниш хора в къщата ми, Аларик.

Херцогът, като мъж с ясен ум, на секундата видя несъответствието и отново забеляза неумението на женския пол да следва логиката. Според него това е нещо, което има връзка с костната структура на главите им.

— Как, дявол да го вземе, ще могат тогава да дойдат тук, ако не са поканени?

Лейди Констанс можеше да отговори, че познава такива, които сами се канят, но само въздъхна отчаяно.

— Кой е този Траут?

— Ти не слушаш ли? Нали ти казах. Янки. Срещнах го в клуба. Заприказвахме се и ми каза за жена си. Свестен човек. Чалнат, разбира се.

— Защо го наричаш така?

— Да се жени за всичките тия жени! Доколкото разбирам, прави го на всеки кръгъл час. Спомняш ли си песничката „Наричат ме Ото с цветята“ от някакво развлекателно шоу? „Ако не харесваш това във ръката, набери си друго от лехата, това са словата на Ото с цветята.“ Ето това е Траут.

— Очарователно.

— Много си е добре. Непрекъснато къркан, доколкото разбирам. Поне беше, когато го срещнах. Ронеше сълзи в един коктейл, докато ми разказваше за жена си. Била му третата, или може би четвъртата. Докато се обърнеш, и той вече се оженил. Странно хоби, но всеки с вкуса си, а струва ми се, той си харесва своето.

Беше подал на лейди Констанс репликата, от която се нуждаеше. Затова ѝ се наложи да обърне гръб на доста тревожната мисъл, че като домакиня на Замъка Бландингс ще трябва да забавлява за неограничен период от време някакъв неуравновесен алкохолик.

— Не мислиш ли, че е време да се ожениш отново, Аларик?

Гневно пръхтене отекна в портретната галерия като рог в мъглата.

— Казваш тоя идиотизъм всеки път, когато се видим. Едно си баба знае, едно си бае. За кого искаш да се оженя сега?

— За Ванеса Поук.

— Американката, която си довела? Коя е тя? Някоя приятелка от Ню Йорк?

— Не, срещнах я на кораба. Имах невралгична атака, и тя беше много мила с мен. Трябваше да прекарам два дни на легло, а Ванеса остана да се грижи за мен.

— Сигурно е искала да намаже нещо.

— Не ставай смешен.

— Опита ли се да ти иска заем?

— Разбира се, че не. Тя е много по-богата от мен. Поне баща ѝ.

— Откъде знаеш това?

— Тя ми каза. Дъщеря е на Д. В. Поук. Трябва да си чувал за Д. В. Поук?

— Мисля, че знам това име.

— Разбира се, че го знаеш. Той е финансов крез. Контролира всякакъв род бизнес... банки, пътища, мини, всичко.

— Така ли? — облещи се херцогът.

— Никой не може да нарече Джеймс просяк, но когато се сравнява с Д. В. Поук, се чувства точно такъв. И има много високо кръвно.

— Кой, Джеймс ли?

— Не, Поук. Може да умре от апоплексия всеки момент и Ванеса ще стане една от най-богатите жени в Америка.

— Наистина ли? — замисли се херцогът. — Наистина ли? Блясъкът, който се появи в жабешките му очи, не убягна на лейди Констанс, нито пък я учуди. Тя очакваше думите ѝ да породят мощна реакция. Ако някой ѝ кажеше, че които и да било нейни възгледи съвпадат с тези на брат ѝ Галахад, щеше да бъде отвратена, и все пак по въпроса за страстта на херцога към парите, въпросните възгледи се покриваха. Беше се запознала с тази негова слабост към звонковата наличност преди двадесет години, когато я информира, че годежът им е невалиден, защото баща ѝ отказал да изпълни условията му по зестрата. Лейди Констанс никога не можа да се отблагодари на покойния си родител за свидливостта му. Обичаше Аларик като сестра, но интелигентността ѝ подсказваше, че за жена с нейния взискателен темперамент, бракът с него би бил катастрофа. Ванеса беше друго. Нейният весел уравновесен нрав би ѝ помогнал да се справи даже и с Аларик.

— Тя ще бъде идеална за теб — каза лейди Констанс.

— Изглежда симпатична — съгласи се херцогът.

— И за нея ще бъдеш добра партия.

— Разбира се.

— Тя отиде в библиотеката след закуска. Защо не идеш да си поговорите?

— Ще отида.

— Тя ще е очарована да те види.

— Предполагам. Отивам веднага. И не искам да се вясваш там, Кони. Изчезвай!

---

[1] Силно земетресение станало през април 1906 г., което разрушило голяма част от града — бел.ред. ↑

Гали трябваше да си промени плановете. Не успя да осъществи намерението си да покаже на Линда Гилпин красотите на алеята с тисовете, защото след най-краткия от всички кратки разговори, те се бяха разделили — тя, за да се върне в къщата, той, за да отиде при кочината на Императрицата, където знаеше, че ще намери лорд Емсуърт. Като резултат от разговора с ясната месечина за очите на своя кръщелник, той се чувстваше объркан и смутен и хранеше някаква слаба надежда, че Кларънс може да предложи нещо конструктивно. Такова чудо, разбира се, не беше много вероятно, защото Кларънс през целия си въздълъг живот никога, на никого, по никакъв въпрос не беше предлагал нещо конструктивно. Но често, като изложиш нещата пред друго, мислите ти се избистрят, дори и той да се пули насреща ти като глуха кокошка.

Намери лорд Емсуърт провесен като мокър чорап над перилата на главната квартира на Императрицата с голям картоф в ръка. Галахад пристъпи направо към въпроса.

— Кларънс — каза той, — разтревожен съм.

— Съжалявам да чуя това, Галахад — отвърна лорд Емсуърт вежливо, като насочи към него вниманието си, до този момент монополизирано от сребърната медалистка, която се суетеше сред протеините и въглехидратите с такъв апетит, че би извикала одобрителна усмивка у Улф-Лехман. — Заради Кони ли? — попита, хващайки се за това, което мислеше за явно обяснение на душевните терзания на когото и да било в Замъка Бландингс.

— Не, не заради Кони. Става дума за един мой кръщелник.

— Не знаех, че имаш кръщелник.

— Имам няколко. Когато те помолят да изпълниш тоя ангажимент, няма как да откажеш. Не че се оплаквам от моите хора. Много ги обичам всичките, особено този. Надявам се, че не прекъсвам ранния ти обяд, Кларънс.

— Моля?

— Тоя картоф, който размахваш.

— О, това е за Императрицата. Тъкмо се канех да ѝ го дам.

— Дай ѝ го сега. После ще можеш да се концентрираш върху моя разказ.

— Точно. Да, продължавай, Галахад. Казваше, че мислиш да си осиновиш кръщелник.

— Нищо такова не съм казвал. Не можеш да си осиновяваш кръщелници. Те просто ти се лепват като израстъци. А въпросният кръщелник е син на стар мой приятел и сега е в беда.

Лорд Емсуърт се разтревожи.

— Пари? Ще се радвам да направя всичко, което е по силите ми.

— Много мило от твоя страна, Кларънс, но по отношение на парите всичко му е наред. Печели добре като адвокат и има дял в една картинна галерия на Бонд Стрийт. Интимният му живот, обаче, нещо се оплете. Помниш ли оная вечер, когато ми се обади, че Кони пак е цъфнала. Той беше при мен по това време и тъкмо ми казваше, че се е сгодил и ще се жени.

— Наистина?

— За онова момиче, Гилпин.

— Кое е това момиче?

— Знаеш я. Тя е в замъка. Дойде снощи. Малко дребничка, синеока, с кестенява коса.

— А, да, май си спомням нещо. Нямах ли някаква връзка с Аларик?

— Племенница му е.

— И ще се жени за твоя кръщелник?

— Според него всичко било уредено. През цялото време ми припяваше колко я обичал и определено ми даде да разбере, че тя питае към него същата страст.

— Те се обичат? — изгърси лорд Емсуърт, разбрал за какво става дума.

— Именно. Изглеждаше съвсем опечено, с изключение на купуването на разрешително за брак и избора на енорийския свещеник.

— Кога ще бъде сватбата? И значи ли това — внезапно се паникьоса лорд Емсуърт, — че ще трябва да нося цилиндър?

— Така както изглежда, май няма за какво да се тревожиш.

— Нали не мислиш, че Кони ще настоява?

— Няма да има тази възможност.

— Тя ме кара да си го слагам на училищното увеселение.

— Опитвам се да ти кажа, че вероятно няма да има сватба.

— Ти каза, че щяло да има.

— А момичето казва, че няма да има.

— Тя би трябвало да знае. Е, така е по-добре. Не съм толкова против цилиндъра, колкото против дрехите, които вървят с него. Колосаната яка...

— Ще ми позволиш ли да продължа, Кларънс.

— Ами че разбира се, драги, разбира се.

— Тогава продължавам. Само преди малко я заведох — или се опитах да я заведа — да види алеята с тисовете. Тъй като за първи път успях да я уловя сама, естествено първата ми работа беше да заговоря за годежа.

— С твоя кръщелник?

— С моя кръщелник. „Чувам, че трябва да ви пожелаем щастие“, казвам. А тя отговори само с едно просто „Защо?“. Малко изненадан, че не схваща бързо, обясних, че имам предвид годежа ѝ.

— С твоя кръщелник?

— С моя кръщелник. А тя ми хвърли такъв студен и надменен поглед, като че ли съм я обидил на майка. „Дали не сте с впечатлението“, процеди тя, „че възнамерявам да се омъжа за това божие недоразумение? Ако е така, по-добре си го запишете. Не бих се омъжила за него, дори и ако трябваше да изпълня желанието на издъхващата си баба. Ако го видя умиращ от жажда, не бих му дала даже и росата от брюкселско зеле. А ако чуя, че го е прегазил автобус и му е строшил гръбнака на три места, ще си подскачам из Замъка Бландингс и ще извивам глас като славей.“ Това може и да не са били точните ѝ думи, но същността е тази и отношението ѝ ме разтревожи. Може и да съм малко мнителен, но определено имам чувството, че годежът е развален. Не мога да си представя какво е направил Джони, та тя така да се разбеснее. Вероятно ще излезе нещо съвсем тривиално. През всичките тези години съм забелязал, че на момичетата не им трябва много основателна причина, когато развалят годежи. Това е първата им крачка, ако нещо забоксува. Спомням си един образ на име Пондърби при старите Пеликани — Наричахме го Търбуха Пондърби, съкратено от Бездънния Търбух, заради невероятната му способност да

поглъща ром. Та той се сгоди за едно момиче, което изпълняваше номер със змии из вариететата в предградията. То винаги носеше своите асистенти със себе си в една ракитена кошница. И веднъж, когато си похапвали сладко-сладко в кръчмата след представлението, един голям зелен участник в трупата се изсулил и се увил около краката на Търбуха. А тъй като на него животецът му бил скъп, го халосал по носа с комат хляб. Обяснил на момичето, че се афектира дълбоко щом види змии. Но тя все пак разтурила годежа и се оженила за един жонгльор. А пък да не говорим за Бинкс Холоуей...

Анекдотът за Бинкс Холоуей се славеше като най-добрият в репертоара на Гали. Беше го разказвал пред възторжена публика поне сто пъти по време на кариерата си, но сега не му беше писано. Лорд Емсуърт нададе хрипков врясък и с треперещ пръст посочи нещо в кочината. Какво точно Гали не можеше да разбере. Всичко му изглеждаше съвършено нормално, Императрицата не беше вирнала крака, нито пък някоя огнена колесница я отнасяше към небесата. Тя винаги е била една доста пестелива откъм демонстрация на чувства свиня, а сега изглеждаше даже по-спокойна от обикновено.

— Какво, за бога, става, Кларънс? — повиши тон Гали. Този внезапен врясък го беше накарал да си прехапе езика.

За момент лорд Емсуърт не можеше да издаде звук. Най-накрая от устата му излезе нещо, което все пак можеше да мине за членоразделна реч.

— Картофът!

— Какво за него?

— Тя не го е изяла. Такова нещо никога не се е случвало. Тя обожава картофи. Сигурно се разболява от нещо.

— Да изпратя ли за ветеринаря?

Запитването на Гали беше подигравателно. Той не прие на сериозно това вълнение около едно прасе, което очевидно беше в апогея на благополучието си, а и езикът още го болеше.

— Или да известя полицията? Или да свикам войската?

Единственото, което успя да проникне до съзнанието на лорд Емсуърт, беше ключовата дума.

— Да, ти ще телефонираш на ветеринаря, Галахад. Бих го направил и сам, но трябва да остана с нея. Той се казва Банкс. Бийч трябва да знае номера. Моля те, иди и намери Бийч без да се бавиш.

Още от старите времена на Пеликаните, та и до сега, Галахад Трийпуд се славеше като човек, който посреща сътресенията, под които по-невзрачни мъже се огъват и пропадат, невъзмутим и хладнокръвен като калкан в рибарски магазин. И наистина, малко бяха ударите в челюстта, образно казано, които да не го заварят твърд и непоколебим като скала. И все пак той тръгна към килера на Бийч, за да изпълни благотворителното си задание, с натежало сърце. От забележките на Линда Гилпин на път за алеята с тисовете му беше станало пределно ясно, че това, което се беше изпречило между нея и обичания му като син кръщелник не е някое от онези кратки спречквания между влюбени, които се оправят с няколко целувчици и един парфюм, а нещо трайно и истинско. По някаква причина, на която все още липсваше обяснение, Джони беше натрупал такъв пасив в брачната игра на залози, че май трябваше да излезе от играта.

Това не бяха най-веселите мисли за един любящ кръстник и той беше дълбоко угрижен, когато стигна до къщата. Галахад беше оптимист. През целия си набразден от бури жизнен път храбро се бе придържал към идеята, че колкото и ниско да са надвиснали облаците над челото ти, най-накрая слънцето ще ги пробие и ще те огрее. Но този път изглежда слънцето имаше други намерения.

Като размишляваше така, пресичайки салона, от вгълбеността го извади глас, който викаше неговото име. Лейди Констанс се беше изправила на прага на кехлибарената гостна и приличаше неимоверно на Статуята на свободата.

— Моля те, ела, Галахад.

Разговорите с Кони обикновено приличаха на схватки и не бяха между удоволствията, за които Гали даваше мило и драго. А точно в този момент, когато челото му беше натежало от мисли, той се почувства особено алергичен към подобна среща на четири очи.

— Сега не мога. Имам работа. Зает съм до гуша.

— Не ме е грижа колко си зает. Искам да говоря с теб.

— Е, добре, но говори бързо. Императрицата отказа да изяде един картоф. Кларънс е обезумял и аз трябва да извикам ветеринаря. Дошъл е кризисен момент и всички са уведомени, че сега е времето да откликнат и да предложат помощта си.

Той я последва в гостната, тръшна се в един стол и започна да лъска монокъла си, което изтръгна от нея едно пронизително „О, мили боже, не прави това!“.

— Какво?

— Не бърникай това противно стъкло.

На Гали му стана ясно, че сестра му е в едно от ония настроения, които приблизително се покриват с тия на Клеопатра и Бодисея^[1], когато нещо не им е вървяло, и напрегна цялата си воля, за да се държи мъжки. Едно от правилата на живота му беше „Когато Кони започне да хвърля къчове наоколо, сложи я под ботуш без да губиш време“. Това беше политика, която той упорито се мъчеше да насади у лорд Емсуърт, но без всякакъв успех.

— Не мога да разбера защо го наричаш „противно“ — каза той с достойнство. — Години наред са му се възхищавали някои от най-вещите продавачи на желирани змиорки. Какво имаш в главата си, Кони? Не ме домъкна тук, за да ме замеряш с просташки обиди.

— Домъкнах те тук, както ти се изрази, защото искам да говоря с теб за Ванеса Поук.

— Така е по-добре. Винаги се радвам, когато говорят с мен за тая сладурана Поук. Очарователно същество.

— Точно така, а ти имаш навика да монополизираш очарователните същества, които посещават замъка и да не даваш никой да припари до тях.

— Човек се опитва да е любезен.

— Е, този път недей. Има и други, които биха искали понякога да си разменят някоя и друга дума с Ванеса.

Само неудоволствието от евентуално избухване извън всякакъв контрол възпря Гали да посегне към монокъла си и да започне да го лъска отново. Значението на думите ѝ не му убягна. Като се изключи Хауърд Чесни, имаше само един човек, когото тя можеше да има предвид, а и не беше вероятно да бере грижа за Хауърд Чесни.

— Да не би да говориш за Дънстъбъл?

Лейди Констанс трепна възбудено, като Статуята на свободата, ухапана от комар, прелетял от блатата на Джърси. Тя се навъси, а това винаги се случваше рано или късно, когато обменяше реплики с брат си Галахад.

— Защо упорстваш да го наричаш така? Познаваш го от години. Защо не Аларик?

— Ти не слушай как го наричам. Ако само знаеше как бих искал да го наричам, щеше да се учудиш колко съм умерен. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че човекът-морж се е влюбил от пръв поглед във Ванеса Поук?

— Аларик не е човекът-морж.

— Не одобряваш думата „човек“?

Лейди Констанс преглътна два пъти и така успя да преодолее порива си да халоса брат си по главата с кристалната ваза с гладиоли. Една от трагедиите на напредващата възраст за разлика от безгрижните детски години е, че спонтанните реакции трябва да се обуздават. Ако бяха, както някога, деца, далеч по-малка провокация от тази би я тласнала в атака със зъби и нокти. Тя си наложи с усилие да запази приличие в разговора.

— Няма да си загубя цялата сутрин в препирни с теб, Галахад. Естествено не съм казала такава глупост, че Аларик се е влюбил от пръв поглед, но Ванеса много го заинтригува. Не съм изненадана. Тя е много привлекателна.

— Но той не е — отвърна Гали.

Лейди Констанс го погледна строго. Погледът ѝ обаче отиде на вятъра, защото от хуманност Гали не лъскаше монокъла си, а подпомагаше мисловната си дейност отпуснат на стола със затворени очи. Гласът, който дочу, беше леден.

— Аларик е изключително привлекателен.

— Ако си падаш по моржове.

— И искам да разбереш, че не трябва да пречиш на...

— Ухажването му?

— Ако това е думата, която предпочиташ да употребиш.

— Много добре. Но нека да ти кажа на раздяла, че ако се опитваш да ожениш Дънстъбъл този сезон, нямаш шансове. Прекалено е затънал в собствения си коловоз и е прекалено пристрастен към собствените си удобства, за да се ожени за когото и да било. Не се

залъгвай. Той може да ти поиграе по свирката и да те накара да си помислиш, че е готов да се хвърли в пропастта, но ще се сети колко му е добре като вдовец и ще се оттегли навреме.

И като каза това, Гали се понесе към килера на Бийч в изпълнение на мисията си.

Когато влезе, Бийч лъскаше сребърните прибори. Трябваше да остави това свое задължение за малко, за да се обади на ветеринаря, чийто кабинет беше в Маркет Бландингс, и да го помоли горещо да побърза към кочината на Императрицата. И тъкмо беше оставил слушалката, когато телефонът иззвъня отново.

— За вас, мистър Галахад. Някой си мистър Халидей.

— А, очаквах да се обади. Здравей, Джони.

Разговорът, който последва, беше кратък, твърде кратък за Бийч, чието любопитство се изостри. Разбра, че този мистър Халидей се обажда от „Емсуърт Армс“ и иска да види мистър Галахад възможно най-бързо, но извън това всичко друго беше мистерия.

Накрая Гали затвори телефона и само след едно кратко „Трябва да ида до Маркет Бландингс“, побърза да излезе.

Странно, каза си Бийч, изключително необичайно. Даже зловещо, ако се замислиш. Като ония телефонни обаждания в страшните романи, които бяха любимото му четиво.

Надяваше се мистър Галахад да не се е забъркал с някоя банда.

---

[1] Кралица на древен британски народ, повела го срещу римляните в 61 от н.е. — бел.пр. ↑

Гласът на Джон по телефона звучеше толкова глухо, че Гали затвърди впечатлението си относно калибъра на пропастта между него и госпожица Гилпин, а когато стигна до местоназначението и го видя, разбра колко основателни са били тревогите му.

Дали заради превъзходната бира, или заради очарованието на сенчестата градина на брега на реката, но в „Емсуърт Армс“ рядко се виждаха посърнали лица. Затова и лицето на Джон биеше на очи още повече. Това напомни на Гали за неговия стар приятел Бифън Овошката, който беше отишъл на конните състезания в Хърст Парк с дълга асирийска брада, за да не го познаят половин дузината букмейкъри, на които дължеше пари. Брадата, обаче, недостатъчно добре намазана с желатин, се беше отлепила. И ето ти го сега отново същият празен, невиждащ поглед.

Докато не се разположиха на една маса в градината с халби бира пред себе си, не беше изречена нито една дума. Но на Гали не му беше присъщо да си държи устата затворена твърде дълго. След като си вдъхна увереност с глътка от елексира, той се наведе напред и потупа бащински сътрапезника си по рамото.

— Разкажи ми всичко, момчето ми — каза той с приглушен тон, като че ли говореше на болен на носилка. — Трябва да спомена, че само преди около час разговарях с госпожица Гилпин и малко или много съм наясно за ситуацията. Така да се каже, макар и без подробностите, схващам цялостната картина. Вашият годеж, както разбрах от нея, е развален, а само преди ден-два вие се врекохте един на друг, според мен, по доста кратка процедура. Това е някаква загадка.

— Какво каза тя за мен?

— Много по-добре е да не питаш. Достатъчно е да се каже, че словата ѝ значително се различаваха от онези на Жулиета към Ромео. Какво, за бога, се случи?

Един бръмбар, който пълзеше по дървото, под което седяха, падна на масата. Джон го погледна смразяващо.

— Не беше моя грешка — промълви той. — Просто си вършех работата. Жените не разбират тия неща.

— Кои неща?

— Тя трябваше да разбере, че не мога да подведа Клътърбък.

— Клътърбък?

— Д. Д. Клътърбък.

Гали възнамеряваше да бъде особено състрадателен и мил при този разговор, но не можа да се въздържа и изсумтя раздражено. Ако трябваше да изслуша една история, а не да я разказва, то предпочиташе всичко да е ясно и точно.

— Кой, по дяволите, е Д. Д. Клътърбък?

— Един счетоводител, когото защитавах в делото Клътърбък срещу Фризби. А Фризби е пенсионираният месар, чиято кола се сблъска с тази на Клътърбък на Фълъм Роуд и му причини вътрешни наранявания. Защитата, разбира се, пледира, че Клътърбък е налетял на Фризби и всичко зависеше от свидетелските показания на някоя си мис Линда Гилпин, която се случила да минава оттам в това време. Мой дълг беше да я разпитам и да поясня на съдебните заседатели, че тя не е догледала и показанията ѝ са пълни с дупки като швейцарско сирене.

Много е вероятно Гали в този момент да беше надал някое възклицание на тревога и интерес, но се случи така, че точно тогава отпиваше от бирата. Едва след като спря да кашля и след като един минаващ келнер го потупа по гърба, той изглеждаше в състояние да предложи някакъв коментар, но пък тогава нямаше тази възможност, защото Джон беше подновил разказа си.

— Можеш да си представиш какви бяха чувствата ми. Залата се завъртя пред очите ми. За момент помислих, че няма да мога да продължа.

— Но продължи?

— Продължих и след една-две минути здраво я притиснах. Оплетете се като пате в кълчища.

— Накара я да направи дискредитиращи признания?

— Да.

— Цялото това „Няма ли да бъде правилно да кажем...“ или „Не е ли факт, че...“ и другите тям подобни?

— Да.

— И размаха пръст в лицето ѝ?
— Разбира се, че не съм.
— Мислех си, че това винаги се прави. Но ѝ даде да се разбере?
— Да.
— И на нея не ѝ се хареса?
— Да.
— Спечели ли делото?
— Да.
— Това вероятно се е харесало на Клътърбък?
— Да.
— Видя ли я след това?
— Не. Написа ми бележка, в която се казваше, че годежът е разтурен.

Гали си постави обратно монокъла. Погледът в окото, за което беше закрепен, и в другото око, което вървеше по света неприкрито, не беше окуражителен. Нито пък неговото „Хм-хм“ беше предназначено да вдъхне оптимизъм.

— Здравата си се накиснал, Джони.

— Да.

— Ще трябва доста да пледираш, ако искаш да чуеш сватбените камбани в оная селска църквичка или където и да си ги планирал да бъдат чути. И въпросът, който стои пред нас е как да стане това пледиране.

— Не те разбирам. Тя е в замъка, нали?

— Именно, а ти не си.

— Но ти ще ме поканиш там.

Гали поклати глава. Мъчно му беше, че трябва да изиграе ролята на сланата в градината с мечтите на своя млад приятел, но фактите трябваше да се погледнат в очите.

— Невъзможно. С най-голямо удоволствие, Джони, бих те вмъкнал в старото имение, но ти не разбираш моето положение там. Кони не може да ме елиминира от къщата, защото съм законен член на семейството, но тя ме следи зорко и в редките случаи, когато се обръща към мен, думите ѝ се състоят от възхвала на обратните влакове към столицата. Всеки опит от моя страна да си вкарам приятел, ще събудят тигрицата, която дреме в нея. Пиши се късметлия, ако изтраеш и пет минути. Ще те хване за яката и за дъното на гащите и ще започне

да те налага по меките части, преди да си си избърсал обувките в изтривалката. Знам точно как се чувстваш и най-дълбоко съжалявам, че не мога да ти услужа, но това е истината. Ще трябва да си идеш в Лондон и да ме оставиш да се погрижа за делата ти. И ако мога да кажа така — допълни Гали скромно, — те не могат да бъдат в по-сигурни ръце. Ще пледирам пред мис Гилпин и искрено се надявам да докосна най-тънките струни в душата ѝ.

Тия думи му напомниха една много смешна история за някакъв член на Клуба на Пеликаните, който веднъж се опитал да се научи да свири на банджо. Нещо му подшушна в ухото, обаче, че не това е моментът да я разкаже. Той отново потупа Джон бащински по рамото и пое дългия път към замъка.

Джон, чието лице повече от всякога приличаше на това на Бифън Овошката, си поръча нова бира.

ПЕТА ГЛАВА

За да избегне палещото слънце и компанията на херцог Дънстъбъл, който изведнъж беше решил, че трябва да се залепи за нея като гербова марка, Ванеса Поук се беше скрила след обяда в едно от сенчестите кътчета, с които имението на Замъка Бландингс беше така изобилно снабдено. Тя седеше там на една дървена пейка. Бащата на лорд Емсуърт много обичаше да поставя тук-там по някоя дървена пейка. А също така, не че има някакво значение, обичаше да събира птичи яйца и да подвързва томовете от заседанията на Шропширското археологическо дружество.

Та седеше си тя там и си мислеше за Уилбър Траут. Новината, че се очаква със следобедния влак, я бе настроила носталгично. Той сигурно не помнеше, защото животът му беше изпъстрен с женски истории, но някога, за много кратко време, те бяха сгодени. И макар че Ванеса беше тази, която развали годежа, в сърцето ѝ се бе запазила някаква майчинска нежност към него. Всеки път, когато прочетеше за поредния му брак, тя не можеше да не изпита чувството на вина, че е напуснала поста си и е престанала да се грижи за него. Без деликатните ѝ напътствия той бе загубил всякакви задръжки и скачаше от блондинка на блондинка с такова усърдие, като че възнамеряваше да се жени за тях, докато се изчерпят.

Уилбър Траут беше изключително симпатичен млад мъж, чиято основна грешка в живота бе, че имаше баща, който се забавляваше да трупа пари и смяташе за загубен всеки — ден, минал без увеличаване на банковия си баланс. Ако беше син на някой по-скромен по отношение на данъка си общ доход човечец, щеше да си живее като доволен и безобиден писарушка и единственото му разточителство щеше да бъде някое и друго пътуване до Палъсейдс Парк или Коуни Айлънд^[1]. Наследството от около петдесет милиона долара в ценни книжа обаче му разбърка главата и той стана най-известният плейбой в Ню Йорк. Сервитьорите му се увъртаха, журналистите черпеха от него материал за клюкарските си рубрики, а той организираше забави, на

които канеше и богатите, и бедните. Точно на една такава забава се бяха запознали с Ванеса и сега тя седеше в сенчестото кътче и си спомняше старите времена.

Много можеше да се каже в полза на това сенчесто кътче. Беше прохладно. Наоколо се носеше ухание. Ручейчето, което струеше през него на път за езерото, ромолеше мелодично. И преди всичко Аларик, херцогът на Дънстъбъл, не беше там. Но всички тези преимущества бледнееха пред неоспоримия факт, че точно това кътче беше нещо като клуб на всички хвъркати насекоми в Шропшир. След малко, когато тяхната компания ѝ омръзна, Ванеса стана и се отправи към къщата. Щом я наближи, на стъпалата се показа лорд Емсуърт.

Тя го поздрави сърдечно.

— Кръшките, а, лорд Емсуърт?

— Моля?

— Или Императрицата ви е дала свободен следобед? Не сте ли обикновено дежурен в този час на деня?

Лорд Емсуърт, който гледаше тъжно, се оживи малко. Той харесваше Ванеса. Намираще я отзивчива, а това, от което имаше нужда сега, беше едно отзивчиво ухо, в което да излее тревогите си. Затова той изложи причините за своето отчаяние.

— Кони ми каза да посрещна този Траут на гарата. Влакът му ще пристигне скоро. Забравих точно кога, но Ваулс сигурно знае. А трябва да стоя край Императрицата всяка една минута. Тя има нужда да съм до нея.

— Защо не кажете на лейди Констанс, че вече имате ангажимент?

Недоумението зад пенснето на лорд Емсуърт показва, че тази революционна идея не му е идвала наум. Когато Кони ти каже да направиш нещо, ти не ѝ отговаряш, че вече имаш ангажимент. Галахад, разбира се, би бил способен на такъв акт на безразсъдно геройство, но той, освен че беше човек от стомана, кален в стотици битки с букмейкъри, разносвачи на призовки и мошеници по конните писти, имаше и монокъл, който, само трябваше да попипа, за да всее страх у могъщата си сестра. Такъв подвиг не можеше да се очаква от мъж с пенсне. Като потрепери само от мисълта за подобно нещо, той каза:

— Не, не бих могъл да направя това.

— Защо не?

— Тя ще се разгневи.

По чакъла изскърцаха колела и една кола зави зад ъгъла с шофьора Ваулс на волана.

— О, господи — въздъхна лорд Емсуърт.

— Вижте — каза Ванеса, — защо аз да не отида да посрещна Траут?

Лорд Емсуърт така подскочи при това предложение, че пенснето му се отдели от носа, към който принадлежеше. Като го изтегли за ланеца, той я погледна с благоговение. По време на посещението си в Ню Йорк за сватбата на Кони и Джеймс Скунмейкър, графът беше станал голям почитател на американските момичета, но никога не бе предполагал, че даже и те могат да бъдат толкова благородни.

— Наистина ли? Наистина ли ще отидете?

— Разбира се. За мен ще бъде удоволствие.

— Няма нужда да казваме на Кони.

— Абсолютно никаква.

— О, това е изключително мило от ваша страна. Не знам как да ви се отблагодаря.

— Не се безпокойте.

— Разбирате ли, заради Императрицата е. Искам да кажа...

— Знам какво искате да кажете. Вашето място е до нея.

— Именно. Не трябва да я оставям и за момент. Непрекъснато ме уверяват, че няма причина за безпокойство. Но факт е, че Императрицата отказа да изяде картофа, който ѝ предложих. Представяте ли си?

— Картофът развален ли беше?

— Не, и точно това е злоещо. Беше напълно нормален картоф, а тя само го подуши и...

— ... му обърна гръб?

— Точно. Подуши го и го подмина. Естествено е да съм разтревожен.

— Всеки би бил.

— Ако само можех да се консултирам с Улф-Лехман.

— А защо не можете?

— Той е умрял.

— А, разбирам. Това май го изключва от списъка на консултантите. Макар че може да се направи спиритически сеанс и...

— И ако наистина отидете до гарата...

— Вече съм тръгнала. Маркет Бландингс, ето ме, идвам.

— Страхувам се, че искам прекалено много от вас. Сигурно ще ви е скучно да си говорите с мистър Траут на връщане. Истинско напрежение е да мислиш какво да кажеш на непознат.

— Всичко е наред. Уили Траут не е непознат. Познавах го от другата страна на океана.

— Откъде?

— В Америка.

— О-о, а-а, да, разбира се, да. От другата страна на океана, точно така.

— Ще имаме един куп неща за приказване. Нито секунда скука.

— Върховно — възкликна лорд Емсуърт. — Върховно, върховно, върховно.

Когато колата пристигна, влакът тъкмо влизаше в гарата. Щом Уилбър Траут се показа от него, Ванеса направи първата стъпка с едно жизнерадостно „Здрасти“, а той отвърна със същите две приветливи срички. Нямахше никакво смущение от негова страна при тази неочаквана среща с жена, която е обичал и загубил. Ако срещите с жени, които е обичал и загубил, можеха да смутят Уилбър Траут, щеше да му се наложи да прекара половината от живота си в изчервяване и почесване на носа. Ванеса беше стара приятелка, която виждаше с удоволствие. И макар да беше в известно неведение коя точно е тя, той определено си спомняше, че я е виждал някога. А когато му каза, след като я нарече Полин, че името ѝ е Ванеса, спомените му си дойдоха на място. Помогна и това, разбира се, че тя беше единствената в дългия списък, за която е бил сгоден, но не се е оженил.

Ванеса му обясни обстоятелствата, които са я довели в Замъка Бландингс. После поговориха за старите времена, за забавите, които беше правил, за приятелите и мацетата, които му бяха гостували заедно с нея, и за оная нощ, когато се беше гмурнал в един фонтан с вечерния си костюм. Но тези спомени бяха мимолетни и не го отклониха твърде много. Съзнанието му бе заето с по-дълбоки проблеми.

— Я кажи, има ли някъде наблизо място, където можеш да сръбнеш едно питие? — попита той и тя му отговори, че напитки от всякакъв род има в „Емсуърт Армс“ на един хвърлей оттук. Има и

други пивници в Маркет Бландингс — като започнеш от „Гъската и гъсока“, „Веселите крикетисти“, „Житния клас“, „Коларска почивка“, „Синята крава“, „Добрата работа“..., но те обслужваха повече пролетариата, отколкото посетители-милионери от Ню Йорк. След като обясни това на Уилбър, и след като внесоха светлина в следобеда на Ваулс, като му казаха, че и той може да се освежи на бара, те се разположиха на една маса в очарователните градини на „Емсуърт Армс“ и я заредиха с джин и тоник. Ванеса се зае да облече в думи мисълта, която беше в главата ѝ от мига, в който го видя.

— Уили — каза тя, — изглеждаш като корабкрушенец на остров с людоеди.

Той не се обиди от прямотата на един стар приятел. Всъщност, сам беше стигнал до това заключение, като се гледаше в огледалото тази сутрин. Изпусна една печална въздишка.

— Имах много проблеми.

— Този път какво се случи?

— Дълга история.

— Преди да започнеш ми кажи каква е тази мистерия с пристигането ти в Замъка Бландингс?

— Това е част от историята.

— Добре тогава, започвай. Имаш думата.

Уилбър отпи голяма глътка джин с тоник, за да улесни строяването на мислите си. След една минута на размишления, изглежда вече ги беше подредил.

— Всичко започна с развода ми.

— С коя? Луела?

— Не, не Луела.

— Марлийн?

— Не, не Марлийн, Женвиев.

— А-а, Женвиев? Да, четох за това.

— Беше ужасен шок. Тя ме напусна.

На Ванеса ѝ мина през ум, че след този негов богат опит в подобни истории, едно напускане на поредната съпруга би трябвало да е просто рутина, но не го изрече. Тя беше тактично момиче и ѝ стана ясно, че по някакви неведоми причини загубата на третата мисис Траут, която дъвчела дъвка и говорела като бебе, го е засегнала дълбоко.

— Обичах я, Полин, така де, Ванеса. Обожавах я. А тя ме изпързала с един тип, който свири на тромпет в някакъв състав. При това неизвестен състав.

— Жестоко — каза Ванеса, но само от любезност. Героят от драмата, на когото трябваше да съчувства, според нея, беше този тромпетист. Неуспял в професията, обвързан с неизвестен състав, и сега с мисис Женвиев Траут на шията. Човек трябва да има сърце от лед, за да не изпита жалост към мъж с такава участ.

Уилбър направи жест на келнера и поръча още два джина с тоник. Дори и когато сърцето му е разбито, мъдрият човек не изоставя практическата страна на живота.

— Докъде бях стигнал? — каза той, като прокара морно ръка по челото си.

— Беше стигнал до тромпетиста и казваше колко обичаш Женвиев.

— Точно така.

— Още?

— Питаш ме дали все още я обичам? Разбира се. Непрекъснато мисля за нея. Нощем лежа буден. Причува ми се гласът ѝ. Говореше толкова сладко.

— Представям си.

— Наричаше розите „лъози“.

— А-ха.

— И рибите „либи“.

— Да, спомням си.

— Така че можеш да си представиш как се почувствах, когато видях картината.

— Каква картина?

— Стоеше на витрината на една от онези художествени галерии на Бонд Стрийт и беше истинският образ на Женвиев.

— Искаш да кажеш портрет?

— Не, не портрет, картина на момиче от някакъв французин. И си казах — трябва да я имам, за да ми напомня за нея.

— Значи ти я купи, а те ти осигуриха покана за Замъка Бландингс? Нещо като танто за кукуригу?

— Не си прави шеги с това.

— Не си правя шеги. Нещо трябва да се е случило, за да тръгнеш насам, и чакам да чуя какво.

— Заради херцога.

— Какъв херцог?

— Нарича се Дънстъбъл. Той ме покани.

Ванеса разпери ръце отчаяна. Уилбър винаги е бил от разказвачите, които оплитат конците на историите си, но с тази своя притча надмина себе си.

— Не разбирам — въздъхна тя, — просто не разбирам. Може би ще стане по-ясно нататък, затова продължавай оттам, откъдето купуваш картината. С едносрични думи, ако можеш.

Уилбър се подсили с малко джин с тоник. Оттук нататък всяка произнесена дума щеше да бъде нож в гърдите му.

— Не я купих. Там е цялата работа. Минаваше един часа и като последният тъпак си помислих, че първо мога да обядвам. Отидох в един клуб, за който имам временна карта и тъкмо си пийвах едно на бара, преди да отида в трапезарията, ей ти го този херцог, насади се до мене и започна да ми разправя какво му било грешното на правителството. Подкарахме я доста добре и аз обърнах още няколко. Преди да усетя какво става, разказвах вече за Женвиев и за оная галерия.

— И докато ти обядваше, той скокнал зад ъгъла и купил картината, а сега те вика тука, за да ти я продаде с голяма печалба.

Уилбър така се слиса, че не можа да проговори доста дълго. Само зяпаше тъпо в ясновидката пред себе си.

— Как позна? — запъна се той.

— Не беше трудно, като познавам херцога. Трябва да е картината, която сега е в портретната галерия на замъка. И се обзалагам, че не я е купил от любов към изкуството. Направил го е, само за да изкрънка нещо.

С една от своите печални въздишки Уилбър потвърди тази теория.

— И сега ме е поканил тук, за да мога да я виждам непрекъснато. Знае, че няма да се въздържа да я купя, каквото и да поиска. А то — навъси се Уилбър, — ще е около два пъти повече от първоначалната цена. Паднах му в ръчичките.

— Тогава си кажи „По дяволите, ще му се измъкна“.

Дългото пътуване и няколкото джина с тоник бяха направили мозъка на Уилбър трудно подвижен. Стори му се, че има някакво значение в думите й, но то му убягна. Сапунени мехури, така щеше да ги нарече, ако го бяха помолили да им направи разбор.

— Какво искаш да кажеш?

— Казваш, че си му в ръчичките. А защо си му в ръчичките, да те питам. Картината е тук, ти си тук и всичко, което трябва да направиш, е да я отмъкнеш.

Очите на Уилбър се разшириха. Той издаде глух бронхиален покашляк подобен на квакането на жаба. Не е лесно за човек с трудно подвижен мозък да асимилира революционни идеи.

— Да я отмъкна? — изквака той. — Искаш да кажеш да я отмъкна?

— Разбира се. Защо не? Той не я ли отмъкна от теб? Можеш да разбереш от галерията колко е платил за нея и да възстановиш сумата, ако правилно се изразявам.

Нещо проблесна в очите на Уилбър, но беше само за секунда. Разбираше, че предложението е добро, но не беше човекът, който би го осъществил.

— Не бих могъл — натърти той, точно както го беше изрекъл малко по-рано следобед лорд Емсуърт и Ванеса реагира така, както в предишната ситуация.

— Тогава ще го направя аз — каза тя и Уилбър, подобно на лорд Емсуърт, зяпна невярващо. В дните на техния кратък годеж той познаваше Ванеса като момиче с неконвенционална мисъл, но тя никога не му е поднасяла изненада от такава величина.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го направиш?

— Разбира се, че мога да го направя. Трябва само да се обмисли. Всъщност вече ми се мержелее една идея. Колебая се, защото трябва да се включи и Чесни.

— Кой е Чесни?

— Един мъж, който е на посещение в замъка. Прилича ми на мошеник, но трябва да съм сигурна, преди да предприема подобен план. Не трябва да се рискува с тези неща.

— Определено не трябва.

— Ако го понаблюдавам още малко, ще мога да кажа със сигурност. Надявам се, ще се окаже такъв, за какъвто го мисля, защото

в цялата тази история има нещо, което е ясно като бял ден — и това е, че на Негова милост херцога не може да се позволи безнаказано да подлага крак на младите и невинни души. А сега — скочи тя, — хайде да измъкнем този шофьор от бара и да тръгваме към замъка.

---

[1] Верига от стръмни скали на западния бряг на р.Хъдсън и увеселителен парк в Бруклин, разположен на полуостров — бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Джон пристигна в Лондон, беше паднала безутешна нощ. Гара Падингтън отново си беше същата ведра и изискана гара и неговият скръбен вид контрастираше по същия начин, както и в „Емсуърт Армс“. Портиерите в Падингтън обичат да виждат усмихнати лица около себе си. Те може да изпитват жалост към младите мъже със склучени вежди и трескави очи, но предпочитат да не влизат в разговор с тях. Същото се отнася и за пазачите, машинистите и хората от закусвалнята. Целият персонал въздъхна с облекчение, когато Джон се оттегли в едно такси и се отправи към Холси Корт, 3.1 — неговият лондонски адрес.

Разговорът му с Гали беше задълбочил безнадеждността, която го съпътстваше на път за Шропшир. Тогава поканата за Замъка Бландингс му изглеждаше в кърпа вързана. А това беше основна предпоставка за сдобряване с момичето, чието нежно сърце беше наранил с всичките ония „Няма ли да бъде правилно да кажем...“ и „Не е ли истина, че...“. Веднъж проникнал в замъка, той щеше да бъде в удобна позиция да започне да пледира — а под пледиране имаше предвид истинско пледиране, без да се пропуска нито дума или акт, които могат да доведат до мирно разрешение. Само веднъж да доведе Линда на масата за преговори, беше си казвал той, само веднъж да чуе тя треперещия му глас и види прочувствения му поглед, всичко би се подредило.

Отказът на Гали да сътрудничи му подейства като неочакван удар под кръста и обезглави целия план за кампанията. Не може да се каже, че думите, които чу от кръстника си на раздяла направиха нещо за повдигане на духа му. Гали обеща да докосне най-тънките струни в душата на Линда с увереността на мъж, който от ранно детство си е играл с най-тънките струни от душите на момичетата като със струнен инструмент, но от това можеше да извлече много малко успокоение. Трета страна никога не може да постигне нещо съществено в такива ситуации. Деликатните преговори между две разлъчени сърца не могат да се водят от посредник — тука е нужен личен допир.

Холси Корт, когато стигна до него, постави капака на унието му. Това беше една неприветлива задънена улица, претъпкана със скитащи котки и подхвърчащи вестници. Единствената ѝ добра черта беше, че да се живее там бе евтино. Холси Чеймбърс, където държеше апартамент последните две години, беше разнебитена сграда, населена предимно с млади хора, които се опитваха да се справят с живота — журналисти като Джери Шусмит, по едно време редактор на оня невзрачен седмичник „Хайлайф интрига“, или писатели на детективски романи като Джеф Милър. Джон беше наследил апартамента на последния, когато Джеф се ожени и отиде да живее в Ню Йорк, а заедно с него му беше завещана и Мама Балсам — храбрата душа, която се беше грижила за великия творец като майчица. Щом отвори вратата, тя се показа от кухнята и той я поздрави с едно „Здравей, мамче“, което се надяваше да не звучи много като погребален звън.

— Добър вечер, сър — отвърна тя. — Значи се върнахте. Добре ли прекарахте в провинцията?

Джон стисна устни и задържа дъха си, за да възпре глухия смях, който напираше у него в отговор на това запитване. Нямахше желание да открива на добрата жена, че разговаря с една угнетена душа, защото само ако разбере, върху му щеше да се излее океан от съчувствие, с който в момента не можеше да се справи. Мама Балсам, когато е на състрадателна вълна, действа зашеметяващо.

— Много добре — каза той, като преброи до десет.

— И къде ходихте?

— В Шропшир.

— Това е много далече.

— Да.

— Добре, че времето се задържа.

— Да.

— Неприятно е, когато завали дъжд по време на приятна екскурзия в провинцията.

— Да.

— Е — каза Мама Балсам с вид, подсказващ, че смята за завършено това, което може да се нарече предварителна обмяна на мнения. — Жалко, че не бяхте тук, защото онзи ваш приятел, мистър Фъргюсън, цял ден се опитва да се свърже с вас по телефона.

— Не познавам никакъв Фъргюсън.

— Може и да е било Босток. Идвал е често на обяд. Артистичен вид. Тънък глас. Очила с рогова рамка.

— Да не би да искаш да кажеш Джо Бендър?

— Точно това е името. Той е художник или нещо такова.

— Управлява една картинна галерия на Бонд Стрийт.

— Е, днес не я е управлявал много, защото цял ден е стоял до телефона, за да ви открие. Беше много нетърпелив. Непрекъснато повтаряше: „О, мътните да го вземат, още ли не се е върнал?“. Трябваше да си поговоря с него заради израза „Майка му стара“, който употреби, когато му казах, че още ви няма. Когато се обади последния път, а това беше преди не повече от двадесет минути, ми каза да го извикам веднага, щом се появите. Желаете ли да го направя сега?

Джон претегли въпроса. Първият му импулс беше да отговори отрицателно. Обичаше Джо Бендър и при нормални обстоятелства винаги се радваше на компанията му. Но човек, превит от удар като този, който беше получил наскоро, се покрива дори и от най-близките си приятели. Колкото и мъчителни да бяха мислите му, той искаше тази нощ да си остане насаме с тях.

После доброто му сърце надделя. Джо, помисли си той, не би телефонираше така настоятелно, ако не беше в беда, и ако това е така, то трябваше да се постъпи честно, да му се позволи да дойде и да поплаче на рамото му.

— Да, повикай го, мамче — реши той. — Аз ще взема един душ. Ако дойде, преди да съм се облякъл, кажи му да почака.

Когато Джон се появи отново, възстановен до голяма степен от банята, Джо Бендър беше пристигнал и разговаряше с Мама Балсам, макар че разговор не беше най-точната дума за това, което от нейна страна беше монолог, а от негова — едно продължително сумтене. Като добра домакиня, тя привлече Джон към техния задушевен кръг.

— Казвах на мистър..., как беше, че не изглежда добре — каза тя. — Забелязах го в мига, когато влезе.

Окото ѝ не я беше заблудило. Джо Бендър изглеждаше ужасно. Беше мъж на, нека употребим тази архаична фраза, около двадесет и осем лета, а в момента създаваше впечатлението, че е преживял още поне толкова съкрушителни зими. Той беше даже по-изтерзан от Джон, който, забравяйки тревогите си, нададе загрижен вик:

— О, небеса, Джо! Какво се е случило?

— Точно това се чудех и аз — намеси се Мама Балсам. — Ако питате мен, пипнал е нещо. Има същия размазан поглед като мъжа ми — мистър Балсам, когато беше прихванал нещо и се пресели в отвъдното. Първо престана да си контролира краката — каза тя, когато Джо се строполи на един стол, — и скоро след това се покри с петна. Трябва да извикаме лекар, мистър не знам-си-кой.

— Не искам лекар.

— Тогава ще ида да ви сгрея една хубава чаша горещо мляко — не отстъпи Мама Балсам. Тя принадлежеше към това медицинско учение, според което една хубава чаша горещо мляко, макар и да не може съвсем да отклони ангела на смъртта, поне отлага неизбежното.

Когато вратата на кухнята се затвори след нея, Джо Бендър въздъхна облекчено.

— Мислех, че тази жена никога няма да си тръгне. Кажи й, че не искам никакво проклето мляко.

— Пийни уиски със сода.

— Да, това ще направя. Всъщност, ще имам нужда от няколко.

Джон отиде в кухнята и се върна, постигнал успех, макар и не без препирни, в анулирането на поръчката за лекарството на Мама Балсам. „Той може всеки момент да издъхне на пода“ — предупреди тя, — „но нравете каквото искате“.

— Е, — каза той. — За какво е всичко това?

Ако тази среща се беше състояла по-рано, Джо Бендър вероятно щеше да е в състояние да поднесе новината, която има, внимателно. Защото беше разумен мъж и ако е принуден да разнася съкрушителни вести, то би искал да направи всичко по силите си, за да ги разкраси. Но един цял дълъг ден на растяща възбуда беше пресушил моралните му задръжки. Струваше му се, че цяла вечност е държал затворена в натежалите си, както Шекспир би казал, гърди, една тайна, предназначена да зашемети човечеството, или поне оная част от него, която взема присърце галерията „Бендър“. Така че новината изскочи от него със силата на тапа, разделяща се със своята бутилка шампанско.

— Картината, Джон! Фалшива е!

Възможно е също, ако Джон не беше така завладян от собствената си трагедия, да беше схванал значението на тези думи по-бързо. Той обаче само зяпна.

— Картина? Каква картина?

Джо Бендър също зяпна. Очите му зад очилата с рогови рамки се разшириха до краен предел.

— Каква картина? — повтори той. Струваше му се невероятно точно Джон да намира за необходимо да зададе този въпрос. Имаше само една картина на света. — Робишо. Оная, която продадохме на херцога, фалшива е. Подправена.

Нямаше нужда да обяснява повече. Джон беше вече схванал и като че ли Мама Балсам, не че беше способна на такова нещо, се беше промъкнала зад него и изсипала препълнена чаша с ледена вода във врата му. Не би могъл дори да си представи, че такова нещо е възможно, но в действителност той спря да мисли за Линда Гилпин. Мина доста време, преди да си възвърне говора, и когато го направи, то беше само за да зададе нелепия въпрос:

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Истинската е била проверена от Мортимър Бейлис, който е между най-добрите познавачи на изкуството в цял свят. Казал, че е оригинална, а когато той каже, че една картина е оригинална, значи е така.

Джон все още не можеше да разбере. Прояснението му стигаше дотам, че в обръщение е не една полегнала гола, излязла изпод четката на покойния Клод Робишо, а две полегнали голи. Оттам нататък всичко беше в мъгла и несъзнателно възприе професионалния си маниер по време на разпит на свидетел.

— Обясни от началото — започна той, като едва се въздържа от „Би ли казал на съдебните заседатели“. — Откъде дойде тази, която продадохме на херцога?

— Купих я в Париж от една двойка румънци, които имат малко местенце около Мадалената. Трябваше да се сетя — изпъшка Джо горчиво. — Трябваше да си кажа „Бендър, ако ти беше имитация, къде щеше да отидеш“, и отговорът щеше да е „В някоя румънска картинна галерия“.

— А другата, истинската?

— Баща ми я имал, преди да ми предаде бизнеса. Точно от това ме боли най-много. Била е там през цялото време. Предполагам татко я е задържал в очакване да се покачи цената ѝ.

— Тогава защо...

— Защото била изпратена за почистване. Затова и не знаех нищо за нея. Върнаха я тази сутрин. Какво, за бога, ще правим, Джон?

— Ще обясним на херцога и ще му дадем оригиналната, предполагам.

— И да го оставим да разнесе историята навсякъде. Че не може да се разчита на нищо, купено в галерия „Бендър“, защото всяка втора картина непременно е фалшива. След месец ще сме фалирали, ако не и по-рано. Нищо не е по-уязвимо от една картинна галерия. Тя се крепи на репутацията си. Това е последното нещо, което можем да направим, фатално, абсолютно фатално.

— Но не можем да задържим парите, това е измама.

— Разбира се, че не можем.

— Тогава какво?

— Ще трябва да си я откупим от него, вероятно на двойна цена.

— Не е приятна перспектива.

— Аз също не я харесвам.

— И как ще обясним внезапното ни преобращение от продавачи на купувачи?

— Не знам.

— Той сигурно ще ни заподозре в клопка и ще вдигне цената даже повече, отколкото ти казваш. Чувал съм много за херцог Дънстъбъл от кръстника ми, който го познава от години, и едно от нещата е, че той обича да прибира до дупка парите, които му се предлагат. Когато приключи с нас, ще сме без стотинка. Това, което трябва да направим, е да измъкнем фалшификата и да поставим на негово място оригинала.

— Да?

— Тогава всички ще са доволни.

— Няма съмнение. Да измъкнем фалшификата и да поставим на негово място оригинала. Имаш ли нещо против един въпрос?

— Питай.

— Как?

Джон се съгласи, че това е уместен въпрос и за известно време се възцари тишина. Джо Бендър си наля второ уиски.

— Да — повтори той. — Това трябва да направим. Да измъкнем фалшификата и да поставим на негово място оригинала. Но не знаем дори къде е.

— У херцога.

— А къде е той?

— В Замъка Бландингс.

— Надявам се, че си прекарва чудесно.

— Картината трябва да е у него.

— И няма нищо по-просто от това да я докопаме. Трябва ни само покана за Замъка Бландингс.

— Мили боже! — изрева Джон така гръмовито, че гласът му проникна до кухнята при Мама Балсам и я накара да поклати тъжно глава. Тя виждаше как контактите с мистър не знам-си-кой се отразяват зле на повереника ѝ.

Джо Бендър правеше усилия да подсуши панталона си, върху който се беше изляла по-голямата част от уискито. Този тръбен зов го беше стреснал.

— Гали! — изкрещя Джон и Мама Балсам отново поклати глава. Тази ругатня ѝ беше непозната, но ѝ звучеше по-лошо и от „мътните да го вземат“, и от „майка му стара“. — Гали също е в Бландингс.

— Така ли? — живна Джо Бендър. Беше чувал разни истории за Гали от Джон и за първи път някакъв блед лъч надежда просветна зад очилата с рогова рамка. Искаш да кажеш...

— Можем да поверим ръководството на операцията в негови ръце с най-голямо доверие. Това е точно по неговата част. Първата ми работа утре е да отида в Маркет Бландингс и да му изложа всички подробности.

2

Джон обаче не можа да тръгне за Маркет Бландингс още сутринта. Беше забравил, че трябва да се яви в съда на страната на Онапулос и Онапулос в делото им срещу Стъкларската бутилираща компания на Линкълншир и източните графства. А когато се яви, облаците над главата му съвсем се сгъстиха, защото загуби делото, беше порицан от съдията и наруган от двамата Онапулос, които решиха, че само липсата на компетентност у техния адвокат им е попречила да спечелят. Когато взе влака в 14.33 от Падингтън, целият персонал потрепера при вида на изнуреното му лице. Всички мълчаливо се съгласиха, че изглежда даже по-зле от последния път.

Раздялата с Мама Балсам не допринесе с нищо за успокояване на духа му. Когато една майчински настроена жена с любопитен нос види, че младежът, към когото се е прикрепил като хранителка, наставница и приятелка, се готви за пътуване, от което се е върнал вчера, у нея естествено възникват въпроси. И когато у майчиците Балсам на този свят възникват въпроси, те не се колебаят да ги задават. Докато Джон си стягаше куфара, се проведе следният диалог:

— Отивате ли някъде?

— Да.

— Ходихте и вчера.

— Да.

— Къде отивате този път?

— В Шропшир.

— Моля, отново ли?

— Да.

— И какво ви води нататък?

— Трябва да видя един човек.

— В Шропшир?

— Да.

— Къде точно в Шропшир?

— Едно място, което се нарича Маркет Бландингс.

— Не съм чувала за него.

— Е, там е.

— Там ли ходихте и вчера?

— Да.

— Щяхте да си спестите много грижи, ако бяхте останали да пренощувате там. Сигурно не ви е дошло наум.

— Трябваше да съм в съда тази сутрин.

— Мистър Балсам ходеше често в съда, когато беше жив. Имаше един стражар, кривоглед с едното око, който непрекъснато го прибираще за улични залагания. Какво е това в кафявата хартия?

— Картина.

— Ще я носите на човека, с когото ще се видите?

— Да.

— По-евтино е с колет по пощата.

— Да.

— Тогава защо не го изпратите?

— Майка му стара! — избухна Джон и Мама Балсам разбра, че лошото влияние на мистър не знам-си-кой е напреднало повече, отколкото очакваше.

Срещата с Гали потръгна зле. Когато последният от Пеликаните пристигна на уговореното място на следващата сутрин, съвсем не беше настроен гостоприемно. Телефонното обаждане на Джон бе дошло, докато той се разхождаше из околностите, а общият му смисъл — предаден от Бийч. Така че всичко, което знаеше, беше, че кръщелникът му, обратно на най-категоричните инструкции, се е върнал в „Емсуърт Армс“, и той естествено беше нервиран. Нито един предводител не желае да чуе, че разпоредбите му не се зачитат от подчинените. Поздравът му прозвуча рязко.

— Мисля, че ти казах да се върнеш в Лондон и да оставиш всичко на мен — сгълча го той.

Видът му беше суров, но Джон остана непоколебим.

— Не е за това.

— Какво означава „не е за това“?

— Няма нищо общо с Линда.

— Нищо общо с нея?

— Нищо.

— Тогава за какво е? Ако — заплашително изрече Гали, — си ме домъкнал чак до Маркет Бландингс в такава знойна лятна сутрин заради някаква дреболия... Защо се хилиш?

Джон го поправи:

— Не се хия. Това беше тъжен смях. Развесели ме думата „дреболия“. Едва ли може да се нарече така това, което ме води тук. Съжалявам, че си се разгорещил по пътя...

— Разгорещил? Чувствам се като геврек, изваден от гореща фурна.

— Трябваше да те видя. Случи се нещо отвратително и имаме нужда от помощта ти.

— Имате?

— Джо Бендър и аз.

— Кой е Джо Бендър?

— Казах ти оная нощ, когато дойдох при теб. Не си ли спомняш? Държи галерията „Бендър“.

— А, да. Каза, че си вложил пари в нея.

— Всъщност вложих всичките си пари. И сега ще ги загубя, освен ако не се притечеш на помощ.

Гали му отправи поглед, бликащ от изумление. Не предполагаше, че някой може да си го представи като притежател на капитал. Не че не оценяваше комплимента.

— Скъпи ми Джони, какво ли бих могъл да направя? Господ ми е свидетел, че ми се ще да те измъкна от блатото, но всичко, с което разполагам, е мизерната рента на младши син. Нямам право да пипна с пръст капитала. Мога да отделя двадесет лири, ако те устройват. А даже и това ще означава превишаване на кредита в банката.

Джон изрази благодарност за предложението, но поясни, че има недоразумение.

— Не искам пари.

— Тогава защо каза, че искаш?

— Не съм казвал, че искам.

— Така ми прозвуча.

— Съжалявам. Това, което искам от теб, е да размениш местата на две картини.

— Да... Какво?

— Знам, че звучи странно, но всъщност е много просто.

— Тогава би ли обяснил.

— Ще обясня.

Гали, както вече споменахме, беше по-добър разказвач, отколкото слушател, но в случая не даде никакъв повод за недоволство в изпълнението на тази роля. Никой не би могъл да слуша повнимателно. Той попиваше всяка дума от разказа на Джон и нито веднъж не го прекъсна, а в края даже не каза, че това му напомняло на нещо, което се случило с негов приятел от Клуба на Пеликаните. Щял да бъде очарован да изпълни фасулската задача, която му се възлага. Да занесе фалшификата на Джон и да върне оригиналната картина в портретната галерия на замъка, увери го той, ще бъде идеален начин да си запълни времето. Времето, каза той, винаги се точи като нишка от пашкул, когато си в провинцията, и си благодарен, ако си намериш някакво занимание.

— Донесъл си истинската стока, нали? — попита той, преливащ от енергия, експедитивност и деловитост. — Върховно, върховно, както би казал Кларънс. Къде е?

— Горе в стаята ми.

— Не мога да я взема сега, разбира се.

— Защо?

— Мило момче, използвай сивите си клетки. Каква ще я забъркам, ако срещна Кони и тя ме попита какво си въобразявам, че правя, прокрадвайки се с някаква огромна картина под мишница. Няма да знам накъде да се обърна. Не, потайността е належаща.

— Да, прав си.

— Това е нещо, което трябва да се свърши в късен нощен час, колкото по-късен, толкова по-добре. Трябва да си уговорим среща. Къде може да стане? Не в съборения параклис, защото няма съборен параклис, а другите места, които се сецям, не ти говорят нищо, защото не познаваш околността. Мисля да пообиколя малко и да размисля, ако не възразяваш.

Като получи позволение, той започна да обикаля в кръг и сигурно размишленията му бяха плодотворни, защото на единадесетата обиколка заяви, че го е измислил.

— Кочината!

— Какво?

— Скъпоценната резиденция на свинята-медалистка на Кларънс — Императрицата на Бландингс. Идеално място за тайни срещи, защото колкото и черна да е нощта, отличителният парфюм на сладураната ще те доведе до него безпогрешно. Близко е до градината зад кухнята. Трябва да идеш дотам, да подушиш въздуха и да следваш носа си. Имаше една популярна песен преди да се родиш. Припевът ѝ започваше така: „Не е всичко лавандула...“ Би могла да се посвети точно на Императрицата. Най-добрите ѝ приятели не биха ѝ казали, но тя страда от болестта „Как ти е обонянieto?“ Умно, нали? Значи не можеш да сбъркаш. И трябва да го направим тази нощ, защото времето е от голямо значение. Дънстъбъл е купил тази картина с намерението да я продаде на американеца Траут. Траут пристигна вчера. Щом се разберат, той вероятно ще си тръгне и хоп, нашите шансове за размяна отишли по дяволите. Така че, ела в полунощ при резиденцията на Императрицата, а оттам нататък е мой ред.

Един закъснял пристъп на угризения се обади у Джон. За първи път му дойде наум, че колкото и небрежно да казва Гали, че задачата е фасулска, той иска твърде много от най-услужливия кръстник на света.

— Съвестно ми е, че те накиснах в такава работа, Гали.

— Скъпо момче, за мен ще е забавление.

— Полунощ не е ли късно за теб?

— А, кажи-речи тъкмо ще е мръкнало.

— Ами ако те пипнат.

— Няма да ме пипнат. Никога не са ме пипвали. Наричат ме Сянката.

— Е, щом е така, не мога да ти кажа колко съм ти признателен. Голям товар смъкваш от плещите ми.

— Но май остава още доста върху тях.

— Остава — гласът на Джон секна, като че ли внезапно го беше налегнал остър пристъп на възпаление на горните дихателни пътища. — Дали... дали... дали случайно не си ѝ подхвърлил нещо?

— Не още. Изчаквам момента. Тия неща не могат да се пришпорват. Имаш ли работа с жена, дете ѝ е крив светът, ако си мъдър, изчакай малко да се уталожат мътилката.

— Как... ъ-ъ... как е тя?

— Физически е тип-топ. Психически — не толкова цветущо. Трябва да си търпелив и да си повтаряш, че сегашното ѝ желание да те

потопи в цвъртящо масло, накрая ще премине. Времето е велик лечител и всичките тям подобни приказки не са измислени току-тъй. Но да се върнем на въпроса, научи ли си упражнението? Добре. Тогава те напускам. Ще се видим в нула часа. Прикрий се и дебни, докато чуеш зова на белия бухал, после хуквай към мен. Мисля, че ще успея с белия бухал, но ако стане някаква засечка, и кафявият ще свърши работа.

СЕДМА ГЛАВА

Часовникът над конюшните отмери дванадесет без петнадесет, когато Гали се измъкна от портретната галерия, носейки подправената полегнала гола. Беше обул меки обувки с гумени подметки, както подобава на човек, излязъл да се впусне в опасна мисия. Внимателно, поради изключително ниската степен на сцепление на дъбовите стъпала, той преодоля разстоянието до преддверието, а оттам и до входната вратата, към която то водеше. Като освободи резето, което Бийч беше пуснал преди да занесе в девет и тридесет подноса с напитките в дневната, Гали прекрачи прага и нощта го обгърна. Докато вървеше, той усети за момент силна болка по годините, от които не беше останало нищо като след нашествие от скакалци. Точно по същия начин, спомни си той, когато сърцето му беше младо и всеки представител на женския пол му изглеждаше двадесет и четири каратов, той се беше прокрадвал в тъмнината, за да обменя идеи с едно момиче на име Мод, понастоящем баба на внуци.

Достигайки до целта, той нямаше нужда да имитира зова на белия бухал, защото преди да демонстрира виртуозност в тази насока Джон изскочи от тъмнината.

— Мислех си, че никога няма да дойдеш — просъска младият съзаклятник. Не беше свикнал с такъв род дейности и нервите му здравата се бяха опнали. Беше стигнал до кочината в единадесет и петнадесет и му се струваше, че е стоял там, вдишвайки букета от аромати, пръскани щедро от Императрицата, още от невръстно дете.

С присъщата си учтивост Гали му посочи, че не е закъснял, ако човек може да се довери на часовника над конюшните, и Джон се извини. Каза, че тъмнината го е заблудила и Гали се съгласи, че тъмнината си има своите трудно поносими страни.

— Но не можеш да правиш тия неща посред бял ден. Спомням си, че казвах това и на Бил Баумън, мой приятел от времето на Пеликаните. Той беше влюбен в едно девойче, а родителите ѝ я изолираха в някакво фамилно имение в Кент. Бил искаше да ѝ прати писмо, в което да ѝ пише как да се измъкне и да офейка с него. Идеята

му беше да се крие сред местната флора, докато дойде градинарят, да го подкупи и така да ѝ изпрати писмото. Казах му, че прави голяма грешка.

— Мислиш ли, че трябва да стоим тук и да си приказваме? — озърна се Джон, но Гали продължи с историята си. Не беше лесно, всъщност беше почти невъзможно да го спре човек, когато се е развихрил.

— „Направи го през нощта“ — настоявах аз. — „Знаеш ѝ стаята. Изкачи се по водосточната тръба до прозореца ѝ, след като преди това си хвърлил камъче — по прозореца, разбира се, не по тръбата — и се разберете очи в очи. Само така можеш да се надяваш на добре опечена работа.“ Е, той направи няколко капризни забележки, като например, че водосточните тръби не били за неговите панталони и още някои дреболии и настоя на своя план. На следващата сутрин отиде и се скри. Дошъл градинарят. Той го подкупил и му дал писмото. А градинарят, който, разбира се, се оказал бащата на момичето, веднага го погнал с вилата, която носел. Нещо повече, залепил се за бакшиша като с лепило. Бил често ми е казал, че това, което най-много го тормозело, било мисълта, че е трябвало да си плати една лира за апашкото преследване през най-гъстия плет и то с градинска вила. Той беше човек, който обичаше да получава това, за което си е платил. Сега виждаш ли какво имах предвид, като казвах, че тия неща трябва да се вършат нощем. Между другото, като заговорихме за писма, идвало ли ти е наум да напишеш на твоята изгора?

В тона на Джон се прокрадна известна студенина.

— Трябва ли да я наричаш моята изгора?

Това нарани Гали. Не мислеше, че е използвал обидна дума.

— Все някак трябва да я наричам.

— Можеш да опиташ с мис Гилпин.

— Звучи някак официално. Както и да е, знаеш за кого говоря. Защо не ѝ драснеш два-три реда?

Джон поклати глава. Един съвсем безсмислен жест, разбира се, на мъж, обгърнат в мрак, към друг мъж, също така обгърнат в мрак.

— Няма да постигна нищо. Трябва да я видя.

— Да, като се замисли човек, ти си прав. Когато бях млад, винаги смятах, че ако трябва да разтопя сърцето на някой букмейкър и да го убедя да почака малко за парите си, важно е да разговарям с него

лично. Така можеш да поотупам рамото му, да го почистя от някоя и друга пращинка. Без съмнение същият принцип е валиден и когато се опитваш да накараш някое момиче да запее друга песен. Можеш във всеки един момент да се пресегнеш, да я сграбчиш и да обсипеш с целувки вдигнатото ѝ лице, а това не може да стане по пощата.

Джон потръпна. Тези изразителни слова извикаха в съзнанието му картина, която го развълнува дълбоко.

— Наистина ли е съвсем невъзможно да ме вкараш в замъка?

Съпричастното сърце на Гали се разчувства. То долови печалната нотка в гласа на кръщелника си, същата, която започваше да звучи и в неговия в ония стари времена, когато имаше делови разговори със служителите по хиподрумите. Той би дал много, за да може да каже някоя ободрителна дума, но не искаше да подхранва лъжливи надежди.

— Като мой приятел — абсолютно невъзможно. Няма нужда да се хабиш да прекрачваш прага. „Изхвърлете този човек“, ще вресне Кони на прислугата и кухненските помощници. „И му покажете как играе тоягата“, ще добави тя. Единственият начин да се задържиш повече от десет минути, е да си сложиш фалшиви мустаци и брада и да кажеш, че си дошъл да провериш канализацията. А това ми напомня, че един от Пеликаните направи това веднъж и...

Но пеликанската историята за онзи тип, който, несъмнено с основателни мотиви, си окосмил брадата като козел и показал интерес към канализацията, не можа да бъде разказана с оная пространност, обичайна за Гали, когато е в носталгично настроение. В тази хроника вече няколко пъти бе подчертано, че мъчно му се слагаха спирачки, но едно от нещата, които положително можеха да го обуздаят, беше блещукането в такъв един момент на фенерче, което напредваше колебливо през мрака в неговата посока. Гласът му секна на „и“-то, като че ли някой противник на анекдотите го беше докопал за гърлото.

Джон също видя фенерчето и този единствен поглед беше достатъчен да му подпали фитила. В следващия момент се беше изпарил и Гали не загуби много време да последва мъдрия му пример. Колкото и забавна да беше, според него, историята за брадатия от Клуба на Пеликаните, той не почувства импулс да остане и да я разкаже на факлоносеца. „По-добре“ — помисли си той — „да се оттегля, докато е възможно“. Те с Джон вече бяха разменили полегалите голи, така че всъщност нищо не го задържаше тук.

Като се върна по обиколен маршрут в къщата, Гали внимателно сложи резето на входната врата. Не искаше да нарани чувствата на Бийч, когато последният тръгне на проверка сутринта, като го подведе, че е забравил такава важна част от задълженията си. Свършил и това добро дело, той се изкачи по стълбите към стаята си.

Тя беше в един коридор с портретната галерия, но Гали не влезе в нея веднага. Окачването на една картина е нещо, което може да се свърши във всеки един момент през следващите шест часа, а навън във влажната нощ се беше сгорещил и изпотил. Очевидно, първата му работа беше да се изкъпе. Той си взе голямата гъба и препусна по коридора.

Този, който така рязко причини преждевременния свършек на пеликанската историята, беше лорд Емсуърт. Като правило той обикновено си беше в леглото и спеше в този час на нощта, но сега душевните терзания го бяха измъкнали от чаршафите, сякаш че нещо остро го бодеше през дюшека. Не можеше да се свърти от тревога по Императрицата.

Както беше казал и на Ванеса, от зловещата история с отхвърления картоф до края на деня ветеринарят мистър Банкс няколко пъти го беше уверил, че благородното животно е в цветуща форма и няма място за тревоги. Въпреки това той беше все така неспокоен. Дори и да се приеме, че мистър Банкс е признат експерт, чиито професионални умения са му спечелили блестящи оценки от всякакъв род хора, той би могъл веднъж и да сгреши. Или пък, представи си, че е забелязал симптомите на някоя фатална болест и за да не го притесни, *я е скрил от него*.

Тези размисли го държаха буден и когато накрая успя да задреме, положението не се подобри. Сънят, който широко се рекламира като средство за изглаждане на кахърните бръчки, му донесе само кошмари от най-смуцаващо естество. Присъни му се, че отива към кочината, цял в тръпнещо очакване на обичайния празник за окото, а там пред него стои една мършава, пипонеста Императрица, дето ѝ се броят ребрата. Целият ѝ вид издава спортната злоба на свиня, тренирала усилено седмици наред, за да спечели годишното състезание по спортно ходене от Лондон до Брайтън или пък да изкачи Матерхорн по вълже.

Този шок събуди лорда, но той не последва обичайната си практика да примигне два-три пъти и отново да заспи. Стана, облече си халата и пантофите и взе фенерчето от чекмеджето, където го беше скътал заедно с чорапите и носните си кърпички. Трябваше да отиде и да се убеди, че ужасът, който видя, е бил само сън.

Ако съзнанието му беше по-малко заето, щеше да забележи, стигайки до входната врата, че тя е отворена, но бидейки в такава

тревожно състояние, това явление не му направи впечатление, и той небрежно го подмина.

Щракна, фенерчето, но това беше по-скоро съгласие с късния час, а не признание, че се нуждае от светлината му. И когато го направи, моментално застана в центъра на вниманието на стотици комари, нощни пеперуди и бръмбари, които се събират на рояци и бодърстват по цяла нощ в селските райони. Изглежда, че бяха чакали да дойде някоя сродна душа, за да вдъхне свежа струя в среднощната им веселба, и не можеше да има по-сърдечно посрещане от това, което му устроиша. Лорд Емсуърт поглъщаше десетия си комар, когато стигна до кочината и спря, за да напълни дробовете си с познатия мирис.

Нощта беше много тиха. Някъде в далечината се чу как закъсняла кола завива зад ъгъла на Шрусбъри Роуд, а по-наблизо успя да разпознае нещо, което можеше да е зовът на белия, или вероятно на кафявия бухал. Но от кочината — никакво грухтене, което за момент увеличи страховете му. След това логиката му прошепна, че в този час едва ли може да се очаква грухтене. За Галахад, чиито години на формиране протекоха в Клуба на Пеликаните, това можеше да бъде и ранна вечер, но за една свикнала на стриктен режим свиня като Императрицата, беше прекалено късно да се разтърква и грухти. Разбира се, че тя си е под навеса и си взема своите осем часа.

Завладя го непреодолим порив да ѝ хвърли едно око, и той не направи усилие да му се противопостави. Да се покатери на оградата беше за него, както се казва, работа за една секунда. Работа за втора секунда беше да се подхлъзне, да разпери ръце, да си заклеци крака и да пльосне с лице в калта. Усещайки се подгизнал, но не и обезкуражен, той се изправи и без повече произшествия стигна до целта, където една очарователна гледка възнагради постоянството му. Изтегната на сламеното си ложе и нежно похъркваща през нос, Императрицата се радваше на здравия си сън и само един поглед беше достатъчен да го увери колко далеч от истината е бил кошмарът му. В три поредни години тя получаваше сребърния медал в конкурса „Гойно прасе“ на ежегодната шропширска селскостопанска изложба и беше от ясно по-ясно, че ако в този момент пак е на състезанието, викът „Отново победител и шампион“ ще бъде в устата на всеки съдия.

Юлий Цезар, който обичал да се обгражда с дебели мъже — а вероятно и прасета — би я приветствал без колебание сред антуража си.

Деветият граф Емсуърт беше предприел тази експедиция със съзнание, помътено от неизразими страхове, но се връщаше с ведро чело. Тази гледка на Императрицата, макар и кратка, имаше най-въодушевяващ ефект върху разположението на духа му. Всичко, мислеше си той, е прекрасно в този най-прекрасен свят, и чак когато стигна до къщата, беше принуден да промени възгледа си поне в едно отношение. Всичко щеше да бъде прекрасно в този най-прекрасен свят, ако някой в негово отсъствие не беше залостил вратата.

Не може да е приятно преживяване за един домакин да се намери посреднощ заключен извън собствената си къща, затова не бихме могли да го упрекнем, ако позволи гореизложеният факт да го смуги. Разбира се, ако е човек решителен, има прост и лесен начин да се справи с положението, при условие, че белите му дробове са наред. Преди много години бащата на лорд Емсуърт се сблъскал с подобна дилема, когато веднъж се върнал в малките часове от годишната вечеря на „Шропширските верни синове“. И я разрешил посредством викане колкото му глас държи, а този глас, дори и в по-спокойни моменти, беше като на любител на тостове по време на обществен банкет. Освен това блъскал по вратата с една яка тояга и за нула време всички обитатели на замъка, с изключение на ония, които получили истеричен припадък, се събрали на входа, за да го пуснат. С една последна кратка ругатня той запратил тоягата по иконома и продължил към спалнята си.

Неговият син и наследник, който сега се пулеше озадачено към вратата през пенснето си, нямаше подобни природни дадености, за да се облекне на тях. Баща му, като повечето викториански бащи, имаше зад гърба си утешителното съзнание, че е господар в къщата си и че никакви упреци не се очакват от съпругата на следващата сутрин, ако я е стреснал така, че да подскочи петнадесет сантиметра вертикално нагоре в леглото си. Приемникът на титлата му не беше така благоприятно поставен в собствения си дом.

Мисълта какво ще каже Кони, ако бъде вдигната от сън с крясъци през нощта, парализира лорд Емсуърт. Той стоеше там вледенен. Преобладаващото впечатление сред онези от комарите, нощните пеперуди и бръмбарите, които го бяха придружили до вкъщи беше, че се е превърнал в солен стълб. За тях беше голяма изненада, когато в края на петата минута той шавна, размърда се и изглежда усети, че в тленната му обвивка все още блика живот. Причина за раздвижването бе внезапно осенилата го идея, че в нощ, топла като тази, херцогът сигурно е оставил отворен френския прозорец на градинския

апартамент. И макар че лорд Емсуърт беше последният човек, който би твърдял, че е акробат, и първият, който би признал неумението си да извърши нещо толкова ловко като катеренето до втория етаж по водосточна тръба, той все пак се смяташе за способен да прекрачи един отворен френски прозорец. С чувството, че само минути го делят от щастливия край, заобиколи къщата и там, точно както очакваше, беше градинският апартамент с прозорец толкова гостоприемно отворен, колкото може да бъде един прозорец.

Той го привличаше като магнит.

От своя страна, макар че лордът нямаше ни най-малка представа за това, прозорецът беше упражнил същото въздействие и върху една котка, която денем живееше в оборите, а нощем скиташе насам-натам. Любопитна, както си е редът при котките, тя беше заинтригувана от отворения прозорец и искаше да провери какво има зад него. В момента, когато лорд Емсуърт на пръсти прекрачваше рамката, котката изследваше една от обувките на херцога, оставена на пода, но не намери в нея нищо, което би могло да привлече търсачите на удоволствия.

Краката на лорд Емсуърт, приземявайки се внезапно в непосредствена близост, изглежда обещаваха повече забавление, предлагайки, така да се каже, допир от плът и кръв. Вярно, издаваха странен мирис, но затова пък доста привлекателен, помисли си котката. Това беше една доста обичлива писана и винаги харесваше да се отърква о хората. Изоставяйки обувката, тя завря глава в халата на лорд Емсуърт. При което го сграбчи същото чувство, както в детството му, когато наред улицата един игрив съученик се беше прокраднал изотзад и бибитнал в ухото му. В следствие на това той изпълни един от ония странични скокове, на които Нижински^[1] беше майстор в добрите си години. Този пирует бе последван от такъв грохот, какъвто може да произведе единствено разярен бик в магазин за порцелан.

Да припомним, че лейди Констанс, след като разбра, че херцогът предпочита да се настани в градинския апартамент, беше побързала натам, за да се увери, че всичко е точно така, както той го харесва. Между нещата, които тя си бе помислила, че ще му харесат, беше и една кафява масичка, върху чиято повърхност се намираха будилник, купа с рози, втори съд със сушени розови листа, календар, пепелник и портрет на Джеймс Скунмейкър и нейна милост в сватбените им

одежди. Точно с тази масичка се беше сблъскал лорд Емсуърт, след като се приземи от въпросния си скок и накара небесата да зазвънят, както вече го описахме.

И тъкмо бяха престанали да звънят, лампите светнаха и на авансцената излезе херцогът с лимоненожълта пижама на лилаво райе.

Херцогът на Дънстъбъл, макар и с жабешки очи и мустаци, прекалено рунтави за вкуса на повечето хора, все пак не беше пъзльо. Много мъже, осъзнали, че в уединението им са нахлули нощни мародери, биха се покрили през глава със завивките, надявайки се, че ако си мълчат, ония ще ги подминат. Но той беше замесен от по-друго тесто. Гордееше се, че е човек, който не понася безсмислиците, и със сигурност нямаше намерение да ги търпи и от тумба проклети обирджии, които си играеха футболни игрички пред вратата на спалнята му. Като се въоръжи, по липса на друго, с една бутилка от минерална вода, той изскочи на бойното поле с решимостта на асирийски войн, впускащ се в битката като лъв. А там намери лорд Емсуърт.

Това беше пародия на кулминацията и войнственият му дух се почувства засегнат. Да дойде настроен да халоса по главите орда апаши със своята бутилка, а да няма никакви апаши за халосване, само неговият домакин с глуповата усмивка на физиономията. Именно тази глуповата усмивка на лорд Емсуърт особено го раздразни. Като взе предвид и факта, че последният се разнасяше из стаята му в един сутринта, очевидно с намерението да изтанцува някой солов танц в тъмното, херцогът спокойно можеше да затвърди впечатлението си, че тоя тип е чалнат.

Лорд Емсуърт много би се радвал да махне с ръка на цялата работа, но почувства, че една-две обяснителни думи са належащи и че той трябва да започне разговора. Само някоя и друга любезност, помисли си лордът, защото дори и смътни, и той си имаше своите правила на добро поведение. Като пусна още една глуповата усмивка, той изфъфли:

— Ъ-ъ... добър вечер, Аларик.

Поздравът беше злополучно формулиран. Дори едно по-неофициално „Здрасти“ или „Мараба“, биха имали по-голям шанс да умилостивят херцога. А той съвсем не беше любезно настроен, когато отговори:

— Добър вечер? Какво искаш да кажеш с това „добър вечер“? Та сега минава полунощ, мътните до го вземат. Какъв дявол търсиш тук?

Нещо беше подсказало на лорд Емсуърт, че този разговор ще се окаже тежък, и сега ставаше ясно, че това нещо е знаело какво приказва.

— Само минавах оттук за моята стая. Страхувам се, че те обезпокоих, Аларик.

— Разбира се, че ме обезпокои.

— Съжалявам. Обърнах масата. Беше съвсем случайно. Стреснах се от котката.

— Каква котка? Не виждам никаква котка.

Лорд Емсуърт се заоглежда с оня рехав поглед, който така често играеше по нервите на сестрите му Констанс, Дора, Шарлот, Джулия и Хермион. Отне му много повече време, отколкото на херцога, да открие, че стаята се е обезкотила.

— Трябва да си е отишла.

— Ако изобщо е била тук.

— О-о, беше тук.

— Ти го казваш.

По време на тази размяна на реплики, херцогът, явно с намерението да вдигне масата, будилника, купата, другата купа, пепелника, календара и сватбената снимка на лейди Констанс и съпруга ѝ, се беше приближил до своя посетител. И когато направи това, чувството, което имаше от известно време, че въздухът е доста спарен тук, се засили. Той спря, подуши и направи интересно откритие.

— Емсуърт — рече, — воняш, та се не траеш.

Лорд Емсуърт също усещаше някакъв аромат. Би казал, един лек намек за дъх на прясно окосена трева.

— Ти си се въргалял в нещо.

Просветлението навести лорд Емсуърт.

— А-а, да. Да, да, да. Да, точно. Паднах в кочината, Аларик.

— Какво си направил?

— Бях отишъл да видя Императрицата, спънах се и паднах в кочината. Беше малко кално.

От самото начало на този разговор херцогът пуфтеше изпод мустаците си на чести интервали, но никога със силата, която

предизвикаха тия думи. Мустаците му се изстреляха нагоре, като че ли целта му беше да ги откъсне от корените им. Досега в тази хроника не беше споменато, че той имаше още и големи забележителни уши, нещо като дръжките на гръцка амфора. Споменаваме ги при тия обстоятелства, защото сега не можеше да им повярва. С хриптящ глас попита:

— Отишъл си да видиш мръсното си прасе по това време на нощта?

Естествено лорд Емсуърт го заболя от въпросното описание на трикратната медалистка от Шропширската селскостопанска изложба, но нямаше как да протестира.

— Така се озовах в стаята ти, Аларик. Останах заключен навън, а твоят прозорец беше отворен.

Херцогът все още се бореше с изложените му факти, опитвайки се да извлече някакъв смисъл от тях.

— И защо си отишъл да гледаш мръсното си прасе по това време?

Лорд Емсуърт можеше да отговори на този въпрос.

— Сънувах я. Сънувах я, че е отслабнала.

Странен гърлен звук излезе от устните на херцога. Очите му се изцъклиха, а мустаците му щръкнаха нагоре. Той прокара ръка по челото си.

— И това те накара... по това време... — Той спря, като че беше осъзнал безнадеждността да се опише подобна ситуация както подобава с прости думи. — Най-добре си иди в леглото — заключи накрая.

— Да, точно така — каза лорд Емсуърт. Не му се случваше толкова често да се съгласява с Аларик, но този път стана. — Лека нощ, Аларик. Надявам се, че тук се чувстваш удобно.

— Чувствам се, когато не ми налитат нощем и не събарят всички мебели.

— Точно — съгласи се лорд Емсуърт. — Точно, точно, точно. Да, разбира се, именно.

Той излезе и тръгна по стълбите, съпровождан от плътна миризма на прасе, но не отиде веднага в стаята си. Някъде по пътя му хрумна нещо. Сети се, че има малки шансове да заспи отново, освен ако не успокои объркания си дух с някоя хубава книга с прасешка

насоченост. А той беше оставил една изключително добре написана творба върху любимата си тема в портретната галерия тази сутрин, когато беше отишъл да погледа картината с младата жена, напомняща така много на Императрицата. Ще бъде приятно да ѝ хвърли едно око и сега.

---

[1] Нижински (1890–1950), световно известен руски балетист, бел.пр. ↑

„Време е“ — помисли си Гали, като се върна свеж и розов от банята — „да се постави тази картина, където ѝ е мястото.“ Тогава тя ще му се махне от главата и той ще може да посвети мислите си на нещо друго.

Докато напредваше по тъмния коридор, той усещаше приятната топлина, която е награда за добрата душа, извършила благородно дело за ближния. Разбира се много още имаше да се направи, преди да се каже, че на Джони му е оплетена кошницата, но той беше отхвърлил — или поне беше пред отхвърлянето — на един от товарите върху плещите му. Сега над галерията „Бендър“, където младият глупчо имаше такъв голям финансов интерес, не висеше застрашително фалита. Що се отнася до тази история, нямаше повече място за тревога, а няколко добре подбрани думи от страна на човек, който в миналото си е разплаквал и букмейкър, ще оправят работата и с разфучалото се девойче.

И както си размишляваше, с известна доза самодоволство, за късмета на кръщелника си да има такъв мъдър съветник, към който да се обърне винаги в труден момент, една гледка, която не беше очаквал, го закова на място. Под вратата на портретната галерия се процеждаше светлина, което показваше, че освен него и други са накрак тази нощ.

Той се отдръпна назад. Ясно беше, че няма да може да изпълни мисията си с лека ръка, както очакваше. Ще трябва да е ловък и пресметлив. С тази мисъл той се оттегли няколко крачки встрани до едно местенце, където тъмнината щеше да го прикрива, докато бродещият колега се покаже.

Колкото до самоличността на този скитник и мотивите за посещението му в портретната галерия, тук беше в абсолютно неведение. Отхвърли вероятността това да е призракът на Замъка Бландингс. Призраците, разбира се, си лягат късно, но не палят лампите. Още повече, призракът на Замъка Бландингс, доколкото си спомня правилно от слушаните в детството му разкази, обикаля с

главата си под мишница, което съдържа известна доза неудобство за един дух, който разглежда картини.

Беше достигнал до заключението, че мистерията е неразрешима, когато вратата се отвори с трясък, лорд Емсуърт се изстреля навън и хукна по стълбите с внушителна бързина. Като го видя, Гали си спомни една подобна нощ. Тогава в желанието си да се отърси от тревогите, които го терзаеха от няколко дни, той и един колега алтруист, бяха вмъкнали в спалнята на приятеля си Плъг Башъм едно покрито с фосфор прасе, и бяха ударили гонга. Плъг препусна по стълбите, взимайки по две-три стъпала нагоре. У него личеше точно тая възбуда, която сега се наблюдаваше и у лорд Емсуърт. Гали се запита какво ли може да се е случило, което така силно да разстрои брат му.

Не му беше времето да стои и да разсъждава върху първопричините. Имаше работа за вършене. След като портретната галерия се опразни, той бързо влезе, окачи полегналата гола и се върна в базата си. И тъкмо си отдъхваше с цигара и един детективски роман, когато на вратата се почука и зад нея се показва лицето на лорд Емсуърт. Той все още изглеждаше възбуден.

— О, Галахад — задъхваше се той. — Така се радвам, че си буден. Страхувах се, че може да спиш.

— Толкова рано? Би било крайно необичайно. Седни. Радвам се, че се отби. Какво те тревожи?

— Изживях шок, Галахад.

— Нищо по-добро, както съм чувал, за адреналина.

— И дойдох да поискам съвета ти.

— На твоє разположение е, както винаги. Какъв е проблемът?

— Чудех се дали да му кажа още сега.

— На кого?

— На Аларик.

— Какво да му кажеш?

— Че картината му е открадната. Току-що бях в портретната галерия и нея я нямаше.

— Няма я? Учудваш ме, Кларънс. Искаш да кажеш, че не е там?

— Именно. Първото, което ми дойде наум е да отида и да информирам Аларик веднага.

— Разбира се.

— Но когато стигнах до вратата му, усетих, че се колебая. Виждаш ли, за съжаление обезпокоих съня му малко по-рано и той беше доста разстроен.

— Как се случи това?

— Отидох да видя Императрицата и докато бях в кочината...

— Във кочината?

— Да, тя си беше легнала, аз влязох вътре и паднах в кочината.

— Да, мисля, че усещам нещо такова. Можеш да отвориш прозореца няколко сантиметра. Та какво казваше?

— Когато се върнах, някой беше залостил външната врата.

— И кой ли може да е бил?

— Френският прозорец на Аларик беше отворен и всичко щеше да мине добре, ако не се появи котката.

— Котката?

— Една котка си навря главата в крака ми, аз подскочих и катурнах масата. Вдигна се доста шум и Аларик излезе от спалнята си. Не ми повярва за котката. Всичко беше крайно неприятно.

— Няма начин да не е било.

— Затова дойдох да те попитам дали е абсолютно належащо да го будя отново.

Гали се замисли. Можеше, разбира се, съвсем лесно да успокои духа на брат си, като каже: „Първо, скъпи ми Кларънс, нека идем до портретната галерия и се уверим, че не си сгрешил. Тези оптически илюзии са често явление. Може още да си виси на пирона весела и доволна като муха върху мед.“ Но си каза, че ще падне доста освежителен смях, като се разсъбуди втори път един разлютен херцог и се наблюдават реакциите му. И колко добре ще му дойде на адреналина. С тоя заседнал живот в Уилтшър и с никого наоколо освен тъпите съседи, надбъбречната му жлеза сигурно се стимулира веднъж годишно. Би било хуманно да се използва тази възможност и да се сръчка малко.

— Така мисля, Кларънс. Убеден съм, че трябва да му кажем веднага.

— Ние?

— Аз ще дойда с теб да те подкрепя морално.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Много си мил, Галахад.

— Опитвам се, Кларънс, опитвам се. Няма само скаутите да са такива, я.

Херцогът не се затрудни особено да заспи отново. Той беше един от онези щастливци, които нямат нужда да броят овце, а захъркват веднага, щом помиришат възглавницата. Макар да бе минало съвсем малко време от напускането на лорд Емсуърт, плътен звук като в дъскорезница издуваше вратата на спалнята му, когато двамата вестоносци влязоха в градинския апартамент. Той рязко секна, щом Гали задумка по вратата с обувката, която така малко се беше понравила на въпросната котка, придружавайки този жест с едно жизнерадостно „Размърдай си кокалите“.

Херцогът седна в постелята. Първото му впечатление беше, че къщата гори. Но той го преразгледа, когато лорд Емсуърт залепи уста до ключалката и изблея: „Можеш ли да ни отделиш една минута, Аларик?“. Макар че нито едно запитване не би могло да бъде по-любезно формулирано, то го накара да изскочи начаса от леглото. В главата му зрееше мисъл за убийство. Емсуърт, за когото си мислеше, че няма да смее повече да му се мерне пред очите, се беше върнал и си пееше старата песен. Това, според него, беше повече отколкото човек може да изтърпи. И когато, отваряйки вратата със замах, видя, че и Гали присъства, речта — може би за късмет — му изневери. На Гали се падна честта да завърже разговора.

— Най-сърдечно ти желая добро утро, Дънстъбъл — започна той. — Изглеждаш необикновено свеж и честит. Но се страхувам, че тоя твой кипящ дух ще трябва да се охлади малко, като чуеш това, което се каним да ти кажем. Кларънс има една удивителна история. Разкажи му своята история, Кларънс.

— Ъ-ъ — изхъка лорд Емсуърт.

— Това не е всичко — увери Гали херцога. — Има още много и интересът драматично расте с развитието ѝ.

— Знаете ли колко е часът? — запита херцогът, възстановявайки говора си. — Два часа сутринта, по дяволите.

Гали каза, че и той предполагал, че е там накъде. Щял да помисли за лягане след около час, защото нищо не е по-добро за

здравето от ранното лягане, така препоръчвал всеки свестен лекар на Харли Стрийт.

— Но първо удивителната история. И тъй като Кларънс има навика да усуква, може би ще стане по-бързо, ако аз се заема с разказването. Носим ти печална новина, Дънстъбъл, новина, от която, както е казал Шекспир: „къдрите ти, сресани грижливо, във ужас биха щръкнали нагоре като бодли на сплашен таралеж“^[1]. Нали се сещаш за картината ти, оная с момичето от нудистката колония.

— Два часа! Минава два! И вие ми идвате тук...

— Беше в портретната галерия. Забележи изборът на времето. Използвам минало време нарочно. Беше в портретната галерия, но сега не е. Може да се каже и по друг начин: Аничка вече не живее там.

— Какви ги приказваш, мътните те взели?

— Това е самата истина, Аларик — намеси се лорд Емсуърт. — Току-що бях в портретната галерия да взема една книга, която оставих там сутринта. Картината беше изчезнала. Останах потресен и изумен.

— Следователно — пое отново топката Гали, — до какъв извод стигаме? Ако можем да се доверим на показанията на свидетеля Кларънс, някой, който си пада по полегнали голи, трябва да я е свил.

— Какво?

— Е, можеш и сам да си направиш извода.

За няколко секунди озадачението беше единствената емоция, изписана на лицето на херцога. После тя рязко отстъпи на справедлива ярост. Той не беше човек, на когото често му хрумват идеи, но една току-що му беше хрумнала със скоростта на куршум, и при тия обстоятелства това не беше никак за чудене. Не е нужен Шерлок Холмс, за да разгадае мистерията. И доктор Уотсън би свършил работа. Като стана лилав като райето на пижамата си, той преглътна два пъти, издуха нагоре мустаците си, оцъкли очи така, че те изскочиха от орбитите си по начин, рекламиран от охлювите, и с гръмотевичен глас избоботи една-единствена дума:

— Траут!

След това, опасявайки се, че не е бил достатъчно ясен, добави:

— Траут, гръм да го порази! Траут, изверга му крадлив! Траут, апаша му подлярски! Можех да се досетя, по дяволите. Трябваше да предвидя, че ще скрои нещо такова. Не ще да си плати за стоката като джентълмен, а я отмъква. Но ако си мисли, че ще му се размине, прави

голяма грешка. Аз съм насреща. Ще го държа отговорен за това престъпление. И ще го накарам да върне картината, дори и ако трябва да му забивам запалени клечки между пръстите на краката.

Като видя, че лорд Емсуърт се пули като глухата кокошка, на която толкова често го оприличаваше сестра му Констанс, когато не схваща същността, Гали му се притече на помощ с кратка забележка.

— Дънстъбъл се надяваше да продаде картината на Траут, но очевидно Траут предпочита да си я вземе така, смятайки, че спестената стотинка е спечелена стотинка. Познавам и други хора със същите възгледи.

Херцогът продължи да нахвърля плана си.

— Ще ида при него и ще му кажа: „Траут, имащ три секунди да представиш полегналата гола“ и ако той направи дори и най-малкото възражение, ще му изскубна тиквата с корените и ще го накарам да я глътне — разпали се той и Гали се съгласи, че не би имало нищо по-справедливо от това. Траут, каза той, няма да пропусне да изръкопляска на такова разумно отношение.

— Още сега ще отида в стаята му и ще видим кой кум, кой сват. Коя му е стаята?

— Не знам — отвърна Гали. — Коя е стаята на Траут, Кларънс?

— Страхувам се, че не бих могъл да ти кажа, Галахад — за лорд Емсуърт беше изненада някой да си мисли, че той може да знае нещо. — Има петдесет и две стаи в замъка. Много от тях, разбира се, не се обитават, като например тази, в която е преспала кралица Елизабет, и няколко от онези, известни като приемни, но предполагам, че мистър Траут е в някоя от останалите. Кони сигурно го е настанила някъде.

— Тогава това, което трябва да направим — каза херцогът като човек, който често открива Америка, — е да отидем при Кони и да я попитаме.

Беше си чиста случайност, че по време на този разговор лорд Емсуърт отново стоеше в близост до масичката, където херцогът беше наредил отново двете купи (вече празни), будилника, пепелника, календара и сватбената снимка на Джеймс Скунмейкър и лейди Констанс. Защото в мига, когато тези ужасяващи слова проникнаха до съзнанието му, той отново изпълни един от своите конвулсивни подскоци и масичката с цялото ѝ съдържание се сгромоляса на пода по познатия ни начин. Кое то пък накара херцогът да възкликне: „О,

небеса, погледнете го!“, а Гали — да предупреди брат си, че е взело да му става навик.

Той беше, обаче, глух за упреците.

— Но, Аларик!

— Какво има сега?

— Не можеш да събудиш Кони по това време!

— Не мога ли?

— Не знам какво ще каже?

— Тогава да отидем да проверим — предложи Гали, услужлив както винаги. — Няма нужда — допълни, защото той беше хуманист и не искаше адреналинът на брат му да се покачи прекомерно, — да идваш и ти, Кларънс. Дънстъбъл и аз ще се справим чудесно, а ти трябва да си лягаш. Лека нощ, светли принце, и нека ангели да пеят над главата ти, докато се отморяваш.

---

[1] Откъс от Шекспир „Хамлет“, превод В.Петров — бел.пр. ↑

Да се твърди, че лейди Констанс се зарадва на посетителите си, когато след няколко минути почукаха на вратата, би било силно преувеличено. Тя очевидно беше разстроена и погледът ѝ, който се заби първо в Гали, имаше силно сходство с погледа на Горгона Медуза. Едва когато видя херцога, пламъкът в очите ѝ се уталожих. Нямаше безчинство, на което според нея Галахад да не е способен, но тя не можеше да повярва, че Аларик ще безпокои съня ѝ без някоя основателна причина.

Херцогът проговори пръв. Някоя по-дребна душа щеше да напълни гащите при гледката на тази величествена жена с кална маска на лицето, но той не беше такъв.

— Ето те и теб! Къде е стаята на Траут, Кони?

Тя отвърна на въпроса с въпрос:

— Какво, за бога, правиш, Аларик? Защо се шляеш из къщата по това време?

Херцогът си имаше пряка процедура за тези неща. Не беше изкачвал двадесет стъпала, за да участва в подобно препитване.

— Няма какво да питаш защо се шляя из къщата. Ако наистина искаш да знаеш, търся това влечуго Траут.

— Защо ще търсиш мистър Траут? Ако искаш да му кажеш нещо, не може ли да почака до закуска?

— Не може, защото не може. Той ще се е чупил много преди закуска. Надявам се да не го е направил още сега.

Лейди Констанс беше в такава неравна позиция пред интелектуалния градус на разговора, че всъщност се обърна за помощ към брат си Галахад.

— Не разбирам. Какво иска да каже той, Галахад?

Както обикновено Гали беше самата услужливост.

— Много е просто, Кони. Той си мисли, че Траут е откраднал оная негова картина, и иска да си я възстанови. Смята, че тя е някъде умело замаскирана в стаята на крадеца и възнамерява да пъха запалени клечки между пръстите на краката му, докато изтръгне признание за

скривалището. Доста разумно, така мисля. Тия неща винаги дават резултат.

Макар че това обяснение имаше най-добри намерения, лейди Констанс си остана в неведение.

— Но, Аларик, какво те кара да мислиш, че мистър Траут ти е откраднал картината?

— А кой друг може да бъде?

— Искам да кажа, защо смяташ, че изобщо някой я е откраднал?

— Ами картините нямат крака, нали?

— Не те разбирам?

— Ако някоя изчезне, значи е била взета, а Емсуърт току-що бил в портретната галерия и казва, че моята полегнала гола е изчезнала.

— Кларънс! — споменаването на това име оказа мигновен ефект за възстановяване на нейното хладнокръвие. — Нима наистина си изградил своето обвинение срещу мистър Траут само върху това, което е казал Кларънс? Ти го знаеш какъв е. Не можеш да разчиташ на нищо, казано от него. По същия начин, когато беше дете, упорстваше, че под леглото му имало индианци.

Херцогът почука повелително по скрина.

— Докарай Траут!

— Няма да го докарам. Напълно сигурна съм, че Кларънс е направил някоя нелепа грешка и картината си е още там. Хайде да отидем в картинната галерия и да се уверим.

След няколко минути тя отново проговори. И когато го направи, то беше със самодоволството на жена, която има основание да каже: „Какво ти говорех аз на теб!“

— Виждаш ли — посочи тя и херцогът не намери отговор. — Точно както предполагам. Типичен пример за тъпоумието на Кларънс. А сега може би ще ми бъде позволено да се върна в леглото и да поспя малко през остатъка от нощта.

Тя се оттегли с високомерие, което нито един от портретите на прадедите ѝ не можеше да надмине, и Гали зацъка съчувствено с език.

— Кони е разстроена.

— Аз също — отвърна херцогът.

— Невероятно как Кларънс е могъл да направи такава грешка.

Чувствата, накипели в гърдите на херцога, експлодираха в едно от най-звучните изпръхтявания, които беше постигал до сега.

— Няма нищо невероятно. Кони може да си говори каквото си иска за него, че е тъпоумен, но това, от което страда не е тъпоумие. Той си е абсолютно чалнат и не виждам какъв смисъл има да се преструваме, че не е. Излиза посред нощ да види оная своя свиня, защото нещо я сънувал. Промъква се в стаята ми и започва да вършее сред масите, а когато го попитах какво, по дяволите, си е наумил, той бръщолеви за някакви несъществуващи котки. И накрая не може да види една тъпа картина, която ще му избоде очите. Той трябва да бъде освидетелстван.

Гали поглади замислено брадичката си. После си смъкна монокъла и го лъсна.

— Аз не бих отишъл толкова далеч, но той определено трябва да се види с психиатър.

— С кого?

— С някой от ония приятелчета, които ти задават въпроси за детството и постепенно се добират до причината защо обикаляш препълнените театри и крещиш „Пожар“. Откриват, например, че това е защото някой ти е взел захарното петле, когато си бил на шест години.

— Знам за кои говориш. Тръшват те на една кушетка и ти взимат някоя безбожна такса за половин час. Мислех, че ги наричат психари.

— Е, това сигурно е медицинският термин.

— Чувал съм да говорят за някой си Глосъп.

— Сър Родерик Глосъп? Той е всепризнатият връх в професията.

— Ще го докараме.

— За съжаление оня ден четох във вестника, че е заминал за Америка.

— Лошо.

— Но — продължи Гали — по някакво наистина невероятно съвпадение, вчера следобед си бърбих с по-младия му съдружник, един младеж на име Халидей. Срегнах го случайно в „Емсуърт Армс“. За нашата цел ще свърши работа колкото и Глосъп. Казват, че макар и млад, бил извънредно надарен.

— Мислиш ли, че ще можеш да го докараш?

— Сигурен съм, че ще се радва да дойде. У Кони е белята.

— Защо?

— Можем ли да я накараме да го покани в замъка? Нали, ако е възможно, трябва да пазим от нея тайна, че Кларънс е в процес на лечение. Знаеш какви са жените, хващат ги нервите. Можеш ли да й кажеш, че ти е приятел и да я убедиш да го покани?

— Да я убедя? — още едно пръхтене, наподобяващо тръбата на Страшния съд, проехтя из портретната галерия. — Не ми трябва да убеждавам Кони да кани някого. Аз сам ще го поканя.

— Чудесно! Едно обаждане по телефона ще бъде достатъчно. Ще се свържа с него още утре сутринта.

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

Будоарът на лейди Констанс беше на втория етаж на замъка и гледаше към входната алея и обширния парк отвъд нея. Точно това правеше и самата лейди Констанс два дни след събитията, за които писахме. Тя стоеше до прозореца и бълваше огнени кълбета през грациозните си ноздри. Освен това от време на време се разтърсваше от спазъм, като че ли някоя невидима ръка я бодваше с карфица. Нейна милост мислеше за Аларик, херцога на Дънстъбъл, и някой стилист от рода на Гюстав Флобер, със своя нюх за точната дума, би се изразил, че от яд я е хванала щръклицата.

Преди години, когато беше дете, цяла армия от гувернантки се намъчиха да ѝ втълпят, че самоконтролът е нещо необходимо. „Една дама никога не издава емоциите си, Кони, скъпа“, я бяха предупреждавали непрекъснато, и тя си беше научила урока. Но въпреки че сега винаги запазваше патрицианско спокойствие на обществени места, смяташе, че ѝ се полага известно отпускане в уединението на собствения си апартамент. И съвсем справедливо, би казал всеки безпристрастен съдия. Ако сега, гледайки през прозореца, тя се мръщеше и потрепваше, даже и най-строгата от гувернантките нямаше да сметне, че това мръщене и потрепване е неоправдано. Лейди Констанс беше горда жена и този навик на Аларик да кани всеки сульо и пульо в Замъка Бландингс, без да ѝ каже дума, пробождаше честолюбивия ѝ дух като нож. Първо беше Траут, сега този Халидей, и бог знае още колко ще станат. Оставаше ѝ обаче едно зрънце успокоение. Колкото и нежелани да са тези Траут и Халидей, положението можеше и да е още по-лошо, защото те можеха да бъдат приятели на брат ѝ Галахад.

Както стоеше там с адреналин, покачен над нормата, пред входната врата спря с обичайното пуфкане и пафкане таксито на гарата. От него слезе един млад мъж. Това, предположи тя, е въпросният мистър Халидей, който Аларик ѝ натрапи, и докато влизаше в къщата, тя го проследи с поглед, на който би завидял всеки изгладнял людоед. Не че имаше нещо отблъскващо или подозрително

във вида му. Що се отнася до външността, той би могъл да бъде някой, когото самата тя е поканила в замъка. Но случаят не беше такъв и лицето ѝ бе по-студено и от лед, когато няколко минути по-късно той влезе в стаята. Придружаваше го Гали и лейди Констанс предположи, че го е срещнал в коридора и го е довел, за да го представи на домакинята. Нервозен млад човек, забеляза последната. Изглеждаше като на тръни.

Съвсем правилна диагноза. Джон определено се чувстваше като в кактусова плантация. Въодушевляването, което почувства, когато Гали го информира, че замяната на картините е минала без засечка и че благодарение на неговата превъзходна стратегия ще бъде поканен в замъка, отстъпи място на други емоции. Гали беше говорил за домакинята като за жена, чието единствено желание ще бъде да го сграбчи за яката и за дъното на панталоните и да почне да го налага. И сега, като я гледаше, Джон си мислеше, че е много вероятно да е способна на такъв род самоизява. И най-късогледото око не би пропуснало да забележи у нея качества на първокласен цербер, Стори му се, че пръстите вече я сърбят в очакване на началото на акцията. Гали му беше казал, че е съпруга на някакъв американец на име Скунмейкър, и не можеше да се отърси от чувството, че този Скунмейкър трябва да е някаква смесица от Хъмфри Богарт и Едуърд Д. Робинсън, който процежда думите през ъгъла на устата си и плюска сурово месо. Дори и когато бе порицан от съдията заради делото на Онапулос и Онапулос срещу Бутилиращата стъклена компания на Линкълншир и източните графства, Джон не беше почувствал мъжеството си така окастрено до нивото на прост и недодялан червей.

Гали, като пълна негова противоположност, поглеждаше доволен и честит като мишка в трици. Кони никога не беше имала върху него този смразяващ ефект, който имаше върху другите. Когато един мъж е виждал как бдителната бавачка пошляпва с четката за коса сестра му, то такава сестра губи магическата си сила над него. Още повече че днес той обичаше целия свят. Ако има нещо, което повече от всичко друго те кара да се чувстваш като някоя от благородните души на Дикенс, то това е мисълта, че си способствал за изваждането на човешкото същество до теб от соса, заплашващ да го погълне. И никой не можеше да го обвини, че той не е изпълнил това любезно дело за кръщелника си. Благодарение на неговите усилия, Джон

Богоизбраният, който доскоро бе захвърлен от съдбата в най-тъмното подземие, без нито лъч надежда, сега можеше да се радва на такъв стремителен възход, какъвто всеки би си пожелал.

Разсъждавайки така, Гали пръскаше около себе си искри от радост.

— Привет, Кони — изчурулика той повече като пролетна лястовица, отколкото като петното на една горда фамилия. — Това е мистър Халидей. Обзалагам се, че си броила минутите до неговото пристигане.

— О? — нямаше никаква следа от удоволствие в гласа ѝ. — Как сте?

— Той е голям приятел на Дънстъбъл.

— О?

— А сега и мой. Току-що се срещнахме, но вече сме като братя. Той ме нарича Гали, а аз него — Джон. Всеки би заел на другия петарка с най-голяма удоволствие.

— О?

— Имаме голям късмет, че е сред нас, защото по това време обикновено е затънал до гуша в ангажименти. Така че трябва да направим престоая му приятен. Надявам се, че добре ще се погажда с нашата Линда. Тя върна ли се?

— Не.

— Кога я очакваш?

— По някое време днес, струва ми се.

— Добре. Едно момиче на име Линда Гилпин е сред нас — обясни Гали на Джон. — Ще я харесаш. Вчера отиде с колата си на някакво джамбуре на старото си училище. Спортен празник или Ден на основателите, или нещо такова. Предупреждавах я, че ще се отегчи до смърт, но тя не искаше да чуе. Е, не трябва да стоим тук и да си бъбрим цял следобед. Искам да разведа Джон наоколо. Хайде, Джони. Удари шестица от тотото. Ако беше дошъл в деня за посетители, щеше да се бръкнеш за два шилинга и половина, а сега го получаваш за черните си очи.

Когато вратата след тях се затвори, лейди Констанс издиша въздуха, който беше задържала, докато траеха тези приказки. При жена с по-лошо възпитание, той щеше да излезе под формата на ругатня, защото разговорът с Гали беше оказал обичайния ефект върху нея.

Чувстваше се, като че ли някой е пилил нервите ѝ с шкурка. Раздразнението ѝ растеше поради факта, че ако трябваше да бъде честна, не можеше да го държи отговорен за натрапването на този Халидей. Вината си оставаше изцяло у Аларик и тя с нетърпение очакваше момента, когато ще може да му каже две думи. Секунда по-късно тази възможност ѝ беше предоставена, защото вратата се отвори и той влезе.

Ако човек е запознат с властния ѝ характер, би се учудил, че е чакала досега, за да си поприказва с него, но това лесно може да се обясни. Новината за предстоящото посещение ѝ докара един от онези невралгични пристъпи, към които беше предразположена, и Нейна милост прекара целия ден на легло. След като невралгията ѝ се поддаде на лечението, реши да хване бика за рогата и ако е необходимо, да се бори като генерал Грант, дори и това да ѝ отнеме цялото лято.

Вече беше изтъкнато, че лейди Констанс питаеше сестринска обич към херцога на Дънстъбъл. Но в погледа, който му отправи сега, нямаше и следа от тази обич. Изглеждаше повече като сърдита леля, отколкото като сестра.

— Да, Аларик?

— Ъ-ъ?

— Казах „Да, Аларик“.

— Що за смахнати приказки — беше критичният коментар на херцога. Пълната липса на смисъл в думите на Кони понякога го тревожеше, макар че какво друго може да се очаква от обратния пол. — Какво искаш да кажеш с това „да“? Не съм те питал нещо, нито съм казал, че денят е чудесен или разните му там.

Лейди Констанс, която се беше наежила при неговото влизане, настръхна още повече. Както винаги, когато посещаваше будоара ѝ, херцогът взе да наднича тук-там, после разбърника предметите на бюрото ѝ, отвори едно писмо, остави го, след като му беше хвърлил бегъл поглед и се загледа с непочтително любопитство в снимката на Джеймс Скунмейкър на една от масите. И както винаги този негов навик я накара да усети цяла гвардия мравки, маршируващи нагоре-надолу по гръбначния ѝ стълб. Но като верен последовател на проповедите на гувернантките, които твърдяха, че дамите не издават емоциите си, тя напрегна воля, за да изглежда благоразумно спокойна.

— Казах „Да, Аларик?“, защото нямах търпение да разбера какво те води насам.

— Ъ-ъ?

Сестринската обич на лейди Констанс падна под нулата Редиците на маршируващите мравки получиха нови подкрепления.

— Има ли нещо, което мога да направя за теб, Аларик?

— Да, искам една марка. Пиша до „Таймс“ за отвратителната каша, в която правителството насади страната ни. Сбирщина от некомпетентни мухльовци, ако ме питаш. Ще им направиш услуга, ако идеш да ги гръмнеш всичките. Коя е Джейн?

— Моля?

— Това писмо е подписано от Джейн. Чудех се коя е.

— Бих желала да не четеш писмата ми.

— То пък едно удоволствие. Винаги са скучни до немай-къде. Защо Скунмейкър се е нахилил така тъпо?

Поне няколко авторитетни източника са изразявали мнение, че най-доброто средство, когато самоконтролът ти е на изчерпване, е да поемеш дълбоко въздух. Лейди Констанс пое толкова дълбоко, колкото можеше.

— Съжалявам, че усмивката на съпруга ми не те задоволява, но струва ми се е обичайно да се усмихваш, когато те снимат. Ако желаеш, ще проведе с Джеймс един международен разговор и ще го запозная с твоята критика. Без съмнение следващия път той ще нагласи лицето си съобразно взискателния ти вкус.

— Ъ-ъ? — херцогът се беше разсеял. В ръцете му имаше писмо с подател Ейми и той го намери по-интересно от останалите. — Какво е направил Фред?

— Моля?

— Тази жена казва, че смята да се развежда с него. Трябва да е имала проблеми въкъщи.

Лейди Констанс отново пое дълбоко въздух.

— Остави писмото, Аларик, и ме слушай!

Херцогът на Дънстъбъл не беше някоя срамежлива мимоза, но дори и той можеше да разпознае враждебността, когато му се тикне в носа с достатъчно здрава ръка.

— Изглеждаш много свадлива, Кони. Какво те човърка?

— Бясна съм, Аларик. Няма да позволя да каниш тук всякакви хора. Ти изглежда имаш за цел да превърнеш Замъка Бландингс в хотел.

— Имаш предвид Траут?

— И този мистър Халидей.

С чиста съвест относно мотивите си, херцогът се зае да обяснява.

— Трябваше да поканя Траут, защото искам да му продам картината, а не мога да го направя, ако не присъства. — Даже и жена, помисли си той, трябва да разбере нещо толкова елементарно. — А колкото до този Халидей, нямах намерение да ти казвам, но като е станало дума, защо пък не.

— Моля да го направиш. Естествено, като домакиня се интересувам. И той ли също е един от твоите клиенти? Доста напредничава идея — да превърнеш Замъка Бландингс в търговски център. Какво смяташ да му продадеш?

Вече говорихме за правилото на Гали, което го ръководеше в живота — „Когато Кони почне да хвърля къчове, стисни я за врата, без да губиш секунда.“ Същото правило беше залегнало и в основата на домашната политика на херцога. В тона му, когато заговори, имаше повелителна нотка.

— Няма нужда да ставаш саркастична, Кони.

— Не съм съгласна. Има голяма нужда.

— Ще ти кажа за Халидей. Иначе ще вземеш да се правиш на много важна пред него и той ще ни остави като едното нищо. Не всеки може да издържа на тия твои маниери. Често съм се питал как те търпят янките. Имаш навика да си бръчкаш горната устна и да гледаш отвисоко на хората като на мухи, а това е доста обидно. Колкото до Халидей, трябваше да ти кажа преди това. Ето какво се случи. След като ти ни остави оная нощ...

— Коя нощ?

— Нощта, когато Емсуърт превъртя и ми каза, че някой ми е откраднал картината. Между другото, някой да му е вземал захарното петле, когато е бил на шест години?

— Нямам и най-малката представа за какво говориш.

— Няма значение. Можем да оставим тая работа на Халидей. Сигурно това ще е първият въпрос, който ще му зададе. Казвах ти, че когато ти отиде да си легнеш, Трийпуд и аз се разговорихме и

решихме, че Емсуърт има нужда от психиатрично лечение, ако знаеш какво значи това.

— Разбира се, че знам.

— Ето, точно от това решихме, че има нужда. Особено важно е да ангажираме някой спец по главите да озапти тая негова налудничавост. Веднъж вече препоръчвах това, ако си спомняш, когато каза, че ще участва със свинята си в дербито.

— Кларънс не е казвал, че ще участва със свинята си в дербито.

— Е, може да е било Големите национални надбягвания.

Към мравките по гръбначния стълб на лейди Констанс вече се бяха присъединили внушителен брой техни сестри, братовчеди и чичовци и напредваха под звуците на „Звездите и райетата завинаги“^[1]. Гласът ѝ се извиси страховито.

— Той не е споменавал нищо такова. Аз го попитах и той ми каза.

Херцогът не се предаде.

— Естествено, че ще отрече. Първо непредпазливо прави едно такова уличаващо изявление, осъзнава как е прозвучало и се опитва да го замаже. Но фактът си е факт. Бях там, когато го каза и си спомням, че изразих съмнение дали разпоредителите ще се съгласят да приемат свиня. Както и да е, това е страничен въпрос, към който сега няма нужда да се връщаме. Та Трийпуд и аз бяхме единодушни за необходимостта да се доведе един психар и първият ни избор беше сър Родерик Глосъп. Той обаче не беше на разположение и ние си поблъскахме главите, докато Трийпуд не се сети, че познава по-младия колега на Глосъп, този Халидей. Така че се свързахме с него. За щастие, беше свободен и го ангажирахме. Ето как Халидей се озова в замъка.

Докато траеха обясненията, враждебността на лейди Констанс беше намаляла значително. Тя все още смяташе, че можеха да се консултират с нея, преди да се внасят допълнения в списъка на гостите, но като цяло одобряваше стореното. Инцидентите по време на онази неспокойна нощ я бяха разтърсили. Тя никога не си бе правила илюзии за ума на Кларънс, но дотогава той не беше давал достатъчно основателна причина за тревога пред най-близките и скъпите си. Психиатричното лечение беше наложително. Каквото и да му се случи, по-лошо от това не би могло да стане. Единственото съмнение, което я

човъркаше, беше дали този мистър Халидей е достатъчно зрял да се нагърби със задачата да проникне до подсъзнанието на брат ѝ и да извади на повърхността най-скритите му дълбочини.

— Той е много млад — каза тя колебливо.

Вниманието на херцога отново беше заето със снимката на съпруга на лейди Констанс.

— Странна форма на главата има Скунмейкър. Нещо като лукова глава.

Това беше изказване, което по всяко друго време щеше горещо да се отхвърли от лейди Констанс, но сега мислите ѝ бяха съсредоточени върху по-младия съдружник на сър Родерик Глосъп.

— Той е много млад — повтори тя.

— Не бих нарекъл Скунмейкър млад. Зависи, разбира се, какво имаш предвид под млад.

— Говорех за мистър Халидей. Казах, че е много млад.

— Разбира се, че е млад. Защо да не е? Ако човекът е по-младият съдружник на Глосъп, как няма да бъде млад? — каза херцогът, разсъждавайки, както толкова малко жени са способни, съвсем логично.

Невероятно, помисли си той, как общуването с тия янки е изстискало интелекта на Кони. Сега тя не е в състояние да разбере и най-простото нещо.

---

[1] Звездите и райетата — националният флаг на САЩ, бел.пр. ↑

За около две или три минути след като напуснаха будоара на лейди Констанс, Гали и Джон запазиха пълно мълчание. Гали отново се потопи в мисли как мъдро беше видял сметката на всички изпречили му се проблеми — подвиг по силите само на някой, закален в мъчната школа на Клуба на Пеликаните. Докато Джон беше обхванат от някакво странно неясно усещане, като след продължителни удари по главата с тъп предмет. Усещане, което спохождаше всички, с изключение на най-силните, след първа среща с лейди Констанс, когато тя е в лошо настроение.

— Мисля, че се справи добре, Джони — каза Гали накрая. — Точно необходимото съотношение от вежливост и резервираност. Не всеки преодолява изпитанието да бъде представен на Кони с такава самоувереност и лекота. Това ме кара да се надявам, че когато застанеш очи в очи с госпожица Гилпин, тя ще бъде само прах под колелата на твоята колесница. Жалко, че я няма сега, но ще се върне след час-два.

— Дотогава ще съм започнал вече да се възстановявам.

— Да, забелязах, колкото и малко да го показва, че намираш Кони съкрушителна. Дългото познанство ми е създадо имунитет, но тя наистина обръща червата на повечето хора. Някой преди време беше написал разказа „Птицата със суровото око“ и винаги съм си мислил, че сигурно е имал предвид Кони. Тя прилича на покойния ми баща, който можеше да отвори стрида от шейсет крачки с един-единствен поглед. Но ти не трябва да й позволяваш да ти изпили нервите, защото ще имаш нужда от тях за предстоящото изясняване с твоето съкровище.

— Бих искал да не...

— Аз съм обикновен човек. Наричам нещата с истинските им имена. Как мислиш да изиграеш, между другото, сцената на събирането, като имаш предвид факта, че тя също ще има сурово око? Настроението й, когато те обсъждахме оня ден, не беше много слънчево. Ще трябва внимателно да си подбираш думите. Бих ти

препоръчал нежния носталгичен тон. Припомни ѝ онези дълги слънчеви следобеди, когато плувахте по реката във вашата лодка или кану, само ти и тя, а светът оставаше далече и нито звук не нарушаваше лятната омара, освен кротките вълнички, шушнещи като вълшебни изтравничета сред папура.

— Не сме плували.

— Никога ли не сте ходили на реката?

— Не.

Гали беше смаян. По негово време всеки водеше гаджето си на разходка с лодка или кану, а следобед похапваха в Скиндълс. Това беше първата крачка към сливането на душите.

— И къде тогава решихте бъдещето си?

— Никъде не сме го решавали. Помолих я да се омъжи за мен, тя каза „да“ и толкоз. Не сме имали време да решаваме никакво бъдеще. Стана доста внезапно в едно такси.

— Но трябва да сте се срещали преди това?

— На купони и други такива.

— А не в канута през летните дълги следобеди?

— Не.

— Жалко. Къде се срещнахте за първи път?

— Една сутрин в магазина ѝ.

— Има магазин?

— Имала е. Но не вървял.

— Какъв магазин?

— За цветя.

— И ти си влязъл, за да купиш рози с дълги дръжки?

— Не, влязох, защото я бях видял през прозореца.

— Любов от пръв поглед?

— Беше от моя страна.

— И какво се случи после?

— Заговорихме се. Оказа се, че съм бил в Оксфорд с брат ѝ.

— И после?

— Срещнахме се пак.

— И продължихте да си говорите за брат ѝ?

— Да, и за други неща.

— И после?

— Няколко пъти обядвахме заедно.

— Много ли?

— Не. Тя вечно имаше ангажименти. Беше много търсена. Всеки път, когато я срещнех, около нея кръжеше тълпа от какви ли не красавци. Затова, като я помолих да се омъжи за мен, ми се струваше, че се целя много нависоко. Не мислех, че имам някакви шансове. В края на краищата кой съм аз?

— Ти си моят кръщелник — отсече гордо Гали. — Още повече ти си цар на голфа. Я се стегни, Джони, Линда Гилпин не е Савската царица.

— О, тя е. Това е тя.

— Нито пък Хубавата Елена от Троя.

— И това отново е тя, а също и Клеопатра. Би трябвало да знаеш. Видял си я.

Един страничен поглед към кръщелника подсказа на Гали, че той съвсем не си прави майтап. Лицето на Джон имаше вдъхновено изражение и това подчертаваше неговата искреност. Нямахме никакво съмнение, че Линда Гилпин е момичето, което той иска, и не би приел никоя друга на нейно място. Гали можеше да разбере тези чувства. Той самият беше изпитвал същото към Доли Хендерсън. Въпреки това смяташе, че е негов дълг да приеме, макар и не с цялото си сърце, ролята на застъпник на кривата кауза. Още при първата им среща хареса Линда, но не беше сляп за факта, че като я прави своя съпруга, Джони си слага таралеж в гащите. Тя не беше девойче, което ще плаче от радост, когато ѝ се усмихне, и ще трепери от страх, ако ѝ се намръщи. Беше момиче с дух и всеки съпруг, който прибързано ѝ направи гримаса, много скоро ще трябва да разбере, че се е оказал в центъра на битката.

Всичко това той се опита да изтъкне пред Джон, като добре подбираше думите си.

— Съгласен съм, че тя е представителна и всичко ѝ е на мястото, но външността не е единственото. Разговорът, който проведохме, когато бяхме тръгнали за алеята с тисовете, ме остави с убеждението, че тя съвсем не е хрисима и скучна. Вярно, че делото Клътърбък срещу Фрисби я е разтърсило, но тя ми напомня на едно момиче, което познавах в ония години. Веднъж то приключи спора, който водехме, като ми ръгна крака с една карфица. А също си спомням и едно стихотворение, което съм чел навремето. Там се говори за един млад

количкар, който завел своята изгора на излет. Експедицията започнала добре, но когато заваляло и сандвичите с шунка се наквасили, кротката половинка от характера ѝ останала на заден план. И ето какво казва той: „Някои момичета плачат, ви казвам, други сълза не проливат, а само се сърдят, но когато се случи, става сарказмът им толкова лют, че не ги трае и куче. Тъй и на Нанси скоро ще заговоря.“ Линда Гилпин ми се видя нещо от типа на Нанси. Готов ли си да се обречеш на брачен живот, в който сръдните и сарказмът ще са чести гости?

— Да.

— И не се каниш да сложиш край на цялата работа?

— Не.

— Да си плюеш на петите, докато е още време?

— Не.

— В такъв случай — зарадва се Гали, че е приключил с ролята си на застъпник на кривата кауза — вече знаем къде сме стъпили и мога да кажа, че съм съгласен с теб от сърце и душа. Познанството ми с Линда Гилпин не е от най-дългите, но видях достатъчно, за да знам, че тя е точно това, което му трябва на мъжа. Мили боже, какво значат някоя и друга лъжичка сарказъм? Точно те не позволяват на брачния живот да стане блудкав. Това, за което сега трябва да помислим, е какъв подход да избереш. Подходът е всичко. Можеш да избираш между дузина различни подходи. Имаше едно приятелче от Пеликаните, който се престори, че се самоубива, когато гаджето му би дузпата. Погълна една таблетка аспирин и се хвърли на земята с хъркащи звуци. Бедата беше, че като му промиха стомаха с помпа и той се върна при момичето, то просто пак го чупи и цялата досадна работа беше залудо. Все пак това е идея. Нещо от този род може да си струва. Звучи ли ти обещаващо?

— Не.

— Тогава какво, ще кажеш за един инцидент? Ако те види проснат на пода, а кръвта ти се лее по целия килим, това ще е краят на упорството ѝ. Познавах един мъж, който си спечели булката като получи удар по главата с кутия за тютюн, от ония с колежаанския герб, които си купуваш като първокурсник в университета. Кларънс има такава съдина и Бийч ще те халоса с нея, ако му пуснеш някоя и друга пара. Всъщност, ако си изиграеш картите както трябва, можеш да го получиш и даром. Какво ще кажеш? Не? Не даваш човек да ти

помогне, Джони. Придирчив, това е точната дума. Не виждам начин да ти се угоди.

Вървяха без да проговорят — Джони замислен, а Гали засегнат. Но последният нямаше навик да си оставя историята недоразказана.

— Много странно приключи този романс, за който ти разправях — продължи той, когато стигнаха до езерото. — Трябваше да спомена, че момичето на самоубиеца беше гардеробиерка в „При Оденио“ и той си беше оставил шапката при нея преди да пристъпи към своя акт. Знаеш как е в ресторантите — човекът, който отговаря за шапките, си пъха листче с описанието на всеки притежател на съответната капела, за да може да го разпознае. Идеята е, че клиентите се чувстват поласкани от това, че са запомнени, което не би се случило, ако им се даде просто билет. В моето листче, например, сигурно е пишло „строен, изискан, носи монокъл“. Както и да е, този момък си бил дал капата, и когато свършили да работят по стомаха му с помпата, той се върнал при момичето и отново направил предложение. И като получил нов отказ, си помислил, че от цялата катастрофа може поне да си спаси шапката. Поискал си я с вид на пребито псе, тя му я дала и той се заклатушкар навън с все същия прецакан вид. Нещастиято му не беше дълготрайно. Откри, че момичето е забравило да извади листчето и в него пишло „Лице, от което и часовникът спира да тиктака“. Беше толкова възмутен, че любовта му загасна моментално. Оттогава си живее щастливо.

Джон не беше отделил на тази човешка драма вниманието, което заслужаваше. Гледаше втренчено в езерото и в погледа му имаше нещо от силата на Тенисъновия храбър рицар Бедивер. Внезапно беше почувствал колко много го е разгорещил и изпотил душният летен следобед.

— Мога ли да поплувам преди вечеря? — попита той и Гали каза, че може, ако не се бави много.

— Ще намериш бански гащета, кърпи и какво ли не в съблекалнята. Брат ми Кларънс се цамбурка всяка сутрин, но дали за здраве, или да отмие уханието от кочината, не знам. Ще ме намериш в хамака на поляната, ако ти потрябвам.

Гали се отдалечи бавно — строен, изискан, с монокъл, както гардеробиерката от „При Оденио“ би казала. След няколко минути Джон беше във водата, наслаждавайки се на терапевтичните ѝ свойства

с игривост, която и лорд Емсуърт не можеше да надмине по време на сутрешните си цамбуркания. В същото време Линда Гилпин, която се беше върнала от посещенията в старото си училище и бързаше към езерото за една кратка баня преди вечеря, го съзря, закова се и примигна няколко пъти, за да се увери, че е видяла това, което си мислеше, че е видяла. После, когато кръвта ѝ се раздвижи, тя се стрелна по посока на къщата. Намерението ѝ беше да намери Гали и да се разбере с него по въпроса за пристигането на Джон. Защото женската ѝ интуиция подсказваше, че ако някои адвокати, които тя особено не одобрява, са се прокраднали в Замъка Бландингс, то именно той трябва да е този, който е проектирал и осъществил това безчинство.

Въпреки че кипеше от справедлива ярост, Линда Гилпин беше решена, когато види Гали, да остане хладна и спокойна и да му даде да разбере, че макар и изненадана от пристигането на Джон Халидей, неговото присъствие в замъка ѝ е абсолютно безразлично. Да се предполага, че то я засяга по един или друг начин, беше абсурдно.

Така размишляваше тя. Мислите ѝ обаче бяха внезапно прекъснати. През поляната и пасището се понесе остър, но мелодичен звук — нисък в първите тонове, после извиващ се нагоре до величествено кресчендо.

Бийч беше ударил гонга за обличане преди вечеря.

3

Бийч остави стика на гонга с онова тихо удовлетворение в погледа, което тази част от домашните задължения винаги му придаваше. Обичаше да слуша как звукът се извисява до еката на едно величествено „Амин“ и после заглъхва в пианисимо като далечен тътен на отминаваща гръмотевична буря. Бяха му нужни няколко години да доведе това изкуство до сегашното му съвършенство. В началото на своята кариера можеше да постигне само едно обикновено „дран“, но сега беше готов да се състезава по виртуозност с всеки друг иконом в Англия. Веднъж Гали, правейки му комплимент за майсторското изпълнение, изрази мнението, че широките мускули на гърба вършат голямата работа. Самият Бийч отдаваше успеха си на китката и отскока на ръката.

Обикновено след изпълнението на това задължение следваше успокоително затишие, но тази вечер мълчанието в салона беше нарушено от внезапна тупурдия, напомняща тропота на въглища, изсипани по ламаринен улей. Тя беше причинена от Хауърд Чесни, който, бързайки от по-горните етажи в търсене на някаква забравена табакера, се беше подхлъзнал и преодолял скоростно последните няколко стъпала. Той залитна, протегна се към масата, върху която се оставяха вестниците и списанията, сграбчи я в момента, когато а-ха да падне и като се задържа, огледа салона зашеметен, но благодарен, че му е била спестена по-голяма катастрофа.

Като се свести, намери Бийч до себе си. Нормална практика за Бийч беше, като срещне Хауърд Чесни, да го погледне смръзващо и да отмине, но неочакваното превъплъщение на Хауърд в една от Гадаринските свине^[1], изглежда крещеше за словесен коментар. С точно премерената доза резервираност в маниера, за да стане ясно, че това моментно размякване не съдържа никакво обещание за бъдещо приятелство, той каза:

— Надявам се, че не сте претърпели нараняване, сър.

Хауърд вече сам се беше уверил в това, прокарвайки набързо ръце по тялото си, както правеха ченгетата в родината му. Нещо като

самопретърсване. Оказа се, че носът му не е счупен, макар че само преди минута това изглеждаше твърде вероятно.

— Не, добре съм — отвърна той храбро. — Успях да докопам масата. Тия стълби са хлъзгави.

— Да, сър.

— Защо ги държите такива?

— Не мога да кажа, сър. Не са се консултирали с мен по въпроса — отвърна Бийч строго. Той може и да съчувстваше, но не беше готов да си бъбри. Изнесе се величествено и след кратък оглед Хауърд Чесни намери табакерата си. Точно тогава отвън се втурна Линда. Той с радост би я заговорил, защото политиката му винаги е била да си приказва колкото се може повече с момичета със сини очи, кестенява коса и грациозна фигура, но тя прелетя за секунди и той се принуди да направи най-доброто, което му оставаше — да си запали цигара. И вече мачкаше угарката в пепелника, когато по стълбите слезе Ванеса.

— Привет. Точно теб търсех.

Ванеса, нека да припомним, беше решена да посвети времето си на изучаване в дълбочина на Хауърд Чесни. Искаше да се увери дали моралният му кодекс е чак толкова беден, колкото изглеждаше на пръв поглед. „Почти съм сигурна, че е мошеник“, беше казала на Уилбър Траут, „но ще трябва да се уверя напълно, преди да предприемем нещо.“ Вече беше разбрала, че въпросният кодекс е даже победен и сега с чисто съзнание се канеше да поиска услугите му.

— Виждал ли си Уилбър Траут? — попита тя и Уилбър се появи откъм билиардната, където се упражняваше в усамотение. — А, ето те и теб. Надявах се да те видя. Ще имаме събрание на съвета.

— Събрание на какво?

Въпросът беше зададен от Уилбър. Той я зяпаше и мислеше колко необикновено привлекателна изглежда. Ванеса обичаше да е готова навреме за вечеря. Облечена за събитието, тя винаги представляваше гледка, от която ти секва дъха.

— Трябваше да го нарека малко съзаклятничество, но събрание на съвета звучи по-добре. Я елате насам, за да не ни чуят.

Тя ги поведе към отсрещния ъгъл на салона, населен единствено от един комплект доспехи. Реши, че е малко вероятно някой да се е спотаил в тях.

— Става дума за картината, Уили. Имам добра идея. А също и проста. По-добре е, ако можем да се придържаме към простите неща — каза тя и Уилбър се съгласи.

— Направиш ли се на голям умник — допълни той — и затъваш. Знам го от опит. Измислях какви ли не оправдателни истории за съпругите си.

— Но тъй като мистър Чесни сега влиза в играта — каза Ванеса, — първото нещо е да ни светне какво би казал за едно малко закононарушение без всякакви рискове. Имаш ли някакви предразсъдъци в това отношение, Хауърд?

Хауърд Чесни беше предпазлив човек.

— Е, зависи.

— Без рискове, повтарям.

— Е...

— В такъв случай...

— Да, в такъв случай съм вътре. Но бих искал да знам каква е играта.

— Ще знаеш. Нали си виждал оная картина в портретната галерия, същата, която донесе херцога. Уили има отчаяна нужда от нея, да не обяснявам защо, и аз се наех да му я осигуря. Можем ли да разчитаме на твоята помощ?

— Не виждам защо не?

— Ето, това е смелост.

— Какво трябва да направя?

— Първият ти ход ще бъде да напуснеш.

— Да напусна замъка?

— Точно така. Ти си тук с колата си, нали?

— Да.

— Тогава си грабваш шапката и тръгваш.

— Нищо не разбирам.

— По-нататък ще стане по-ясно.

— Защо трябва да напускам.

— За да не бъдеш заподозрян. Когато открият, че картината липсва, никой няма да може да каже, че си ти, защото отдавна ще си офейкал.

— Но ако не съм тук...

— Ето сега идва ред на твоята роля. Всичко е премислено. Напускаш, но се връщаш и се спотайваш, докато дойде решителният час, а това ще бъде, когато Уили и аз си свършим своето. Ние отиваме в портретната галерия, ти се потулваш под прозореца. Ние ти подаваме картината с въже, а ти я товариш в колата и бягаш в Лондон. На следващата сутрин ще има голяма суматоха, всички ще обикалят в кръг и ще крещат: „Кой е бил кучият му син“, но какво ли ще им помогне всичко това. Херцогът ще заподозре Уили и ще прекара стаята му през зъбите на най-ситния гребен, но няма да намери никакво доказателство и ще трябва да се задоволят с версията за кражба с взлом. Уили ще излезе от тая бъркотия чистичък като херувимче. Тогава, като поутихне бурята, ще се срещнете в Лондон, ти ще му предадеш стоката и ето ти щастливата развръзка.

Тя замлъкна с вид на човек, очакващ гръм от аплодисменти. Получи ги от Уилбър Траут.

— Възхитително! Какъв ум!

— Много мило от твоя страна.

— Знаеш ли, всичките ми съпруги бяха с кокоши ум.

— Така ли?

— Точно така — ум, а не мозък и то какъв. Ти си цяло чудо.

— Благодаря ти, Уили.

Настана тишина, докато Уилбър явно отново премисляше всичко.

— Херцогът ще е бесен.

— Не бих се учудила. Но в живота на всеки има и черни дни. А той си го заслужи, като те преметна така с картината. Някога ще ти разкажа за това, Чесни, и ще разбереш, че сам си е прочел присъдата.

Вътрешният глас още шептеше в ухото на Уилбър. Хрумна му една мисъл.

— Ще му изпратя чек за толкова, колкото е платил за нея.

— И така ще се разкриеш напълно. Защо не вземеш да му изпратиш и писмено признание?

— Но аз, разбира се, ще го изпратя анонимно.

— Анонимен чек?

Уилбър не беше помислил за това.

— Ще трябва да бъде в брой — заключи той и Ванеса сви рамене.

— На твое място не бих го направила, но ако настояваш, действай.

Събранието на съвета приключи. Уилбър отиде да се облече. Престоят му в замъка беше достатъчно дълъг, за да му вдъхне страхопочитание към домакинята, а той нямаше желание да предизвиква недоволството ѝ, като закъснява за вечеря. Хауърд Чесни, който се страхуваше само от Бийч и се гордееше, че може да скочи, както се изразяваше, във вечерната премяна за десет минути, остана. Имаше наум една точка, която трябваше да бъде в дневния ред, и нямаше търпение да я предостави на вниманието на председателката на съвета.

— Ами условията, ти не спомена за тях.

Ванеса се изненада. Това си беше чисто користолюбие.

— Условия? Правя това, за да услужа на един стар приятел.

— Е да, но аз не го правя, за да услужа на един стар приятел. Какво ще остане за мене?

Ванеса схвана. Наемният труд несъмнено си върви с надницата, а този тук наемен работник съвсем ясно имаше намерението да си я получи. Неговият труд беше в основата на замисъла, затова тя не губи време в безполезен спор.

— Да, предполагам, че си искаш твоя дял.

Той я увери, че не е сгрешила.

— Е, Уили е много щедър. Няма да се оплачеш от него. Пръска злато с широки пръсти. Ти колко имаш предвид?

— Хиляда долара.

— Определено се хвърляш на едро.

— Това е моята цифра.

— Не можеш ли да смъкнеш?

— Не.

— Добре, ще се заема с Уили.

— Няма да е зле да го направиш.

— Макар че все още мисля...

Гласът ѝ секна. Гали и Джон минаваха през салона. Тя изглежда последния с интерес.

— Кой е този? Бийч, кой ли ще е джентълменът, който мина преди секунда с мистър Трийпуд?

Бийч, който току-що беше влязъл и се канеше да остави поднос с чаши за коктейл на масата, се извърна вежливо.

— Имате предвид един младолик джентълмен, мадам?

— И височък.

— Това е някой си мистър Халидей, мадам. Пристигна днес следобед.

Бийч довърши работата си и се оттегли. Ванеса се обърна към Хауърд Чесни и за свое голямо изумление видя, че той проявява всички признаци на току-що получен шок.

— Има ли ти нещо? — попита тя, забелязвайки увисналото му чене и оцъкления поглед.

За минута Хауърд Чесни мълчешком мина през ада. Когато гласът му се върна, той беше горчив. Очевидно Чесни си имаше болка.

— И това ако не е късмет! Целият Лондон бърка от адвокати, стотици адвокати, и точно този се намери да дойде тук. Не ми го побира главата.

— Ти го познаваш?

— Дали го познавам! И още как. Последния път, когато прескочих дотук, една работа се оплете и прекарах известно време зад решетките. И тоя тип Халидей ми беше защитата.

---

[1] Библ. — В Гадаринската страна на Иисус позволил на бесовете да излязат от един човек когото мъчели и да влязат в стадо свине. Те се втурнали низ стръмнините и се издавили в езерото. (лука, 8:26–39), бел.пр. ↑

Ванеса беше хладнокръвно момиче, но дори и хладнокръвните момичета могат да бъдат разтърсени.

— Какво? — викна тя.

— Ето кой е.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. И ако се каниш да ме питаш дали ме помни, ще ти кажа — обзалагам се, че ме помни. Не беше много отдавна, а и той си има доста работа с мен. И сега, какво ще стане?

Това беше добър въпрос и Ванеса нямаше отговор. Като интелигентно момиче, тя разбра, че тази зловеща среща е нанесла смъртен удар на плана за акцията, с който толкова се гордееше. Ситуацията безспорно изискваше да се обмисли и мозъкът ѝ заработи на пълни обороти.

— Слушай — предложи тя, — трябва да премислим, а тук не можем, защото той ще се върне след минута. Хайде да отидем в портретната галерия, там няма да има никой.

Хауърд Чесни каза, че мислел да се измъкне от задния вход, да се метне в колата и да отпътува без да каже довиждане и благодаря за приятното прекарване. Този план на действие предлагаше и допълнителни плюсове, защото нямаше да има нужда от бакшиш за иконома. На Ванеса ѝ беше доста трудно да го отклони от това решение. Накрая успя и те се запътиха към портретната галерия. Още по пътя тя така форсира услужливия си мозък, че преди да пристигнат вече можеше да оповести, че е решила проблема.

— Готово. Това, което трябва да направиш, е да си стоиш в стаята и да не слизаш за вечеря. Ще им кажа, че не се чувстваш добре. А утре...

— Да, а утре? Ще ме срещне, нали така? И ще се раздрънка, познах ли? И оная сладурана ще ме изхвърли за ухото като мокро коте, така ли е?

— Позволи ми да продължа. Утре ще си тръгнеш преди закуска.

— И как ще се обясни това мое тръгване?

— Имал си ранно телефонно обаждане от адвоката си, който ти е казал, че е жизнено важно да идеш в Лондон, за да се срещнете.

— И ти мислиш, че ще повярват?

— А защо не?

— Кой е чул разговора?

— Аз съм го чула. Станала съм рано.

— Звучи ми като същото с бели конци.

— Е, това е най-доброто, което може да се направи.

— Така излиза. И после какво?

— Заминаваш и прекарваш няколко ноци в „Емсуърт Армс“ в Маркет Бландингс.

Като човек, който държи на материалните блага, Хауърд не беше ентузиазизиран от това предложение.

— Там няма свободни легла. Вчера говорих на бара с някакъв човек и той каза, че са пълни до пръсване.

— Тогава иди в Лондон, но ми остави телефонния си номер, за да мога да ти кажа коя нощ трябва да си под прозореца. Без теб не можем да измъкнем картината.

Хауърд погледна полегалата гола и изрази същата липса на признание, както и лейди Констанс, когато ѝ беше представена.

— Защо Траут я иска толкова много?

— Приличала на последната му съпруга.

— На мен ми прилича на свиня.

— Същото казва и лорд Емсуърт. Но няма значение, освен ако не мислиш, че е мис Америка. Всичко, което трябва да направиш, е да бъдеш под прозореца и да си спечелиш твоите хиляда долара. Споразумяхме ли се?

Въпросът беше поставен ребром и Хауърд отговори с твърдо „да“.

— Значи се споразумяхме — оживи се Ванеса. — Тогава по-добре е да се прибираш в стаята и да се мушваш в леглото по най-бързия начин, защото ще им кажа да ти изпратят табла с вечерята и ще стане много забавно, ако не те намерят там.

Хауърд претегли съвета и го намери за добър. Секунди след като Ванеса тръгна, той се ориентира към изпълнението му. Стигна до вратата, отвори я и моментално я затвори отново.

Онзи Халидей идваше по коридора. Придружаваше го херцогът. Хауърд успя да тресне вратата в последния момент.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Обличайки се за вечеря в стаята, която му бе определена, Джон се почувства във великолепна форма. Плуването беше го освежило и за разлика от лорд Емсуърт, който неохотно навличаше официалните одежди, обличането му доставяше удоволствие, физически не би могъл да се чувства по-добре, нито пък, увери се той, нещо му куцаше с психическото състояние. Би отрекъл горещо, ако някой се заинатеше, че е нервен.

Замислен, да. Замечтан, определено. Но не и нервен. Естествено нямаше да мине без известно смущение, когато се срещнат с Линда, но той беше убеден, че прямотата, с която ще пледира по това дело, скоро ще преодолее нейното упорство. Линда бе чувствително момиче. Съвсем разбираемо е, че ѝ кипна кръвта от това, което стана в съда, когато Клътърбък и Фрисби водеха правната си битка. Но сега, когато е имала време да премисли, тя едва ли е пропуснала да види нещата в правилната им светлина. Той ще ѝ обясни с прости думи в какво положение е бил поставен. Любовта, дърпайки го на една страна, дългът — на друга. Тя ще ръкопляска на неговата почтеност, ще осъзнае, че всяка девойка, омъжена за човек с такива високи морални норми, е щастливка. И сигурно всичко ще свърши с един хубав смях над цялата забавна история.

Би било нелепо някой в този момент да характеризира Халидей като нервен.

И все пак, когато вратата внезапно се разтвори без предупреждение, той подскочи десет сантиметра в посока към тавана, с определеното усещане, че сърцето му се е блъснало в предните зъби и почти ги е изкъртило с корените. Като се върна на земята, видя, че има посетител. Един едър, як мустаклия с изпъкнали очи беше влязъл и го разучаваше съсредоточено, като изглеждаше особено заинтригуван от ризата, която Джон тъкмо беше нахлузил на главата. Любопитството на херцога на Дънстъбъл не се ограничаваше само по отношение на лейди Констанс и нейната кореспонденция — той можеше да се интересува и от ризите на други хора.

— Откъде взе това? — запита той.

— Моля?

— Това — ръгна го херцогът с дебелия си показалец, а Джон отвърна вежливо, че се е сдобил с нея в търговския център на Блейк и Алсъп на Хеймаркет. Херцогът поклати глава укорително като човек, оплакващ грешките на младостта и каза, че би трябвало да отиде при Гуч и Гордън на Риджънт Стрийт. По-качествено и по-евтино. Той също бил някога клиент на Блейк и Алсъп, но му излизало много скъпо. Посъветва Джон да осъзнае грешката и за в бъдеще да се прехвърли при Гуч и Гордън.

— Можеш да споменеш моето име.

Той не му съобщи фамилията си. Херцогът изхождаше от убеждението, че всеки го знае инстинктивно. Острият ум подсказа на Джон, че това трябва да е човекът, който, ако всичко мине добре на кръглата маса с Линда, скоро ще трябва да нарича чичо Аларик. Заля го топлата вълна от оная обич, която би изпитал към всеки близък родственик на момичето, което обожава. Би могъл да й пожелае построен чичо... И с по-малки мустаци... И с по-мелодичен глас, но всеки неин чичо беше добър за него и той му благодари за съвета с почтителна прямота, която се надяваше да бъде оценена по достойнство.

— Значи ти си психарят?

Джон а-ха да каже „Моля?“, но си спомни, че в качеството си на младши съдружник подлежи на подобно описание. Той потвърди и херцогът изрази мнението, че всичките тия имали бради.

— Ти нямаш брада.

— Не, нямам.

— Това изглежда е имала предвид Кони, като се жалваше, че си бил много млад. Ти си наистина млад. Всъщност, на колко години си?

— Ще стана на двадесет и седем през септември.

— Един от моите вятърничави племенници е на толкова. Другият е малко по-млад, но годините не значат нищо. Те щяха да си бъдат същите перковци и ако бяха на петдесет. Ожениха се против волята ми... И двамата. Предполагам, че ти си момче на място. Щом работиш с таква важна клечка като Глосъп. Той е добър, нали?

— Много.

— Слага ги всичките в малкия си джоб, а?

— О, определено. Никой не може да го стигне.

— Жалко, че не можахме да го хванем. Както и да е, ще трябва да се задоволим с теб.

Джон каза, че ще направи всичко по силите си и херцогът продължи:

— Трийпуд обясни ли ти всичко? За наблюдението на Емсуърт и изобщо.

— Да, разбрах ситуацията.

— Видя ли го вече?

— Не още.

— Ще можеш да го огледаш по време на вечеря. Трийпуд ти е казал, че той определено не е с всичкия си?

— От това, което чух, ми стана ясно, че лорд Емсуърт е малко ексцентричен.

Херцогът не би бил толкова уклончив. Професионална предпазливост, разбира се, но тя го подразни.

— Ексцентричен? Дрън-дрън. Главата му си е чиста кратуна. Слушай само как говори за свинята си. И кьоравият може да види, че е прекалено тлъста, а той настоява, че такава трябвало да бъде. Казва, че са ѝ давали медалите, точно защото е тлъста, от което можеш да получиш груба представа докъде е стигнала болестта. Какво ще прави една свиня с медалите си? Теорията на Трийпуд е, че лордът е станал такъв, защото са му взели захарното петле, когато е бил на шест, но аз мисля, че нещата са по-дълбоки. Роден е чалнат, а може и да е изпуснат на главата-си като бебе, което би спомогнало много. Но ти ще можеш да си извадиш своето заключение, когато го наблюдаваш известно време. Между другото, как наблюдаваш хората?

Това си беше гаднярски въпрос за някой, на когото така му липсва опит, като на Джон, но той положи усилия:

— Хм, ами че аз... Как да кажа? Аз... такава... така да се каже, наблюдавам ги.

— Питаш ги разни неща, така ли?

— Точно така.

— Не можеш да ги сложиш на кушетка. Ще станат подозрителни.

— Не, оставаме прави.

— Но и така става, нали?

— Да, установил съм го.

— Добре тогава, оставям всичко на теб и се надявам да напишаш това, което го прави такъв. Трийпуд каза, че ще ти плаща сметката. Така ли е?

— Да, уредено е.

— Казвам го, защото бих бил голям тъпак, ако се изръся, само за да науча защо Емсуърт е чалнат.

— Мистър Трийпуд ще плати всички разходи.

— Добре. Искан да се изясним преди да почнеш. Идва ми на ум и нещо друго. Докато работиш по това, защо не вземеш да хвърлиш някое око и на другите тука? Как взимаш за тия работи, на час или на глава? Не че ме засяга, тъй като не плащам, но съм любопитен.

— Бих направил отстъпка при по-голямо количество. Без съмнение можем да се договорим с мистър Трийпуд. Мислите, че на някой от обитателите на замъка ще му дойде добре психиатрично лечение?

— Всъщност на всички ще им дойде добре. Замъкът Бландингс в момента е котило на лудостта. Вземи тая моя племенница... Какво става?

— Малък спазъм.

— И аз си помислих така, като те видях да подскачаш. Аз самият страдах от спазми. Моят доктор в Уилтшир ме излекува. Но ти разправях за племенницата ми. Вечерта, преди да дойда тук, тя се върна в хотела тананикаща и ухилена, а не ми каза защо. По-късно ми щукна, че може да е влюбена, но когато дойде тук, я попитах, и каза, че не е. Май говореше истината, защото оттогава не съм я чул да си припява и да се кикоти. Бях доста разочарован, защото се надявах да е хлътнала по един много свестен човек от фондовата борса. Тъпкан е с мангизи. Опитва се да я склони да се ожени от миналия септември и трябва още малко да поупорства. Тя няма да се забави много, не и след като в нея тече кръвта на фамилията. Покойният ѝ баща постоянно се влюбваше, докато накрая се ожени за покойната ми сестра, след което, разбира се, спря. Да, бих искал да я държа под око, макар че, както казах, не е тананикала и не се е кикотила от няколко дни. Но човек не може да е сигурен, че няма да започне отново. И докато правиш това, огледай мис Поук, която е тук. Една от приятелките на Кони. И при нея има нещо гнило. Първите ден-два след като дойде, беше свежа и

жизнена и говореше с Трийпуд като картечница през цялото време, макар че какво забавно намира в него не знам. Сега, обаче, изпада в мълчание, когато съм с нея. Пред очите ѝ като че ли пада перде, изнамира някакво извинение и офейква. Същото стана точно тази сутрин, когато седеше на една пейка в парка, а аз отидох и я заговорих. Това е лош знак.

— Може би сте улучили мъчителна тема.

— Не, не може да е това. Разказвах ѝ за една реч, която държах в местния градски съвет... Можеш да я предразположиш и да разбереш какво ѝ е, а после се заеми с останалите. С Кони няма защо да се занимаваш. Тя е малко или много нормална, освен че се ожени за един янки с глава като на кромид лук, но затова пък има купища пари и точно затова може да се разчита на нея. Но има един Траут, който особено се нуждае от внимание. Непрекъснато се жени за блондинки. И, разбира се, не на последно място Трийпуд.

— Не бих казал, че има нещо неуравновесено в него.

— Той пък носи монокъл. Не, не подценявай никого. Наблюдавай ги отблизо. Е, това е. Сега вече знаеш. Хайде да слизаме и да пийнем по един коктейл. Не си си завързал добре връзката. Я дай на мене — каза херцогът и много умело превърна вратовръзката на Джон в нещо, което приличаше на смачкан чорап. Като направи това, той го поведе към стълбите, като говореше за своя доктор в Уилтшир, който макар и добър, що се отнася до спазмите, издиша по въпроса за аперативите преди вечеря.

— Казава, че повишават кръвното налягане и втвърдяват артериите. Кара ме да пия само чиста вода и лимонада. Чалната история — каза херцогът и замълча, докато стъпи на първото стъпало, после продължи да говори за заблудения си доктор.

Точно в този момент Хауърд Чесни, който им беше дал достатъчно време да слязат, отвори предпазливо вратата на портретната галерия, но само на няколко сантиметра, и си подаде носа. Като видя, че още са там, тъкмо се канеше да се прибере в скривалището си като кукувичка в стенен часовник, когато неговият ангел-пазител му нашепна по-добър изход. Ако, каза в ухото му този ангел-пазител, се промъкне безшумно зад Джон и го блъсне, Джон със сигурност ще се претърколи по стълбите, чиято хлъзгава повърхност съвсем наскоро и самият Хауърд беше опитал. Вероятно ще си строши

крака, а може би и главата. Ето ти един завършек, така горещо желан. Ще го откарат в болница и няма да има нужда той, Чесни, да напуска замъка и да бяга от срещата си с него, която задължително ще бъде неловка.

Чесни се прокрадна напред като леопард, дебнещ плячката си.

Гали беше в салона, когато Линда слезе от стаята си. Когато я поздрави, монокълът му проблясваше.

— Здравсти. Върна ли се?

— Върнах се.

— Добре ли прекара?

— Не.

— Не се ли забавлява?

— Не.

Гали поклати мъдро глава.

— Точно от това се страхувах. Знаех си, че ще се отегчиш. Аз самият не съм учил в девическо училище, но мога да си представя какво става на тия сбирки. Досадните приказки за минали хокейни мачове, резюме за плюсовете и минусите в големия скандал на Анджела с Изабел, спомени за гуляите в спалните. И всичките му там от рода на „Никога няма да забравя оная нощ, когато тъпото месо се свърши и на Флоси ѝ стана толкова лошо от кафявата вакса, намазана върху хляба“. Проницателните девойки мъдро отбягват такива пиршества. Е, горе главата, всичко е свършило и догодина няма да сглупиш да идеш отново, така че нека да видим тая заслепяваща твоя усмивка, за която съм слушал такива хубави неща. Имам изненада за теб.

Каменното лице на Линда трепна, но тя остана студена и сдържана. Гали, който я наблюдаваше внимателно, си спомни за едно момиче от старите години, което играеше ролята на Снежната кралица в някакъв балет.

— Знаем — каза тя. — Бях при езерото.

— О, видяла си го.

— Отдалече.

— Изглежда още по-добре отблизо. Извика ли му „Е-хей“?

Тя отмина с презрение този въпрос, освен ако присвиването на горната устна може да се брой за отговор.

— Наистина не трябваше да си правите целия този труд, мистър Трийпуд.

— Наричай ме Гали. Какъв труд?

— Трябва да сте се изпотили доста, докато го доведете тук.

— Това е труд, положен от обич.

— Но хвърлен на вятъра, защото аз няма да говоря с него.

— Не?

— Не.

— Не и понякога едно „Добро утро“?

— Само ако той го каже пръв.

— Ще го нараните.

— Нека.

Отношението ѝ едва ли можеше да се нарече окуражително, но Гали трудно се отчайваше. Много от разговорите му с букмейкъри в миналото бяха започвали с подобен малко обещаващ тон, но красноречието и убедителността го изкарваха на предни позиции в края. Не виждаше никаква причина един мъж, който е подчинявал на волята си костеливи орехи като Джери Джъдсън Честния и Тим Симс Вярното Куче, да бъде смутен просто от едно момиче, колкото и дим да пущаше през носа си от яд. Той продължи, невъзмутим:

— Мисля, че правиш голяма грешка, мило дете. Наистина си будала, ако смяташ да захвърлиш в калта щастиято си, само защото Джони те е накарал малко да се изпотеш под яката. Дълбоко в себе си знаеш, че той е чаровник и залог за сигурно бъдеще. Играеш ли голф?

— Да. Защо?

— Той е цар в голфа.

— Знам.

— А ти как си?

— Слаба работа.

— Ето, виждаш ли. Помисли само как ще напреднеш в играта, ако сте винаги рамо до рамо. Това, от което всяко момиче има нужда, е съпруг, чиято приятна задача е да я ръчка да си държи главата наведена, а очите върху топката. И като изключим това, простият факт, че само след няколко срещи вие сте се убедили, че сте родени един за друг, показва, че едно сливане между теб и Джон Твърдоглавия Халидей е нещо добро, което трябва да се поощрява.

Въпреки решимостта си да се държи с достойнство и да не прави нищо, което да я отклони от хладното ѝ високомерие, Линда нададе изненадан писък:

— Джон чий Халидей?

— На кръщенето неговият баща настояваше на Твърдоглавия. Това беше прякорът му в Клуба на Пеликаните и той искаше да го увековечи. Съпругата му се възпротиви и пасторът не беше много навит, но той спечели битката. Беше много решителен човек. Джони е същият.

— Може да е решителен колкото си иска. Не желая да имам повече нищо общо с него.

— Така си мислиш сега.

— И ще продължа да мисля така в бъдеще.

Гали въздъхна. Той свали монокъла си и започна да го лъска. Мъчна работа беше тая. Човек да не знае как да продължи. Можеше да си представи чувствата на ония змиеукротители от Стария завет, когато са се опитвали да се подмажат на глухата усойница и са стигали до подкривата круша. Той заговори укорително:

— Знаеш ли къде си направила големия фал?

— И къде съм направила големия фал?

— Допуснала си гнева да те държи повече от един ден. Всички велики пера са съгласни по този въпрос.

Линда замълча. Изглежда мислеше.

— Да кажем, че съм допуснала. Макар че това не е точно гняв.

— На мен ми прилича на гняв.

— Беше такъв в началото, но сега е нещо като просветление, ако разбирате какво искам да кажа.

— Не разбирам.

— Трудно е да обясня.

— Ами опитай.

— След като мислих за това доста дълго, внезапно ме осени... Някога били ли сте съблечен чисто гол и овалян с катран и пера?

— Не си спомням да съм бил.

— Ето така се чувствах, когато бях на свидетелската скамейка, а той ми говореше неговите „Не става ли дума за...“ и „Не е ли факт, че...“. Тогава внезапно разбрах, че ако се оженим, всеки път, когато го погледна, ще мисля за това и бракът ни ще се сгромоляса.

— Глупости.

— Не са глупости. Ясно е като бял ден. Факт е, че никое момиче не трябва да се омъжва за адвокат.

— Тогава адвокатите трябва да се изтребят.

— Ще бъде чудесно. Колкото по-малко остават, толкова по-добре.

— Не съм съгласен с теб. Адвокатите са си на място.

— Не са. Те са садисти. Най им е весело, когато изтезават някой злощастен свидетел.

— Само си изпълняват дълга.

— Глупости. Това им е тръпката. Обожават го.

— И мислиш, че на Джони му е харесвало?

— Да, мисля.

— Е добре, ама не му е харесвало. Терзаел се е. Сърцето му се обливало в кръв. Но е било негов дълг да впрегне всички сили и да спечели делото за клиента си. След като взима парите на Клътърбък, трябва да постъпи честно с него. Не може да го изостави, само защото се е случило главният свидетел на другата страна да е момичето, в което е влюбен. Аз безкрайно се възхищавам от Джон. Той е пример за всички нас. Слагам го редом до Луций Юний Брут.

— До кого?

— Никога ли не си чувала за Луций Юний Брут?

— Не.

— Май не са ви научили много във вашето училище. Трябваше да идеш в Итън. Предполагам, че толкова си залягала да влезеш в хоккейния отбор, че си изоставила учението.

— Не съм играла хоккей.

— Ако не хоккей, тогава топка или пинг-понг, или нещо друго. Луций Юний Брут е бил съдия в древен Рим и един ден кой мислиш, че му водят, обвинен в изключително тлъсто убийство? Единствения му син, зеницата на очите му. И по време на процеса се видяло, че делото е ясно и обвинението ще спечели като едно и едно две. Даже и Пери Мейсън не би спасил обвиняемия. Но какво направил Луций Юний Брут? Освободил го с няколко бащински думи да не прави вече така? Наложил му нищожна глоба или му отменил присъдата? Не, той знаел своя дълг. Като истински слуга на Темида стиснал зъби и

заклеймил младия убиец, а всички го възхвалявали. И аз изпитвам същото към Джони.

— А аз не.

— Но ще започнеш. Дай си време. Не прибързвай. Ще дойде ден, когато ще си горда да се омъжиш за него.

— Не бих се омъжила за него, дори да е последният на света.

— Разбира се, че ще се омъжиш. Ще се омъжиш за Джони.

— Няма.

— Хайде да се обзаложим.

В този момент, когато разговорът спря в мъртва точка и над масата за преговори надвисна безизходица, се появиха Джон и херцогът, или по-точно херцогът и Джон, защото те слязоха в тази последователност. Но те не дойдоха с отмерената стъпка, обичайна за доброто общество, а толкова скоростно, колкото ако се бяха спуснали по перилата. В един момент ги нямаше, в следващия бяха там.

Нека да си припомним, че оставихме тези двама акробати-аматьори в началото на стълбите с Хауърд Чесни зад гърба им, прокрадващ се като леопард към пляката си и решен да последва отличния съвет на своя ангел-пазител. Той достигна целта си в мига, когато Джон докосваше с крак първото стъпало, след като вежливи беше пропуснал по-възрастния пред себе си. Тогава, съгласно инструкциите на ангела-пазител, постави длан между плешките на Джон и упражни натиск.

Чесни бутна с най-голямата сила, която успя да събере, и резултатът от негова гледна точка не можеше да бъде по-задоволителен. Стълбите бяха точно толкова хлъзгави, колкото и когато той летя по тях. Джон загуби опора и изхвърча във въздуха като неустрашимият момък върху летящия трапец, за който пее поетът. Не беше изминало много, когато по пътя си забърса и херцога, и те разцепиха въздуха като, да цитираме пак поета, две волни птички. Пристигайки в салона, се разделиха. Херцогът се устреми към доспехите, в чиято сянка се беше провело неотдавнашното събрание на съвета, а Джон не успя да отиде по-далече от масата с вестниците и списанията. Но не беше късметлия като Хауърд Чесни и я удари с главата си. Чу се един солиден трясък и после, както се казва, потъна в неведение.

Едно от нещата, за които беше в неведение, е, че когато той и масата влязоха в съприкосновение, Линда скочи на крака, издаде задавен вик, като приятелят на Гали с таблетката аспирин, и се хвана за гърлото като героиня от някоя драма, която е чула писък в нощта. После хукна през салона към мястото, където лежеше ранения, явно разтърсена из основи.

Нейният изблик на чувства щеше да накара гувернантките на лейди Констанс да поклатят глави, но Гали, който я последва, но в побавен ход, съответстващ на напредналите му години, гледаше одобрително през монокъла си. Струваше му се, че събитията не биха могли да се развият по-задоволително. Беше посъветвал кръщелника си да инсценира инцидент и той го беше направил. А това зашеметяване, според него, беше даже по-добро, отколкото да бъде ударен с кутия за тютюн и се оказа напълно достатъчно, за да събере двете разлъчени сърца. Ей-сега, каза си той, девойчето ще се хвърли върху проснатото тяло и ще го обсипе с целувки.

И беше прав. Тя го направи. А Джон, идвайки в съзнание с чувството, че някой шегаджия му е сменил главата с голяма пулсираща тиква, се огледа замаяно. Имаше странното усещане, че някой го целува. Едва ли беше възможно да го е направила Линда, но тя със сигурност се беше надвесила над него и си струваше да поразпита.

— Ти целуваше ли ме? — измънка той.

— О, точно това правеше — каза Гали ухилено. — Няма спор по въпроса, момчето ми. Щеше да те изяде с парцалите. И мисля, че говоря от нейно име, като казвам, че всичките ви малки недоразумения са изличени и веселят бог на любовта отново я е оковал със свилениците си окови. Точно както в добрите стари времена, когато Клътърбък и Фрисби бяха само две имена в телефонния указател. Прав ли съм, малката?

— Съвсем прав.

— Този злочест корабокрушенец е официално възстановен като каймака на твоето кафе и солта на задушеното ти?

— Точно така.

— Тогава бих ли могъл да предложа да го заведеш в банята на долния етаж и да полееш главата му със студена вода. Това се казва цицина, Джони. Не съм виждал такава голяма, откакто посещавах нощните сбирки на старите Пеликани. Твоят баща беше цар по

получаването на цицини, обикновено вследствие удар с бутилка. Винаги влизаше в политически диспути с по-избухливите членове. Какъв, по дяволите, е тоя шум? — промени Гали темата.

3

Шумът, за който беше намекнато, идваше откъм херцога. Той лежеше под доспехите и даваше всички признаци, че каквито и тежки травми да е получил от падането, дробовете му са си останали непокътнати. Гали се приближи до него и го огледа съчувствено. Той не си падаше по херцога, но имаше добро сърце и не можеше да не забележи, че човекът страда.

— Добре ли си, Дънстъбъл? — попита той, осъзнавайки че това е глупав въпрос и раненият с право му отговори да не се прави на магаре.

— Разбира се, че не съм добре. Изкълчил съм си глезена.

— Дай да видя. Боли ли?

— О-ох!

— Да, изкълчил си го. Виждам отока. Ще те заведе в стаята ти. А, Бийч — каза Гали, когато заинтригуваният наблюдател са появи до него. — Негова милост си е изкълчил глезена.

— Наистина ли, мистър Галахад?

— Ще му помогнеш ли? А после можеш да се обадиш по телефона на доктора да дойде и да го прегледа.

След трудното пътешествие херцогът беше проснат на дивана в градинския апартамент, а Бийч се оттегли да телефонира. Гали, който се канеше да го последва, беше спрял от едно рязко „Хей“, идващо откъм инвалида. Той се обърна в очакване да чуе още някои наблюдения върху изкълчените глезени, които другият съвсем не скъпеше, но този път херцогът засегна друга тема.

— Трийпуд!

— Моля?

— О-ох!

— Боли?

— Разбира се, че боли. Но не това. Става дума за тая моя племенница. Какво, по дяволите, й става?

— Не те разбирам?

— Разбираш. Ти стоеше точно до нея. Видял си всичко. Пусто да остане, човече, като носиш монокъл не значи, че си сляп. Тя мляскаше психаря.

Гали възкликна, като че ли паметта му е проработила.

— Ти си свършено прав. Точно така. Да, сега вече си спомням. Той лежеше на пода и тя се наведе над него...

— Какво искаш да кажеш, навела се? Тя се спусна върху му като летяща чайка върху риба, и го целуна.

— Да, забелязах.

— Около петдесет пъти.

— Да, сигурно там някъде е било. И естествено се питаш защо. Мога да ти го обясня с две думи. Влюбена е в него.

— Я не се прави на магаре. Те не са се срещали. Не и преди тази вечер, искам да кажа. Той сега пристигна. Те са абсолютно непознати.

Гали разбра, че е дошло времето да проговори. Би предпочел да отложи разкритието за след вечеря, но това май не беше пример за добра политика. Очевидно инвалидът нямаше да остане спокоен на дивана, докато не получи разрешение на мистерията, която го терзаше. Така че се впусна в разказа си с оная напевна изисканост, с която обикновено печелеше сърцата в Клуба на Пеликаните.

— Виждам, че е дошло време, Дънстъбъл, да те посветя в една малка тайна, макар че смятах да го направя в по-благоприятен момент. Като си мислиш, че Джони Халидей и твоята племенница са абсолютни непознати, ти си много далече от истината. Той я познава от известно време и нито момент не е пропуснал да я ухажва пламенно. Знаеш ги тия неща. Цветя, обеди, горещи погледи, прошепнати думи и, струва ми се, макар че това е само мое предположение, шишенца с парфюм. Понякога си мислел, че нещата са потръгнали, друг път изглеждало, че буксуват и го обхващало отчаяние. Често са го виждали в Хайд Парк или Кенсингтън Гардънс да къса маргаритки и да си шепти „Обича ме, не ме обича“. И така продължило допреди няколко вечери, когато той напрегнал жили и събрал кураж, за да й направи предложение в едно такси. Така се стодили. Това е било оная вечер, когато си се разтревожил от нейното тананикане и кикотене. Помислил си, че нещо се е разбълнивало в двете й полукулба или както съвсем ясно се изразяваш, че се е чалнала. Но не е било това, Дънстъбъл, било е естественият изблик на едно младо момиче, което е намерило

любовта и щастието. Което е тръпнело в очакване на сватбата с вълнуващата песен на хора, и с мъжа, който обожава до рамото ѝ, облечен в сватбен костюм, и с епископа и помощника му, които пърхат около тях и си вършат работата като пчелички. И след това приема, и роклята, и окъпаният в слънце меден месец и всичките му там подробности.

Имаше няколко места в монолога, които херцогът би прекъснал с радост, но яростта, с която го изпълваше тая тема, беше блокирала центъра на говора му и той успяваше само да изпелтечи. От устата му още пръскаше слюнка, когато Гали продължи:

— Но както едва ли е нужно да казвам на стар боец като теб, пътят на любовта не винаги е покрит с рози. Възникнали обстоятелства, които довели до разлъка на младата двойка. За нещастие Джони сгафил и носът му бил натрит. Единствената му надежда да се оправят нещата била да дойде в Замъка Бландингс и да се защити с всички сили. Но как да проникне тук? Ето, това изискваше да си размърдам мозъка. Да кажа на Кони, че ми е приятел, всъщност кръщелник, би било фатално, тъй като отношението на Кони към моя кръг от близки винаги е било свирепо. Без да си прави труда да преценява хората всеки сам за себе си, тя ги причислява всичките към париите. Виждам как се потрисаш от това нейно неблагоприятие — поне нещо те кара да трепериш, но това е то Кони. И тогава ми дойде идеята да го доведе тук като психотерапевт на Кларънс. С един куршум два заека, ако мога да се изразя така. Сутрин щеше да увещава изгората си, а следобед да се погрижи за Кларънс. Планът ми се струваше превъзходен. Така че благодарение на теб, защото ти го покани, той дойде и за късмет падна по стълбите и си трясна здраво главата. И щастливият край не закъсна. Твоята племенница, забравила цялата си враждебност, се спусна към него, както ти блестящо се изрази, като чайка над риба, започна да го целува и сигурно продължава да го целува. С две думи, одобряването е абсолютно, на любовта отново е даден ход и ти можеш да започнеш да спестяваш за сватбени подаръци и да си пишеш бележките за речта по време на сватбения тост.

Дори и Гали, опитният разказвач, трябваше да спира от-време навреме, за да си поеме дъх. В момента правеше точно това и херцогът

получи възможност да обърне монолога в дует. Едва сега той бе в състояние да говори.

— За първи път в живота си чувам такива безподобни глупости — изпръхтя той.

Гали беше изненадан и огорчен. Очакваше по-добър коментар за своето красноречие. Монокълът му просветна укорително.

— Изненадваш ме, Дънстъбъл. Не одобряваш ли, как беше, любовта между младите, щом пролет разцъфне? Не че сега е пролет, но принципът е същият. Мислех си, че ще викнеш три пъти „хип-хип ура“ и само паянтовиат ти глезен ще ти попречи да изтанцуваш танца на седемте воала. На мене ми се струва, че си си паднал на късмета, защото, макар че губиш племенница, печелиш племенник.

— О-ох!

— Не викай „ох“. Не се ли радваш, че печелиш племенник?

— Не, не се радвам. Имам вече, и не мога да ги понасям. Те и двамата ме преметнаха и се ожениха за последните отрепки без да ми кажат и дума. Това няма да се случи на Линда. Искам някой по-добър за нея от младшия съдружник на някакъв си спец по откачалките. Можеш да кажеш на проклетия си кръщелник да не храни никаква надежда, че ще се ожени за нея. Няма място за спор, категоричен съм — избоботи херцогът и тук дискусиата беше прекъсната от лекаря, който живееше в Бландингс Парва, едно селце почти в сянката на стените на замъка, и затова беше успял да осигури скоростно посещение. Освободен от грижите си за болника, Гали се върна в салона, където намери Джон и Линда, първият — с вид на мокра кокошка, последната — с ореола на обслужващ ангел, който знае какво добро дело е свършил. Той побърза да ги запознае с последното развитие на събитията.

— Е, Джони, тъкмо говорих с бъдещия ти чичо. Само дето той казва, че не е.

— Не е какво?

— Твоят бъдещ чичо. Обясних му положението, защото той се затрудняваше да разбере какво се крие зад цялото това целуване, и твърдо отрече, че ти и твоето котенце ще застанете пред олтара. Каза, че няма да го позволи. Какво става?

Това беше насочено към Линда, която го накара да подскочи с един внезапен рязък писък от почти същото естество като онзи, който

беше надала, виждайки главата на любимия в съприкосновение с масата за вестници и списания. Светлината в очите ѝ беше угаснала и те сега тъмнееха насреща му по начин, който му се стори извънредно странен.

— Така ли каза чичо Аларик? — попита тя глухо.

— Точно така, нахала му с нахал. Върхът на безочие! За какъв се мисли, да се опитва да ти диктува за кого можеш да се омъжиш и за кого не можеш. Той изобщо няма глас в тая работа. Да не ти е баща? Някакъв си чичо, при това доста компрометиращ чичо, от ония чичовци, за които булката си мълчи и ги пази колкото се може повече на заден план. Как може да те спре да се омъжиш за когото си поискаш?

— Но той може! Може! О, Джони, скъпи, не можах да ти кажа онази нощ в таксито, защото нямаше време, но аз съм повереник под съдебна опека.

Тя щеше сигурно да разшири това изказване, което беше оставило Гали тотално озадачен, ако в този момент Бийч не беше ударил гонга за вечеря. А когато Бийч бие гонга, нито един човешки глас не може да го конкурира.

На масата Гали продължи да размишлява върху тия странни думи с надежда да схване съдържанието им, но не можа да се похвали с някакво просветление. Имаше мъглявото усещане, че крият правен смисъл и без съмнение бяха ясни на Джон, но в присъствието на Кони не можеше да се обърне към него за разяснение. Нито пък можеше да използва Линда в качеството ѝ на първоизточник. Наистина, запита Ванеса, която седеше до него, дали знае какво е повереник под съдебна опека, но тъй като тя отвърна, че май било нещо свързано с тениса, той не отбеляза никакъв прогрес.

Вечерята в замъка под владичеството на лейди Констанс беше официално събитие, след чийто завършек не се допускаше групово напускане на двата пола. Ето защо чак след като дамите се оттеглиха и лорд Емсуърт отиде в стаята да си свали яката и да си обуе спалните пантофи, Гали успя да постави въпроса, който го занимаваше. С нетактичност, обяснима в тия обстоятелства, той прекъсна Уилбър Траут, който беше започнал да разказва някаква история за пътуващ търговец, и попита:

— Знае ли някой от вас какво значи повереник под съдебна опека?

Уилбър, изоставяйки анекдота, с присъщата си приветливост каза, че май било човек, който разносял това-онова, когато прокурорът поискал от съдията оръжието на убийството или кървавата кърпичка, или каквото и да е там, да бъде представено като доказателство номер едно. Гали му благодари.

— Не, касае се за някакъв вид момиче. Разговарях с едно момиче преди малко и то ми каза, че е повереник под съдебна опека. Чудех се какво ли може да значи.

През по-голямата част от вечерята Джон беше стоял мълчаливо и Гали предполагаше, че това е, защото го боли главата. Главите на младото поколение, каза си той, не бяха като главите, които познаваше в клуба на Пеликаните, където за членовете беше обичайно да не се

кахърят много, дори когато са халосани с говежди бут. Сега Джон проговори и това беше за първи път от блюдото с рибата.

— Знам какво е повереник под съдебна опека.

— А, точно така, предполагам, че е нещо правно.

Джон продължи да обяснява с глъхнещ глас, като някой, който говори от гробница. Имаше същия скръбен вид, предизвикал забележки в градината на „Емсуърт Армс“ и разстроил персонала на Падингтън.

— Момиче, което е под опека на съда, влиза в обсега на действие на Постановлението за закрила на малолетните. Тя не може да сключи брак или да приеме предложение за брак без съгласието на съда. Когато съгласието на съда не се даде, ответната страна се поставя под запрещение.

След като си го преведе на ум на обикновен английски, Гали свали и започна да лъска монокъла си, нещо, което, както вече стана ясно, той рядко правеше, освен в моменти на бурни емоции. Когато заговори, сякаш някакъв друг глас от някаква друга гробница се включи в разговора.

— Искаш да кажеш, слагат спирачки на брака?

— Именно.

— Но може и да не го направят.

— Ще го направят, ако някой родственик на повереницата — чичо й например — се възпротиви.

Гали търкаше монокъла си трескаво. Изглеждаше отчаян.

— Да не би да ми казваш, че ако една повереница под съдебна опека иска да сключи брак с чудесна партия, и чичо й, някое прословуто говедо, не одобри, съдът ще й каже, че не може?

— Да, ако въпросният чичо действа в качеството си на попечител.

— Чудовищно!

— Такъв е законът.

— Кой е измислил тоя закон?

— Не мога да ти кажа. Трябва да направя справка.

— Но това е грубо посегателство.

Уилбър Траут, който дотогава слушаше с голям интерес, постави въпрос, който съвсем естествено би изникнал в главата на неспециалиста:

— И какво става, ако другата страна каже на съда да иде да пасе трева и въпреки всичко се ожени за момичето?

— Працат го в дранголника.

— Ти шегуваш ли се?

— Не, такъв е законът. Това е много сериозно нарушение.

— Значи излиза, че просто няма начин да се ожениш за повереница на съда.

— Не, ако роднините ѝ са против.

— Ех, ако някоя от жените ми беше повереница на съда с роднини, които са против — въздъхна Уилбър, — щеше да ми спести доста пари.

Малко след като изрече тия тъжни думи, Уилбър, подобно на елен по месечина, който се е напил до насита, напусна масата, за да отиде и да се поупражнява още малко в билиардната. Сега Гали можеше да говори свободно.

— Е, заплетоха ни се конците, Джони.

— Да.

— Ами ако си сбъркал?

— Не.

— Тогава нещата не изглеждат добре.

— Имал съм и по-добри времена.

— Защо Дънстъбъл я е направил повереница на съда?

Отговорът на Джон беше малко рязък. Обичайната му любезност не си беше на мястото.

— Като имаш предвид, че само преди час разбрах новината, не съм имал възможност да я попитам, така че не мога да ти кажа.

— Трябва да е било заради неприятностите му с братята й. Той ми разказа за тях. Оженили се за момичета, които не одобрявал и нищо чудно да си е рекъл, че няма да го допусне с Линда.

— Вероятно.

— Точно такъв гаден трик е в стила му.

— Да.

— Вярно ли е, че ще те окошарят, ако се ожениш за нея?

— Да.

— Не може ли да разговаряш с тях и да им го набиеш в тъпите глави, че твоят случай е по-специален?

— Не.

Гали въздъхна дълбоко. Той беше сърцат войн и не се предаваше лесно, когато попадне под обстрела на прашките и стрелите на жестоката съдба. Но като разсъждаваше върху състоянието на нещата, беше принуден да признае, че перспективите не изглеждат розови. Всеки свестен касиер на хиподрума като Джери Джъдсън Честния, мислеше си той, доста ще се двоуми, преди да заложи по-малко от сто

към едно срещу триумфа на младата любов. А всичко до сега вървеше толкова гладко.

— Жалко — каза той, изпускайки нова дълбока въздишка. — След целия ни успех в преговорите, трябваше да ни подложат крак. Макар че не бива да казвам това. Не бива да сме поражени. Винаги дръж челото си високо, това е моето мото. Сигурно има един куп начини да се справим с положението.

— Кажи три.

— Ще трябва да се помисли, разбира се.

— И то доста.

— Най-хубавото е, че си заел твърди позиции в замъка — буза до буза, така да се каже, с Дънстъбъл и имаш чудесния шанс да му влезеш под кожата и да го накараш да гледа на теб като на син. Той трябва да се научи да те обича. Трябва да се погрижиш да му се представиш в най-добрата светлина, като някое прекрасно цвете. Да го накараш да си каже: „Виж ти, колко съм грешал за това момче. Сега, като го опознах, виждам, че то е солта на земята, и за мен ще е удоволствие и привилегия да танцувам на сватбата му.“ Ходи ли вече да го видиш и да му изкажеш съчувствието си?

— За какво?

— За глезена му. Изкълчи го и сега се е проснал горе и умира от болка. Сега е моментът. Иди да го развеселиш.

— Трябва ли?

— Точно това може да наклони везните. Направи го сега.

— Или може би утре? Или вдругиден?

— Не, сега. Какво е това колебание?

— Той е доста тежък характер.

— Глупости. Хрисим като агънце. — Хм.

— Не викай „Хм“. Никой не е стигнал където трябва, като си е седял на задните части и е викал „хм“. Искаш да се ожениш за момата, нали? Очевидно първата стъпка е да удариш на Дънстъбъл някоя и друга четка. Така че, заминавай. Залепи се за него като лейкопласт. Изтанцувай му нещо. Казвай му гатанки. Пей му приспивни песни. Прави му трикове с карти.

— Е, щом казваш така — каза Джон неуверено. Познанството му с херцога на Дънстъбъл беше кратко, но той усещаше, че не изгаря от желание да го удължава.

ДЕСЕТА ГЛАВА

1

Тази нощ лорд Емсуърт си легна превъзбуден. За чувствителния човек една каскада от хора, премятащи се по стълбите, е винаги смуцаваща и реакцията му към всичките тия събития, предшестваци вечерята, се изразяваше в повишено кръвно, подобно на онова, срещу което уилтширският доктор предупреждаваше херцога. Нервните му центрове все още вибрираха, когато стигна стаята си, и нищо чудно, че дълго време не можа да заспи.

И дори когато най-накрая сънят го навести, той беше краткотраен. Защото към три сутринта се случи едно от ония неприятни прекъсвания на почивката, които не са редки в селските райони. Някакъв прилеп, хвъркайки си навън в тъмнината по време на своите нощни обиколки, беше взел лошо завоя и влетя в прозореца, оставен полуотворен. Той продължи да кръжи из стаята по онзи безсмислен начин, обичаен за прилепите, които се славят като не най-интелектуално надарените божи твари.

На лорд Емсуърт му трябваше доста време да осъзнае, че си има съквартирант, защото спеше тежко. Но след като съществото профуча край лицето му един-два пъти, той изпита чувството, така познато на героите от книгите за призраци. Лорд Емсуърт разбра, че не е сам. Той седна в леглото, примигна няколко пъти и накрая успя да се убеди в това свое предположение.

Макар че по природа лордът беше доста завеян и в кризисни моменти предпочиташе да остане неподвижен с увиснало чене, понякога и той можеше да се превърне в човек на действието. Взе една възглавница и като я размахваше по посока на натрапника, най-накрая го убеди да излезе навън, където можеше да бъде оценен, но затова пък така се разсъни, че щеше да му е невъзможно да заспи отново, ако не се успокои с някое прасешко четиво. До себе си имаше едно, което беше пристигнало тъкмо тази сутрин по пощата и той едва го беше наченал. Зае се с четене и то скоро го погълна.

Оказа се, че това е една от ония сензационни ултрамодерни книги по въпросите на прасето, несъмнено написана от някой умен

младок, излязъл росен-пресен от селскостопанския колеж. Разтърси го с авангардните си схващания относно помията и кашата от трици — схващания, които не биха се чули от ортодоксални мислители като Уифъл и Улф-Лехман. Но безспорно, бяха интересни. Хващаха те. И той трябваше да продължи да чете, за да види какво ще стане накрая. В този дух стигна до пета глава и пасажа за новооткрития витамин, стимулиращ апетита у прасето.

„Пълни безсмислици!“, би ревнал Уифъл, „Глупости на търкалетата“, би почервенял Улф-Лехман, но доверчивата душа на графа беше дълбоко впечатлена. Чувстваше се като някой изследовател на небесата, открил нова планета или като славния Кортес^[1], вперил орлов поглед в Тихия океан. Именно нещо от този род се беше надявал да намери, откакто Императрицата отказа злополучния картоф. Банкс, ветеринарят от Маркет Бландингс, и Кътбърт Прайс, неговият свинар, се бяха опитали да го заглавичкат с някаква си фалшива сигурност, твърдейки, че не трябва да се приписва значение на, както те го наричаха, един временен каприз от страна на благородното животно. Но те не бяха внесли истински покой в душата му. Той си остана убеден, че изкуственият стимулант е това, от което се нуждаят, и тук в глава пета на „Един поглед върху прасетата“ си го имаше черно на бяло. Да се дава два пъти дневно в малко обезмаслено мляко, така препоръчваше авторът. И макар да не казваше точно, че ако съветите му се следват, пациентът ще върти опашка и ще се нахвърля върху всякаква храна, то беше ясно, че е уверен в този резултат, защото обещаваеше поне два сантиметра и половина добавени към талията само за няколко дни.

И сигурно имаше още вълнуващи неща, които го очакваха в глава шеста, но лорд Емсуърт беше прекалено нетърпелив, за да лежи и да си чете. Той скочи от леглото с пенсне, треперещо върху носа му. Д. Д. Банкс трябваше да бъде информиран за това сензационно откритие без всякакво отлагане. Едва чакаше да му се обади по телефона.

Наложи се обаче, след като намери спалните си пантофи, едната от които се беше мушнала под леглото, доста да почака, защото си спомни, че единственият наличен телефон е в библиотеката. А за да стигне до нея, трябваше да мине покрай стаята, в която спи сестра му Констанс. И като си представи как Кони изхвърча оттам и го сгасва, изпита такова усещане, каквото изпитват болните от маларична треска.

Но това беше временна слабост. Помисли си за своите войнстващи прадеди, особено сър Фарамонд, кръстоносеца, който се проявил в битката при Яфа. Щеше ли сър Фарамонд, такъв какъвто се споменава във военните архиви, да позволи на една сестра да го сплаши? Разбира се, възможно е сър Фарамонд да не е имал сестра като Кони, и все пак...

Две минути по-късно, заложил главата си в опасното начинание, лордът пое към библиотеката.

---

[1] Ернан Кортес (1485–1547) — испански войн и изследовател, покорителят на Мексико. — бел.пр. ↑

Няма да преувеличим, ако кажем, че на този етап от акцията, лорд Емсуърт се чувстваше спокоен, уверен и хладнокръвен. Но някой мъдър приятел, някой, който е чел Томас Харди и е научил от песимистичните му творби колко често човешките начинания рухват под тежестта на някое непредвидено божие дело, би могъл да го предпази от преждевременно задоволство. Човек не знае, би могъл да го предупреди той, зад кой ъгъл съдбата те причаква с мокър парцал. „Дръж си очите отворени, Емсуърт“, би могъл да му прошепне.

Това, обаче, поради непрогледната тъмнина, нямаше да му помогна кой знае колко, защото нямаше как да забележи, че едно внушително божие дело се спотайва зад вратата на лейди Констанс и се готви за скок. Първият знак, че е там, беше даден, когато лордът стъпи на нещо и светът сякаш се сгромоляса с трясък.

Можем да се съмняваме, че сър Фарамонд в подобни обстоятелства би запазил своето самообладание непокътнато, макар че бил човек-скала според другарите му кръстоносци. Шокът парализира потомъка му. Лорд Емсуърт запрегльща с мъка, обхванат от неприятното чувство, че гръбначният му стълб е пробил черепа му. Той не беше особено суеверен човек, но започваше да мисли, че нощните скитания не му носят късмет.

Обзеха го смут и тревога. Спомни си как брат му Галахад го предупреждаваше да не допуска блъскането на маси в малките часове да му стане навик. Но това, с което се беше сблъскал сега, не беше маса. Поради прекалената тъмнина не можеше да му даде точно определение, но изглежда беше поднос със стъклени и порцеланови съдини, а не виждаше никаква причина коридорът да е осеян с подноси.

Обяснението бе просто. Лейди Констанс понякога трудно заспиваше и докторът ѝ в Ню Йорк беше препоръчал непосредствено преди лягане чиния с плодове и чаша топло мляко. Тя беше свикнала, след като ги изконсумира, да остави подноса си пред стаята, за да може сутринта момичето да го отнесе в кухнята, а брат ѝ Кларънс да стъпи в

него с енергична спална пантофа. Томас Харди щеше да види в цялата история още една от малките иронии на живота и да сътвори роман от двайсет хиляди думи по нея.

При описаните вече обстоятелства един по-бърз мислител от лорд Емсуърт би изтръгнал крака си от отломките и би изчезнал в мрака без никакво отлагане. Той, обаче, продължи да стои вкаменен и все още стоеше така, когато, точно както и при предишното му нощно скитане, вратата се отвори и сцената се обля в светлина. Заедно с нея на преден план излезе и лейди Констанс с розова нощница и вид на героиня от ренесансова трагедия. Натъртвайки първата сричка, тя произнесе:

— Кла-а-рънс!

Възможно е частица от духа на прадедите още да се е таяла в гърдите на лорда или пък шокът винаги втвърдява жилите на по-благите мъже. Все едно каква е причината, но той изпъчи неустрашими гърди и светкавично отвърна на удара с удар. Той гласеше:

— Какво прави този поднос тук?

Беше мъчен въпрос, но лейди Констанс не се оплиташе толкова лесно в словесните престрелки. Отговорът ѝ, а той беше добър, дойде без колебание:

— Няма значение какво прави той. Ти какво правиш?

— Навсякъде по пода подноси!

— Знаеш ли колко е часът?

— Можех лошо да се нараня.

— Можеше също и да си в леглото си.

— Бях там вече.

— Защо тогава не остана?

— Не можах да заспя.

— Можеше да почетеш книга.

— Точно това направих. Една книга за прасетата, която получих тази сутрин. Изключително интересна.

— Тогава защо не си я четеш, вместо да сновеш из къщата в четири сутринта?

Тук беше права. Лорд Емсуърт беше разумен човек и си го призна. Още повече, този дух на прадедите започна да заглъхва у него. На негово място се появи друг, по-скоро примирителен, отколкото

войнстващ. Чувстваше, че трябва да даде на Кони обяснение и за щастие имаше чудесно под ръка.

— Отивах да се обадя на Банкс.

— Отиваше какво?

— Отивах да се обадя на Банкс по телефона.

Лейди Констанс трябваше да преглътне два пъти, преди да може да проговори отново. Когато се чу гласът ѝ, то той беше почти шепот. Макар и силна жена, това изявление я беше разтърсило.

— Да не би да си мислиш, че банката ти ще работи в четири сутринта?

Този пример на женската склонност да объркват конците, развесели лорд Емсуърт. Той се усмихна снизходително.

— Не на банката ми. На Банкс, ветеринаря. Искан да му кажа за този чудесен витамин за прасета, който са открили съвсем наскоро. Тъкмо го прочетох в книгата.

Лейди Констанс преглътна отново. Чувстваше се странно премаяла. Лорд Емсуърт, който не беше от най-наблюдателните, забеляза възбудата ѝ и го осени една идея:

— Късно е, разбира се.

— Малко.

— Може да си е легнал.

— Възможно е.

— Мислиш ли, че трябва да почакам до закуска.

— Мисля.

Това беше идея. Лорд Емсуърт я обмисли сериозно.

— Да, права си, Кони — каза накрая, — Банкс може да се ядоса. Не би му харесало да развалям съня му. Сега ми е ясно. Много разумно от твоя страна да ми предложиш да изчакам. След закуска ще е съвсем навреме. Е, тогава ще ти кажа лека нощ. Ти ще си лягаш, нали?

— Много ще бъда благодарна, ако успея.

— Върховно, върховно, върховно.

3

Мислите на младостта, е казал Хенри У. Лонгфелоу^[1], са дълги, дълги мисли. А при дадени обстоятелства точно такива са и тези на средната възраст. Мислите на лейди Констанс не ѝ дадоха да заспи доста след като беше отново между чаршафите. Умът ѝ се бореше трескаво с проблема, представен ѝ от очевидно ненормалния случай, с когото беше разговаряла току-що.

Тя се връщаше при лорд Емсуърт прясна-прясна, така да се каже, след един дълъг престой в Ню Йорк, където се беше срещала само с най-рационални мъже, някои от тях скучни и склонни да ограничават разговора до разновидностите на фондовата борса, но все пак всички съвършено рационални. Точно затова сега брат ѝ изглеждаше, дори повече, отколкото последния път, идеален повод за тревоги.

Една сестра не би могла да гледа на него спокойно. Съпругът ѝ Джеймс Скунмейкър употребяваше един израз по повод техен познат, за чийто интелект нямаше високо мнение, и той прилепваше на деветия граф на Емсуърт като тапет на стена. И това беше изразът „Хлопа му дъската“. Това, което се беше случило през последните няколко дни, и особено тази нощ, я беше оставило с убеждението, че въпреки добрите си страни, деветият граф представляваше открита мишена за критиката на нейния Джеймс. Той беше вежлив, въздържан и послушен, но дъската му на практика съвсем се беше разхлопала.

Накратко фактите. Снове напред-назад нощем. И то всяка божа нощ. Препъва се в котки, които не съществуват. Твърди, че е изчезнала картина, която си е на мястото и ще му извади очите. И ако не беше нейното обуздаващо влияние, щеше да се обади на отрудения ветеринар в четири сутринта, за да му разкаже за някакви витамини за прасета. Това беше впечатляващ списък от характеристики, достатъчен да го приемат в някой добър частен дом, където щеше да получи прилично лечение и свежа весела компания.

Разбира се, възможно е услугите на този мистър Халидей да дадат резултат, довеждайки въпросната дъска до някакво задоволително положение, но тя никак не можеше да изпитва към него

доверието, което изпитваха Аларик и брат ѝ Галахад. Беше го срещнала на път за стаята си и го беше попитала за методите, които използва, а отговорите му ѝ прозвучаха общо и объркано. Това несъмнено можеше да се дължи на трудността, с която един експерт се изразява пред непрофесионалисти, но все пак у нея остана известно безпокойство.

А беше и толкова млад. Изглежда точно в това се състоеше и бедата. Нямаше нищо против някои мъже да са млади — келнери, например, или полицаи, или представители на страната в олимпийските игри — но от някого, чието призвание в живота е да се рови в подсъзнанието и да си води бележки, човек очаква по-напреднала възраст.

С глава, бръмчаща от подобни мисли, които я тормозеха като болен зъб, лейди Констанс най-накрая заспа.

Когато се събуди, те се върнаха и угризенията ѝ нараснаха по време на закуската, когато имаше пълна възможност да го наблюдава и оценява в действие. Лейди Констанс стана от масата по-убедена от всякога, че за този младеж корекцията на някои Кларънсови отклонения от нормалното ще бъде прекалено тежък камък.

След закуска отиде в градинския апартамент да види херцога и да му поднесе съчувствието си, надявайки се раната да не е имала лош ефект върху непредсказуемия му нрав. В миналото далеч по-малки провокации от един изкълчен глезен, доста често му бяха докарвали такова сприхаво настроение, че у една съчувстваща жена можеше да се създаде илюзията за начало на апокалипсиса.

За нейно голямо облекчение той изглеждаше относително спокоен. Седеше в леглото, пушеше пура и четеше местния вестник „Бриджнортски, Шифналски и Албрайтънски Дргус“, заедно с приложенията „Осведомител на зърнопроизводителя“ и „Скотовъдска газета“.

— А, ти ли си? — каза той.

Би предпочела по-прочувствен прием, но погледнато философски, беше по-добър от някои други, които можеха да се очакват. Тя разтегли устни в широка усмивка.

— Е, Аларик, как си тази сутрин?

— Скапан.

— Боли ли те глезена?

— Дяволски.

— Е, можеше и да е по-зле.

— Как например?

— Можеше да си счупиш врата.

— Ама не го счупих, и това не е заслуга на тъпия психар.

— Исках да поговоря с теб за мистър Халидей. Мислих за него.

— И аз. Да се ръга в хората и да ги буца по стълбите.

— Той е много млад.

— Това не е оправдание. Когато бях на неговата възраст, не буцах хората по стълбите.

— Исках да кажа, не мисля, че е достатъчно опитен, за да помогне на Кларънс. Не мога да разбера защо го нае.

— Все някого трябваше да наема, нали? Емсуърт има нужда от най-бързо лечение.

— Да, това е вярно. За това съм напълно съгласна с теб. Знаеш ли, Аларик, той сновеше из къщата в три сутринта. Каза, че искал да се обади на ветеринаря за някакви витамини за прасета, бил научил за тях в книгата, която четял.

— В три сутринта?

— Беше почти четири. Събуди ме.

— Значи затова изглеждаш толкова клисава — зарадва се херцогът, че е успял да разгадае загадката. — Като че ли те е дъвкала котката. Винаги ставаш такава, когато не си си dospала. Значи, такива ми ти работи. Неговата чалнатост се разширява и присъствието на Халидей е от значение. Трябва да си запретне ръкавите, всяка минута е важна. Днес Емсуърт се обажда в четири сутринта, утре сигурно вече ще казва, че е яйце на око. Донякъде е жалко, че трябва да се връщаш в Америка. Не че ще си много полезна, ако останеш, но колкото повече хора го държат под око, толкова по-добре, а не можеш да очакваш, че ще остана тук завинаги. Веднага щом се оправя с глезена, се връщам в Уилтшир да видя как върви ремонтът в къщата. Трябва да наблюдаваш тия типове зорко като орел.

— Но, Аларик...

— Няма да си помръднат пръста да свършат някоя работа, ако не си им по петите постоянно. Не им плащам сума ти пара, за да стоят като статуи и да си мърдат само устата, докато си разказват мръсни вицове. Колкото по-бързо разберат това, толкова по-добре.

— Но, Аларик, аз не се връщам в Америка.

— Връщаш се.

— Оставам до края на лятото.

— Не, не оставаш.

— И Джеймс ще се присъедини, когато свърши сделката, по която работи.

— Не, няма. Оказало се е, че ще му отнеме повече време, отколкото си мислел, и иска веднага да се връщаш. Всичко е написано в писмото. А, забравих да ти кажа. Написал ти е дълго писмо. Беше се объркало с моите.

Гърдите на лейди Констанс изсвистяха.

— Ти си го прочел?

— Голяма част от него. Пропуснах някои скучни места.

— Но как е възможно, Аларик!

— Откъде можех да знам, че не е за мен.

— От името на плика, бих казала.

— Не му обърнах внимание.

— И от началните думи.

— То започваше със „Здравей, любов“. Ти не се споменаваши изобщо. И какво значение има? Казах ти най-важното. Няма никакъв смисъл да го четеш.

— Искам си писмото!

— Тогава ще трябва да се напъхаш под леглото, защото там падна — отсече херцогът, самодоволен като член на парламента, направил важна забележка. — Духна го вятърът от прозореца. Ще се овалаш в прах, защото трябва да е някъде отзад.

Лейди Констанс прехапа устни. Малко я заболя, но по-добре така, отколкото да ухапе Аларик, херцога на Дънстъбъл.

— Ще позвъня за Бийч.

— Какво полза? Бийч не може да пълзи под леглата.

— Той ще изпрати момчето, което чисти ножовете и ботушите.

— Добре. Нека дойде момчето. Но няма да му дам бакшиш — намуси се херцогът и така разговорът беше приключен.

Лейди Констанс напусна болничната стая с ускорен пулс. Винаги се дразнеше, когато трябва да си променя плановете, но сега беше особено неприятно. Тя беше очаквала с такова нетърпение своя Джеймс, не само защото чисто и просто го обичаше и една почивка в

тези тихи места щеше да им се отрази добре, но и защото неговата уравновесена благоразумна компания би била толкова благотворна за Кларънс. Мисълта да остави последния на грижите на един хлапак, какъвто беше този Халидей, толкова отнесен и неспособен да проведе лечебния курс, смръзваше кръвта ѝ. Кой знае какви гафове може да направи тоя сополанко. И кой можеше да каже, напомняше ѝ един вътрешен глас, в случай, че го е забравила, какво още може да си науми Кларънс в нейно отсъствие. Вероятно ще се храни само в библиотеката, ще се крие от Халидей и няма да му даде да припари до него.

Тя стигна до будоара си, позвъни на Бийч и му каза да изпрати момчето, което чисти ножовете и ботушите, да полази малко под леглото в градинския апартамент. После стоя няколко минути до прозореца, потънала в мисли, и ето че я осени една идея.

Когато изникна въпросът за лекар, сър Родерик Глосъп не беше на разположение. Но бе възможно сега да се е освободил и да може да прекара няколко дни в замъка. Дори и няколко дни за такъв експерт понякога са достатъчни. Във всеки случай, струваше си да се опита.

Тя набра номера и някакъв секретарски глас отговори:

— Алоу, кабинета на сър Родерик Глосъп?

— Мога ли да говоря със сър Родерик?

— Много съжалявам, той е в Америка. Насочваме всички те си случаи към сър Абъркромби Фич. Да ви дам ли неговия номер?

— Не, благодаря. Предполагам, искате да кажете всички случаи, които не са поети от съдружника му?

— Молия?

— Неговият младши съдружник.

— Сър Родерик няма младши съдружник.

Лейди Констанс остана спокойна, поне що се отнася до нейната дикция. Дамите никога не издават чувствата си, Кони, скъпа, дори когато говорят по телефона.

— Изглежда има някакво объркване. Аз съм лейди Констанс Скунмейкър и се обаждам от Замъка Бландингс в Шропшир. Тук е един млад мъж на име Халидей, който според моя брат е младши съдружник на сър Родерик Глосъп. Нищо ли не знаете за него? Не би ли могъл да бъде младшият съдружник на сър Абъркромби Фич?

— Сър Абъркромби няма младши съдружник.

— Сигурна ли сте?

От другата страна на жицата се чу остро поемане на въздух. Въпросът беше обиден. Не можеш да ходиш и да разпитваш секретарките дали са сигурни. От последвалия отговор повя хлад.

— Но молия, съвсем съм сигурна.

— Благодаря ви — каза лейди Констанс, но тонът, с който предложи тези благодарности, съвсем не беше топъл. Тя остави слушалката, пое един-два пъти дълбоко въздух и се завтече като вятъра към апартамента на херцога. Ситуацията, според нея, изискваше разяснение, и той беше човекът, който трябваше да го даде.

Когато нахлу в спалнята, докторът беше там и трябваше да чака и да изпуска пара, докато той си вършеше своето промиване и превързване, придружавайки тия свои действия с вежливи наблюдения върху времето и други теми. Най-накрая каза „Добре, доста добре се справяме“ и напусна, а херцогът запали отново пурата си, която беше оставил временно настрана.

— Доста е компетентен тоя приятел. Колко ли изкарва на година, как мислиш? Няма много пари в тая работа да си селски доктор, макар че моят в Уилтшир е доста заможен. Но той има няколко добри алкохолици, а това не е малко.

Лейди Констанс не беше в настроение да обсъжда доходите на местните лекари. Без никакво отлагане тя навлезе в болния проблем.

— Аларик, искам да знам всичко за тоя човек Халидей. Херцогът изпуфка с пурата си няколко пъти и като че ли си повтаряше запитването наум.

— Какво искаш да кажеш под всичко? Не знам нищо друго, освен че е младши съдружник на Глосълп и има тъпата наглост да иска племенницата ми за жена. Но тук добре съм се справил. Тя е повереник под опека на съда и не може да направи някоя глупост без мое съгласие. А той има толкова шансове да го получи, колкото и да отлети на Луната. Ако си мисли, че може да ръга хората по стълбите като разярен носорог и после да очаква да се жени за племенниците им, то той много греши. Беше тук снощи и се опита да ми се подмаже, но аз го отпратих с разтреперани гащи.

Лейди Констанс беше дошла в стаята му с намерението да ограничи разговора за Джон само до твърдението му, че е ас в света на

психиатрията, но това необикновено разкритие я накара да разшири обсега на въпросите.

— Какво каза? — зяпна тя. — ИСКА да се ожени за племенницата ти?

— Така казва той. Бил влюбен в нея.

— Но той дойде тук едва снощи. Как може да е влюбен в нея, ако я познава от часове.

— Виж, виж — каза херцогът. — Направих кръгче.

Интересът на лейди Констанс към димните кръгчета беше точно толкова силен, колкото и интересът ѝ към финансите на представителите на медицинската професия, практикуващи из страната. Тя повтори въпроса си, а херцогът каза, че и него това го озадачило.

— Но Трийпуд каза, че я познавал от доста време. Пращал ѝ горещи погледи и шишенца парфюм, да му се не види и нахалът. Трийпуд споменаваше нещо за някаква тяхна кавга и че хлапакът подскочил от радост, когато му се удало да дойде, защото щял на място да се обяснява с нея. Той е кръщелник на Трийпуд, между другото. Сигурно ще да е някой от ония гуляйджии. Защо ми приличаш на умираща гъска?

Лейди Констанс приличаше на умираща гъска, защото една внезапна светкавица беше озарила мозъка ѝ. Мъглата се вдигна и тя видя, така да се каже, картината в нейната цялост. Вече разполагаше с фактите и те можеха да имат само една интерпретация. Като змия, или може би не точно като змия, защото и те си имат някакви граници, брат ѝ Галахад беше вкарал още един натрапник в замъка.

В последните години Замъкът Бландингс беше необикновено богат откъм натрапници. Един-двама имаха други спонсори, но като правило Гали беше този, който ги вмъкваше. И мисълта, че го е направил отново, я изпълни, както много пъти преди това, със страстното желание да го одере жив и то с тъп нож.

Веднъж, когато бяха деца, Галахад беше паднал в езерото и точно когато щеше да потъне за трети път, един от градинарите дойде и го измъкна. Сега тя размишляваше за безразсъдната грешка на този заблуден градинар. Половината от бедите по белия свят, мислеше си тя, идват от хората, които не оставят нещата такива каквито са.

Тя закрачи решително към звънеца и го натисна. Жест, който хвърли херцога в недоумение.

— Какво мислиш, че правиш?

— Звъня на Бийч.

— Не съм искал Бийч.

— Но не и аз — навъси се лейди Констанс. — Ще го изпратя да каже на мистър Халидей, че бих искала да му кажа две думи.

---

[1] Американски поет(1805–1882) бел.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По време на височайшите си визити в Замъка Бландингс Гали обичаше след закуска да се оттегля в хамака на централната поляна и там да размишлява на спокойствие върху нещата от живота. Това би могъл да е космосът или положението в Далечния изток, или просто проблемът дали да рискува някоя и друга лира на конните състезания в Катърик Бридж. Тази сутрин мислите му, което е нормално за един съзнателен кръстник, бяха съсредоточени върху тъжния случай с неговия покрусен кръщелник. И вече от десетина минути му отдаваше каймака на своя интелект, когато усети, че до него стои самият Джон. Гали поде разговор без предисловие:

— Привет, Джони, тъкмо си мислех за теб. Какво стана с Дънстъбъл снощи? Държа ли се приятелски?

Гласът на Джон беше печален, както и целият му вид. Приличаше на младеж, който е спал по-малко дори и от всеизвестната нощна птица — деветият граф Емсуърт.

— Не много — беше краткият отговор.

Думите и тонът бяха обезсърчителни, но Гали отказа да бъде обезсърчен.

— Не позволявай това да те безпокои.

— Не?

— Разбира се, че не. Не можеш да очакваш веднага да започне да прелива от доброта. Един от уроците, на които ни е научил живота, е да не търсим моментална сърдечност от някого, когото сме цапардосали в кръста и сме го търкаляли цели две перила от стълби. Тия неща си оказват влияние върху човека. Когато говорих с него, забелязах, че сърцето му доста е изстинало.

— И аз забелязах същото. Очевидно мисли, че съм го направил нарочно.

— Много несправедливо. И по-добри мъже от теб са се пързали по тия стълби. Аз съм един от тях. Макар че можеше да бъдеш и по-внимателен. Не се съмнявам, че си бил нетърпелив за коктейла си, но не трябваше да тичаш през глава.

— Не тичах през глава. Знаеш ли, Гали, имам чувството, че някой ме блъсна.

— Невъзможно. Хората не обикалят и не блъскат себеподобните си по стълбите за развлечение, дори и това да е Замъкът Бландингс.

— Може би само ми се е сторило.

— Вероятно. Но няма значение. Важното е дали си успял да го прикоткаш?

— Не.

— Попита ли за глезена му?

— Да.

— И когато свършихте за глезена?

— Казах, че се надявам да е познавал някога баща ми.

— О, боже!

— Това грешка ли беше?

— По-голяма не може и да бъде. Не понасяше баща ти. Той го удари веднъж със студена пуйка.

— Той е ударил баща ми?

— Не, баща ти удари него. Беше една вечер, когато хапвахме в „При Романо“ и те се сдърпаха за апостолските претенции на църквата в Абисиния, нещо доста Странно, защото Твърдоглавия обикновено се караше с хората по политически въпроси. Вечерята беше изобилна. Празнувахме победата на един кон, за който ни бяха подшушнали от конюшните, и всички намазахме по малко. Предполагам, че и двамата си бяха на градус, когато спорът започна. Дънстъбъл твърдеше, че претенциите на абисинската църква са основателни, а баща ти му викаше, че говорел глупости на търкалета. Разгорещиха се и накрая Дънстъбъл грабна панер с плодова салата и се приготви да го стовари отгоре му. Обаче баща ти докопа една пуйка, която беше на съседната маса с други студени провизии и с извънредно точен удар го размаза като палачинка. Най-печалното е, че всичко стана толкова бързо, че не успяхме да се обзаложим за резултата. Иначе щях да ударя къравото като заложа малкия си дял за Твърдоглавия, защото знаех, че когато е със студена пуйка в ръка, от него по-страшен няма. Веднъж вече го бях виждал да зашеметява един друг приятел на име Пърси Лирата със същия тъп предмет. Значи така, Дънстъбъл не е забравил и простил след всичките тия тридесет години. От това, което казваш, изглежда, че раната е още люта.

— Той подскочи във въздуха, когато му казах чий син съм.

— Това само показва колко точно баща ти хвърляше студена пуйка на времето. Винаги ми се е струвало жалко, че няма никаква подобна дисциплина на Олимпийските игри. Но знаеш ли какво е най-странното в цялата история? Че и двамата изобщо не бяха чували за църквата на Абисиния. Та те не биха я разпознали тая абисинска църква, дори и да им я сервира на чиния с гарнитура около нея. Да, Бийч?

Без да го забележат, Бийч се беше приближил до хамака и се задъхваше, защото го бяха инструктирали да побърза, а той не беше оня строен пехотинец отпреди осемнадесет години.

— Нейно благородие ще се радва, ако може да каже две думи на мистър Халидей, мистър Галахад.

Гали беше свалил монокъла си и го лъскаше. Сложи го отново, но с усещането, че скоро ще трябва пак да го лъска. Дългият опит го беше научил да очаква беди, когато у Кони се породеше желание да казва две думи на хората.

— Имаш ли представа за какво?

— Не, мистър Галахад. Нейно благородие не ми се доверява.

— Добре, но първо й дай пет минути, Джони.

Като остана сам, Гали възобнови размишленията си. Беше прекрасна сутрин, хоризонтът се синееше, а наоколо се стелеха летни ухания. Чуруликаха птички, бръмчаха пчели, жужаха насекоми, а откъм задния двор долиташе топлият звук от хармониката, на която свиреше шофьорът Ваулс. Котката, която помагаше на лорд Емсуърт да обръща маси, се примъкна и скочи върху стомаха на Гали. Той я погъделичка зад ухото с обичайната си вежливост, но го направи с натезало сърце. Мислеше за Джон и беше неспокоен. Казваше си, че не бива да са пораженци, но много трудно човек можеше да избяга от това чувство. Щом Кони иска да казва две думи на Джон, значи положението не е розово.

Както си лежеше там с чело, насечено от бръчки, усети, че има друг посетител. До хамака стоеше Линда. Тя имаше безпогрешно разпознаваемия вид на повереница под съдебна опека, която съвсем наскоро е научила, че е разпоредена възбрана на другата страна. Ясно беше, че ще трябва доста да я разсмее, ако иска да върне червените рози върху страните й. С възможно най-бодрия си глас каза:

— Привет, скъпа. Тъкмо си бърбехме с котката. Виждала ли си Джони?

— Не.

— Току-що беше тук. Отиде да говори със сестра ми Кони. Не знам колко ще го задържи, но когато приключат, ще трябва да навести отново проклетия ти чичо.

— Виждал ли се е вече с чичо Аларик?

— Снощи. Очи в очи.

— И какво се е случило?

— Нищо хубаво, което си струва да се отбележи, но все пак е начало. Това, което трябва да прави, е да виси на главата на стария дебелак и да не пропуска и най-малкото мигване с окото, което може да го омилостиви. Ако си изиграе добре картите, не виждам какво може да спре раждането на едно хубаво приятелство.

— Едва ли.

Гали намести котката върху стомаха си и смръщи вежди неодобрително.

— Не трябва да говориш така.

— Да, но си е така.

— Това не е духът, който ти трябва. Трябва да си казваш: „Кой може да устои на Джони?“

— И отговорът ще бъде „Чичо Аларик.“

Последва тишина, като изключим разбира се птиците, пчелите, насекомите и хармониката на шофьора Ваулс. Линда я наруши с един въпрос. Той беше непрекъснато в мислите ѝ.

— Мислите ли, че наистина ще отидете в затвора, ако се ожените за повереница на съда и са ви казали да не го правите?

Гали би дал всичко да можеше да отговори отрицателно и да даде за пример приятели от Клуба на Пеликаните, които са го правили десетки пъти без последствия, но фактите трябва да се погледнат в очите.

— Боя се, че да. Така казва Джони, а той сигурно знае.

— Ами ако им кажа, че той е единственият мъж на тоя свят, с когото мога да съм щастлива и ще залинея, ако не се оженим? Дали няма да вдигнат бариерата?

— Съмнявам се. Тия, дето правят законите на Англия, са студени като ледени кубчета. Никакви сантименталности.

— Джони смята да опита.

— Не му позволявай. Не му позволявай дори и на сън.

— Разбира се, че няма. Мислите ли, че ще оставя златното си момче да шиє пощенски чували в някоя подземна тъмница, където плъховете ще го изгризат до кокал? Толкова е несправедливо! — изплака Линда с мъка. — Искам да кажа, защото съм жена. И двамата ми братя се ожениха за момичета, които чичо Аларик не можеше да понася, но нямаше как да ги направи повереници на гадния му съд, защото са мъже. Той трещя и гърмя, но нямаше какво да стори. А само защото аз съм...

Тя спря внезапно. Таксито на Дж. Робинсън беше спряло пред входната врата и натам се насочи Бийч с куфари в ръцете. Следваше го Джон. Бийч остави куфарите в колата, а след тях се качи и Джон. Дж. Робинсън подкара арабския си жребец с дрънчене и тракане и той се изгуби по алеята, точно когато Линда с още един жалостен вик се отправи към къщата.

И погледът на Гали беше тъжен, когато отмести котката и се измъкна от хамака. Нямаше нужда да му казват какво стои зад тези необичайни събития. Не знаеше как точно се беше случило, но явно добре скроените му планове бяха кривнали по грешна пътека, както поетът Бърнс беше предупредил. Той посегна към монокъла си и вече го лъскаше съсредоточено, когато Линда се върна.

— Замина си! — изрече тя глухо.

— Да, видях.

— Лейди Констанс го е изхвърлила.

— Досетих се.

— Не разбирам — каза озадачено Линда. — Бийч казва, че било, защото разбрала, че не е психоаналитик. Защо трябва да е психоаналитик? Много хора не са. Нищо не разбирам.

Гали поклати глава горчиво. Той разбираше.

— Мисля, че мога да обясня, но по-късно, когато сме по-свободни. Историята е дълга. Как Бийч е разбрал всичко това?

— Обувката му се развързала пред стаята на лейди Констанс и той се навел да я завърже.

— И дочул какво става вътре?

— Да.

Това му звучеше правдиво, макар че се зачуди как ли мъж с конструкцията на Бийч би могъл да се наведе до обувката си.

— Това — рече той, — определено усложнява нещата. Надявах се, че Джони ще поостане в замъка, за да може да обработи проклетия ти чичо и постепенно да го настрои на по-благоразумна вълна. Сега сме пред дилема. Но не се отчайваме. Трябва да има изход, винаги има изход от всичко, и аз със сигурност ще го открия рано или късно. О-хо, ето го пак Бийч. Обзалагам се на пет лири, че идва да ми съобщи, че Нейно благородие иска да ми каже две думи. Да, Бийч?

— Нейно благородие иска да ви каже две думи, мистър Галахад.

— Тогава жалко — отвърна Гали, — защото няма да може да го направи.

— Сър?

— Претърсил си навсякъде, обърнал си всеки камък, обиколил си всички алеи, но не си ме намерил. Мислиш, че съм отишъл до Маркет Бландингс за тютюн. Това е твоята версия, Бийч, и внимавай да я разкажеш без ония заеквания и запъвания, които събуждат подозрението на слушателя. И преди всичко помни, че не трябва да заставаш на един крак. Твоята цел е да предизвикаш у Нейно благородие онова доброволно потискане на подозрението, за което говорят всички драматични критици. Поднеси й една история, коя-та може да се смели. По този начин доста неприятности ще бъдат избегнати — заключи Гали.

Той беше сърцат мъж и не се страхуваше от сестра си Кони. Просто мислеше, че е по-мъдро да не разговаря с нея преди да й е дал време да охлади горещата си кръв. Беше следвал същата политика и в миналото с Джери Джъдсън Честния и Тим Симс Вярното Куче.

Бийч разказа историята колкото може по-сбито и след като лейди Констанс цъкна с език при приемането на новината, той не остана да ѝ предложи безмълвното си съчувствие, а се измъкна толкова бързо, колкото е възможно за човек с неговите габарити. Нямахше търпение да се върне в килера си и да поднови прочита на едно писмо, което беше пристигнало за него със сутрешната поща.

Писмото беше от някоя си мисис Джералд Вейл, бивша мис Пенелопа Доналдсън, по-младата дъщеря на мистър Доналдсън от „Кучешката радост на Доналдсън“, чиято по-голяма дъщеря се беше омъжила за сина на лорд Емсуърт, Фреди. По време на последната си визита в замъка между нея и Бийч беше възникнало топло приятелство и след брака ѝ със здравното заведение, където съпругът ѝ беше партньор, те редовно си пишеха. Тя му пращаше най-пресните новини от здравното заведение, а той отвърщаше с актуални репортажи по събитията в Замъка Бландингс.

Писмата ѝ винаги бяха изключително интересни, защото здравното заведение, видяно през нейните очи, беше населено с перковци от първа класа и той се дразнеше от всяко прекъсване, което отлагаше прочита им. Точно затова ядът му нарасна, когато минавайки през салона беше пресрещнат от Ванеса Поук. Бийч обичаше и се възхищаваше от Ванеса Поук, но просто искаше да стигне до килера си.

— О, Бийч, търся мистър Траут. Не си ли го виждал?

— Не, мис.

— Много е трудно да намериш някого в такава голяма къща. Това, от което има нужда Замъкът Бландингс, е една сюррия хрътки. На твое място бих се погрижила да доставят няколко. Никога не знаеш в кой момент може да ти потрябват. Както и да е, ако го видиш, кажи му, че съм горе на покрива.

Тя отмина и той можеше да продължи към килера си.

Писмото беше на масата, където го остави, когато лейди Констанс му позвъни, и той поднови четенето с онова удоволствие,

което винаги изпитваше от писмата на Пени Вейл. Тъкмо беше стигнал до послеслова, когато вратата се отвори и влезе Гали. Като премислил, каза той, стигнал до заключението, че килерът на Бийч е единственото място в замъка, където човек, на когото лейди Констанс иска да каже две думи, може да се чувства сигурен, че тия две думи няма да му бъдат казани.

— Вероятността Нейно благородие да се отбие при теб за чашка портвайн и някоя клюка, ми се струва нищожна. А е хубаво от време на време да се криеш от жените. Чел съм в романите, че няма по-приятно нещо от задушевен разговор с интелигентен представител на другия пол. И сигурно е така, но моментът трябва да бъде внимателно подбран. Не е нещо, към което трябва да се втурнеш със затворени очи. След като си се навел да си завържеш връзката пред вратата, докато е разговаряла с мистър Халидей, си наясно, че дамата от горния етаж засега трябва да се отбягва. По-късно, вероятно...

Гали спря. Слушателят не му отдаваше нужното внимание. Бийч, обикновено толкова невъзмутим, освен когато гостите сипват вода във виното, показваше безпогрешни признаци на възбуда.

— Има ли нещо, Бийч?

— Да, наистина, мистър Галахад.

— Каж ми всичко.

— Страхувам се, че ще ви дойде като шок.

— Какво означава още един шок в днешно време? Хайде, хвърли си бомбата.

— Получих писмо от мисис Вейл.

— От кого? А, от Пени. Но в това няма нищо сензационно, нали? Ти ми каза, че си пишете редовно.

— Да, мистър Галахад. Но в това писмо тя... Трябва първо да спомена, че в последното си послание информирах мисис Вейл, че при нас е дъщерята на прословутия американски финансист мистър Д. В. Поук. Мислех си, че ще й бъде интересно.

— Не виждам защо, но давай нататък.

— И в нейния отговор... точно това ме шокира, мистър Галахад... тя твърди, че мистър Поук няма дъщеря.

— Какво?

— Точно така, мистър Галахад.

— Дявол да го вземе!

— А мисис Вейл не може да греши. Казва в писмото си, че баща ѝ, мистър Доналдсън, е близък приятел с мистър Поук.

— Значи щеше да знае, ако има дъщеря.

— Именно, мистър Галахад. Човек е принуден, дори и да не му си иска, да си извади заключението, че мис Поук е натрапница.

— И най-вероятно замисля нещо. Чудно какво.

Бийч почтително сви широките си рамене, което означаваше, че тази мистерия не е по силите му. Гали бърчеше чело.

— Е, очевидно трябва да отида и да я попитам. Имаш ли представа къде е?

— Да, мистър Галахад. Информира ме, че се кани да се качи на покрива.

— Кога беше това?

— Преди малко.

— Значи сигурно е още там. Ще отида да видя.

Гали говореше без ентусиазъм. Беше му ясно, че когато се срещне с Ванеса, ще трябва да е строг и твърд, а строгостта и твърдостта не му се удаваха лесно. Той беше по природа толерантен човек, винаги склонен да остави всеки да си прави каквото му душа иска. Такава нагласа беше обичайна за членовете на Клуба на Пеликаните. „Това няма нищо общо с мен“, би казал всеки Пеликан, като види, че някой е намислил нещо. Казваше го и Гали.

Но този случай беше специален. Тук той в известен смисъл представляваше семейството, и каквото и да замисляше това момиче, то беше явно насочено срещу семейните интереси. Не трябваше да позволява на пеликанското си безгрижие или на слабостта си към нея, която беше значителна, да го поставят в положението на снизходителен наблюдател.

Всичко това беше свършено ясно. И все пак не се чувстваше щастлив, когато тръгна да изпълнява мисията си. Щеше да има задушевен разговор с интелигентен представител на другия пол, но изобщо не му се радваше.

Макар че не се посещаваше често от обитателите и гостите на Замъка Бландингс, покривът му беше особеност, която си струваше да се посети, защото от него се разкриваше очарователна панорама на графство Шропшир и съседните му графства. За да го достигне, изследователят минаваше покрай къщата на портиера, където ивица чакъл разделяше западното крило от централния блок, и излизаше пред малка врата, водеща към мистериозни каменни стъпала. Щом ги изкачеше, той се озоваваше на обширна плоска повърхност с назъбени стени по краищата. Там беше и флагщокът, от който се вееше жизнерадостно флагът, оповестяващ, в случай, че това интересува някого, че Кларънс, деветият граф на Емсуърт, си е у дома. Като момче, когато се налагаше да намери тихо скривалище от баща си, Гали беше прекарал много щастливи часове тука.

Ванеса се беше облегла на парапета и зяпаше. Той я поздрави и тя се обърна стреснато.

— О, здрасти — каза тя.

— Здрасти и на теб — отвърна Гали. Няма нужда човек да е строг и твърд, преди да му е дошло времето. — Гледаш околността, а?

— Прекрасна гледка. Кой е оня хълм там?

— Рекин.

— А къде е Бредън, за който пише А. Д. Хаусмън?

— Мили боже, ти четеш Хаусмън?

— Защо не?

Смущението, което Гали изпитваше, се увеличи. Тя внушаваше такова доверие. Беше точно оня тип момиче, което водиш в къщи да се запознае с майка ти. Нямахте да му е лесно да я разобличи и за секунда той се поблазни от мисълта да се откаже от намерението си. И вероятно любопитството беше това, което го накара да продължи. Нямахте да може да спи нощем, ако не разбере защо е поела риска да се забърка с такава чепата тояга като Кони.

— Ти си забележително момиче — каза той.

— Защото чета поезия?

— Мислех си повече за това, което правиш, когато не четеш поезия. Само едно забележително момиче е способно да направи това, което си направила ти.

— И какво е то?

— Изпързаяла си Кони, че си дъщеря на Д. В. Поук. Знаем от сигурен източник, негов близък, че той няма дъщеря.

Гали млъкна в очакване на коментар. И когато го дочака, това не беше коментарът, който му се струваше вероятен. Беше подготвен за гузно начало, внезапно пребледняване и възможен порой от сълзи, но не предполагаше, че това ще я развесели. Тя се засмя с веселия, звънлив смях на момиче с чувство за хумор, което е готово да се включи във веселбата, макар че майтапът е на неин гръб.

— Страхувах се, че може да се случи — каза тя. — Предсказаха ми го чаените листа.

— Учудващо е, че не се случи по-рано. По-вероятно е да се беше провалила на първото препятствие. Кони е женена за голяма клечка в света на финансите. А Поук също е голяма клечка в тоя свят. Можех да се обзаложа, че тя все някога ще го срещне. Защо не го е срещнала?

— Мистър Поук не се среща с никого. Той е отшелник. Единственият човек, когото вижда извън работата, е някой си мистър Доналдсън, който продава кучешки бисквити.

— А Доналдсън има дъщеря, която е голяма приятелка с Бийч. Тя беше сигурният източник, за който споменах. Бийч тъкмо получи писмо, в което тя твърди, че Д. В. Поук няма ни врабче, ни дете.

— Не би искал нито едното, нито другото. Живее сам с четири кучета и седем котки и това му харесва.

— Изглежда знаеш много за него.

— Е, нещата се разчуват. Всъщност, аз съм му секретарка.

— Разбирам. И като добра секретарка, гледаш на него като на баща. Значи, когато си казала на Кони, че си негова дъщеря, просто си говорила фигуративно.

— Може и така да се каже.

— Доста е меко. Кони би казала, без да се церемони, че си припъзляла под чуждо име.

— Кой е припъзлял под чуждо име? Не и аз. Може да съм кривнала малко в обясненията, но все пак съм си мис Поук. Баща ми

беше П. П. Поук, родом от Норфък, а по-късно американски гражданин. Поук е често срещано име в Норфък.

— Така ли?

— Така съм чувала.

— Двама Поуковци в офиса не създават ли объркване? Ако вляза и викна „Поук!“, кой от вас ще скочи пръв?

— Никой. Няма да имаш никакъв шанс да ни видиш без предварителна уговорка. Но ако се опитваш да ме попиташ дали съпадението на имената терзае Д. Б. Поук, отговорът е не. Развеселява го. Всъщност, мисля, че точно това ме направи негова доверена секретарка.

— Доверена, а?

— Много доверена. Д. Б. няма тайни от мен.

— Трябва да е добре платена работа.

— Много.

— Тогава — Гали беше искрено озадачен, — не разбирам. Каква е играта ти?

— Моля?

— Към какво се стремиш? Дали не работиш за някой музей, който иска да се докопа до спалните пантофи на Кларънс? В Америка сигурно ще дадат голяма сума за тях. Или пък да си свързана с някое тайно общество, което кове заговор за отвличането на Бийч? Милото ми девойче, трябва да има някаква причина да дойдеш тук с фалшива самоличност.

— Много е просто. Исках да видя Замъка Бландингс.

— Просто това?

— Просто това.

Нещо от строгостта, която дотук напълно отсъстваше, се прокрадна в тона на Гали. Той проговори сурово.

— Отказвам да бъда будалкан.

— Никого не будалкам. Исках да го видя, и когато казвам да го видя, искам да кажа именно да го видя. Да поживея в него, да се потопя в атмосферата, а не само да дойда в деня за посещения и да съм една от тълпата, която икономът развежда.

Гали нищо не разбираше.

— Това е извънредно чудно. Приятно е, разбира се, за един от фамилията да чуе такъв комплимент за старата колиба, но откъде у теб

тоя ентузиазъм? Как, като си живяла в Ню Йорк, изобщо си чула за Замъка Бландингс? Ние не сме Бъкингамският дворец, нито Тауър.

— Всичко идва от майка ми.

— Какво искаш да кажеш. Коя е твоята майка?

— Докато бях дете, или вярче, както би казал, тя често ми говореше за Бландингс. Паркът, езерото, алеята с тисовете, кехлибарената дневна, всичко. Това ме очароваше. Никога не ми стигаха разказите ѝ, затова реших, че някой ден ще ида там.

— И дойде.

— Да речем само временно.

— И как майка ти е станала такъв познавач на това място? Отсядала ли е тук?

— В известен смисъл. Тя е била една от прислужниците.

— Какво!

— Това изненадва ли те?

— Наистина ме изненадва. Нали не ме будалкаш отново?

— Защо отново? Никога не съм те будалкала.

— Да предположим, както би се изразил кръщелникът ми, че го правиш. Как, за бога, една прислужница от Замъка Бландингс ще стигне до Ню Йорк?

— Може да стане, стига обстоятелствата да се подредят както трябва. Баща ми бил камериер на един американски милионер. Дошли в замъка на гости. Баща ми, естествено, попаднал в компанията на майка ми. Влюбили се и се оженили и после тримата заедно заминали за Америка. Живели щастливо няколко години, докато милионерът не починал от сърдечен удар. Дотук добре ли е?

— Съвсем.

— А колкото до това как съм станала верното другарче на Д. Б. Поук и как съм се сближила с лейди Констанс, това май изисква по-дълго обяснение. Би ли желал да изслушаш историята на моя живот?

— С най-голямо удоволствие. Без да изпускаш защо си дошла като дъщеря на Д. Б. Поук.

— Няма, ще стигна и до там. Но първо, мисля, че бих изпушила една цигара, ако имаш?

Гали извади табакерата си. Ванеса гледаше с унесен поглед, облегната на перилата.

— Сигурно прадедите ти са изсипвали отгук разтопено олово върху хората?

— През цялото време.

— Точно тия неща в Бландингс намирам за ужасно романтични.

— Мога да го разбере. Тия стари английски обичаи са доста симпатични. Но не се помайвай около прадедите ми. Давай с твоята история.

— Готов ли си?

— И цял в очакване.

— Тогава да започваме. Къде свърши предишната глава?

— Със смъртта на милионера.

— А, да. Е, той оставил на баща ми малко пари, достатъчни, за да отвори ресторантче. То просперираше и аз можах да уча в добро училище, а после и в колеж. Винаги съм искала да бъда секретарка, затова залегнах над стенографията и бързината. Намерих си работа, после по-добра работа, и така, изкачвайки се стъпало по стъпало по стълбицата, стигнах накрая до „Поук ентърпрайзис“, и, както вече казахме в предишната глава, станах доверената секретарка на Д. Б. Поук. Отегчавам ли те?

— Ни най-малко.

— Звучи ми доста тъпо. Но продължавай да слушаш, защото сюжетът се съгъстява. Един ден, преди около три седмици, влязох в офиса и намерих работодателя си да скубе каквото е останало от косата му. Водело се някакво гигантско дело и милиони били поставени на карта, а той току-що научил по клюкарския канал, че другата страна се кани да ме призове като свидетел. И ако аз дам показания за някакво писмо, което ми бил диктувал, добре щял да се накисне. Писмото очевидно било загубено, но аз можех да удостоверя неговото съдържание и тогава надеждите на шефа да спечели делото хвъркваха във въздуха. Разбираш ли накъде отиват нещата?

— Така ми се струва.

— Сигурна съм, че разбираш. Та той ми каза, че трябва бързо да напусна страната. Англия, рече, ще бъде идеалното място да останеш скрита, което ме устройваше, защото макар че бях слушала много, никога не бях стъпвала в Англия. Даде ми солидна сума за разноски и ми запази място на кораба. Така срещнах и лейди Констанс. А сега ще искаш да знаеш как тя ме взе за дъщерята на Д. Б. Поук?

— Точно това щях да попитам.

— Случи се съвсем естествено. След като се сприятелихме, тя много ми говореше за Замъка Бландингс, и макар че аз ѝ дадох да разбере, че с удоволствие бих я придружила до там, тя не ми отправи покана. Като че ли се пазеше да не става много близка с непознати на презокеански кораби. Един ден във вестника на кораба имаше нещо за Д. Б. Поук, нещо за кучетата и котките му, и тя ме попита имам ли някаква връзка с него. Като видях, че това може да наклони везните и нещата да имат щастлива развръзка, казах, че съм му дъщеря. То наистина наклони везните. Получих моментално поканата си. Точно така нашата героиня се озовава в Замъка Бландингс. А сега — добави Ванеса, — предполагам, че е най-добре да ида и да си стегна куфарите.

Гали се опули учудено.

— Да не мислиш да си тръгваш?

— Разбира се, че мисля. Нямам намерение да бъда сред присъстващите, когато разкажеш историята ми на лейди Констанс. Как ме виждаш да стоя мирно и да се оставя да ме гледат през някакъв си лорнет като гадна хлебарка. Не оставай там, където не си желана, това е мотото на този клон от Поукови.

Гали се гордееше, че успява да се държи твърдо във всяка ситуация и много рядко някой можеше да чуе от устата му такова ужасено стенание. Но се чу. Прозвуча като пукот от книжна торбичка.

— Не мога да повярвам на ушите си. Да не мислиш, че ще тичам да те издам на Кони?

— А няма ли?

— Разбира се, че няма.

— Но аз съм натрапница.

— И защо да не бъдеш? На практика всички, които идват тук, са такива. Откакто се помня в Замъка Бландингс съм виждал толкова натрапници, колкото не можеш да си представиш. Щях да съм ужасно изненадан, ако не беше натрапница. Положила си толкова усилия да дойдеш тук. Да не мислиш, че ще ти измъкна мръвката изпод носа. Дискретност и мълчание, моето момиче, дискретност и мълчание.

Ванеса беше трогната.

— Бих казала, че това е страшно мило от твоя страна.

— Моля, моля.

— Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо. А аз ще внуша на Бийч, че и той трябва да направи същото. Трябва да бъде гроб. Още сега отивам.

Гали тъкмо беше отхвърчал, целият изгарящ от желание и усърдие да помогне, когато на покрива се появи Уилбър Траут.

Уилбър изглеждаше блед и напрегнат. Идваше направо от портретната галерия, където беше изучавал полегналата гола с далеч по-малко ентузиазъм, отколкото обикновено.

В момента, когато Ванеса беше начертала схемата за изнасянето на картината, той изрази, както си спомняте, одобрение от все сърце. Но час след час съмненията му се засилваха. Като изключим склонността му да се жени за блондинки, той не беше авантюрист по природа и размислите върху предстоящите събития бяха имали пагубен ефект върху нервната му система.

Затова, когато първите й думи щом го видя, бяха „Уили, ще трябва да вземем картината тази вечер“, сърцето му подскочи, но не от радост, а от ужас. Чувствата му бяха подобни на онези, които изпита веднъж във въздуха по време на скока си в един фонтан — съжаление, че е предприел нещо, което не е толкова добро, колкото изглеждаше, и неудобното съзнание, че вече е твърде късно да се върне назад.

Като преглътна два пъти, той каза:

— Защо да бързаме толкова?

— Страхувам се, че е наложително. Ако лейди Констанс открие...

— Ако открие какво?

— Нещо за мен.

— Какво за теб?

— Нещо, което Гали Трийпуд е открил. Ако го научи, ще бъде изхвърлена като мръсно коте само за шестдесет секунди. Той казва, че ще си държи устата затворена, но знае ли човек. Това е такава хубава история, че може да не устои и да я разкаже. Не, не можем да рискуваме. Чесни трябва да е стигнал Лондон досега. Ще му се обадя следобед и ще му кажа да чака под прозореца в два сутринта. Дотогава можеш да поспиш. Ще почукам на вратата ти и ще те събудя. Какво има? Не изглеждаш доволен?

— А, доволен съм.

— Трябва да си доволен. Помисли си, че ще имаш тази картина само за себе си. Трябва да си посипеш главата с рози от радост. Макар

че Женвиев би казала „лъози“, нали?

— Винаги така казваше.

— Не се учудвам, че толкова ти липсва — каза Ванеса.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Будилникът до леглото на Ванеса извънтя леко, оповестявайки, че часът е два сутринта. Тя седна и изтри последните сънени следи от красивите си очи. Беше се оттеглила рано с цел да посрещне нощната си задача с ясен ум и чиста мисъл и точно с тези два атрибута сега тя оглеждаше програмата в детайли. Намери я за задоволителна. Ето го фенерчето и дебелото въже — неща толкова важни, когато картини с дебели голи в дебели рамки трябва да се спускат от втори етажи. В допълнение не беше забравила да се снабди с една голяма бутилка, в случай че духът на съдружника ѝ се нуждае от повдигане. Това беше възможност, която на всяка цена трябваше да се отчете. При последната им среща забеляза у него следи от нервна криза, но нямаше нищо, според нея, което една бутилка да не може да излекува.

Странно как, мислеше си Ванеса, един голям силен мъж, печелил слава на футболното поле, може да е толкова плах в ситуация, на която тя, слабата жена, гледаше като на приятно и стимулиращо отклонение от скучното всекидневие. Но него явно си го беше бърз и толкова. Докато тя очакваше с трепет събитията, той, освен ако не я лъжеха възприятията, беше това, което лейди Макбет би нарекла колеблив като листец. Без бутилката, съответно, нямаше да мине.

Докато намяташе върху пижамата си пенъоара, който много ѝ приличаше, тя си мислеше за Уилбър, и се изненада от топлината и нежността, с която бяха изпълнени тия нейни мисли.

По време на краткия им годеж той беше, пробудил у нея само лека симпатия, но през последните дни в Замъка Бландингс, симпатията прерасна в нещо повече.

Няма спор, той беше мъж, с когото тя лесно се разбираше — приятен, вежлив и сродна душа. А също и нямаше кои знае колко ум в главата, което беше допълнителен плюс, защото Ванеса не се доверяваше на умните мъже. Жалко, че беше толкова лесна плячка за русите златотърсачки. Момчето имаше нужда някой да се грижи за него, да го закриля, да обуздае тази негова катастрофална склонност да

се прави на магаре при най-малката възможност. За беда, нямаше никакъв шанс за нея да се заеме с тая задача, защото докопа ли се веднъж до картината, той ще хукне презглава с нея към Ню Йорк. И следващата вест за него ще бъде, че се е оженил за някоя от отвратителните си блондинки и е създал още работа за адвокатите. Това я натъжи.

Но сега не ѝ беше работата да умува върху брачното бъдеще на Уилбър Траут. Тя събра набързо въжето, лампата и бутилката и се запромъква през тъмния коридор.

Стаята на Уилбър беше тази, в която според легендата един Емсуърт през петнадесети век беше разфасовал с брадва жена си, както съпрузите през ония времена имали навика да правят, когато бремето на брака им дотежавало прекалено много. Нещастната жена трябва доста да се е изпотила, когато го е чула да пръхти пред вратата, но едва ли много повече от Уилбър, когато чуването на Ванеса отекна в тихата нощ. Дори и лорд Емсуърт, който в момента беше във върхова чупещокатурваческа форма, не би могъл да произведе такъв голям ефект. След като лежа буден няколко часа, той беше задрямал и чуването съвпадна с момента от кошмарите му, в който в краката му избухва бомба.

Причината за липсата на ентузиазъм у Уилбър за настоящата операция беше главно фактът, че трябва да се извърши точно в Замъка Бландингс. Страхуваше се, да не се намеси домакинята. Това, което херцогът му беше разказал за навика на лейди Констанс да стъпва на вратовете на хората, го преследваше от първата им среща, когато тя беше в настроение не по-различно от това, с което посрещна Джон. По време на богатите си преживелици никога не беше срещал подобно чудо, и това, което го смръзваше, когато отвори на Ванеса, беше мисълта, че тя може да се присъедини към тях точно когато се захванат с работата. Възбуденото му въображение непрестанно рисуваше една и съща апокалиптична картина — как лейди Констанс прекрачва прага на галерията с едно „Какво, по дяволите, става тук?“ или каквото там казват английските аристократи, когато хванат гостите си да плякосват къщата им в два сутринта. Като размишляваше за шансовете си да доживее до сутринта без нервен срыв, той стигна до заключението, че са много малки.

Затова, когато видя бутилката, изпита дълбоко облекчение и не за първи път, откакто се срещнаха, в гърдите му се надигна вълна от възхищение към това свръх-способно момиче, което мисли за всичко.

— Дай — изхъхри само той, защото в такива моменти не беше многословен, и тя му я даде. През вътрешностите му премина нещо като шествие от факлоносци и прогони временно ужаса, който го беше сграбчил. Когато се обърна към нея, тонът му беше игрив и безгрижен.

— Супер си в тая хавлия.

Беше достоен комплимент и Ванеса го прие с благодарност.

— По една случайност това е пенъоар, Уили, но благодаря за милите думи.

— И Женвиев има подобен.

Ванеса сви устни, но запази самообладание. В гласа ѝ не прозвуча нищо, което да покаже, че е докоснал противна тема.

— Така ли? Много интересно. Разкажи ми повече за Женвиев.

Това запитване завари Уилбър неподготвен. Той опипа колебливо брадичката си.

— Няма много за разказване.

— Поразмърдай си мозъка.

— Беше голяма хубавица.

— Обзалагам се, че е така.

— Руса.

— И за това бих се обзаложила.

— Не говореше много.

— Едно от ония силни и тихи момичета.

— Освен когато беснееше срещу мен.

— Това по-разговорлива ли я правеше?

— Обикновено. Макар че понякога само ме замеряше с разни неща.

— Какви неща?

— О, всичко, което ѝ попадне под ръка.

— Лъози може би?

— И доста често ме заключваше навън. Спомням си, веднъж се скарахме за нещо в един нощен клуб, тя се завтече към апартамента и когато стигнах там, вече беше накълцала и мебелите и картините с един ръжен. „Здравей, слънчице“, ми каза, „тъкмо разчиствах къщата“. После ме погна с ръжена.

— И после се разведохте.

— Скоро след това.

— На какви основания?

— Проява на нечовешка жестокост.

— Бедничката, как ли е страдала.

— Но, разбира се, истинската причина беше, че бе хлътнала по оня тромпетист.

— А, да, бях забравила тромпетиста. От неизвестен състав, така май ми каза.

— Да, и точно това ме учудва. Винаги съм мислел, че тя много внимателно подбира с кого да се срещне.

— Истинска дама.

— О, да.

— Е, поне имаш известна утеха, като знаеш, че сега преследва него с ръжена. Свърши ли тази бутилка?

— Има още малко.

— Запази го за празнуването по-късно. Хайде — подкани го Ванеса, — да тръгваме.

Тя имаше намерение да ограничат осветяването на процедурата само с фенера, но под слабия му лъч портретната галерия изглеждаше толкова зловеща и призрачна, че от уважение към страховете на Уилбър, Ванеса светна лампата. Внезапната илюминация едва не пресуши цялата храброст, която той беше извлякъл от огнената вода в бутилката. Тя разкри редиците от прадеди на Емсуърт, които се бяха втренчили от рамките си с ням укор и имаха пагубен ефект върху нервната му система. Той не беше сред присъстващите, когато херцогът в момент на вдъхновение ги беше сравнил с обитателите на Стаята на ужаса в музея на Мадам Тисо, но ако беше, щеше най-горещо да подкрепи критиката. Графовете, според него, бяха достатъчно страшни, но техните графини далеч ги засенчваха. За трескавото му око всички бяха като близначки на лейди Констанс.

— Дай пак таз бутилка — изломоти той.

Ванеса изпълни въпросния хуманен акт, но го направи разсеяно, като човек, чиито мисли са някъде другаде. Макар и да не беше депресирана като Уилбър от графовете и графините, избликът ѝ на радост, с който започна експедицията, беше секнал. У нея започна да се прокрадва чувството, че има нещо гнило.

Точно в два часа, така беше казала на Хауърд Чесни по телефона и той беше отвърнал: „Дадено, точно в два часа. Добре“, но въпреки, че отдавна беше минало два, един поглед през прозореца показва, че той не е на поста си. Навън беше населено със зайци, невестулки, комари, прилепи и даже с белия бухал, за който Гали говореше на Джон, но не и с Хауърд Чесни. Бийч би казал, че точно от това има нужда Замъкът Бландингс, за да бъде свършен. Но Ванеса не можеше да сподели това чувство. Не хранеше дълбока обич към Чесни, но той беше нужен за плана ѝ и отсъствието му подхранваше подозренията, че нещата не са наред.

Постепенно подозренията нараснаха и накрая часовникът над конюшните обезглави и последната надежда, която все още мъждукаше, като отброи два и половина. Поемайки на раменете си досадното бреме на провала, което всички добри организатори така мразят, тя се обърна да предаде новината на Уилбър.

Ванеса умееше да губи. Би подкрепила с две ръце оня философ, без значение кой точно, който пръв е осъдил безсмислието да се вайкаме пред свършен факт. Това, каза си тя, беше точно такъв свършен факт и нищо не може да се направи. Що се отнася до Хауърд Чесни, не го кореше. Знаеше, че само някаква злополука от голяма величина би го възпряла да дойде и да си прибере своите хиляда долара. Единственото, което изпитваше, беше съчувствие към разочарованието на Уилбър.

— Страхувам се, Уили... — започна тя, но не стигна по-далече, защото видя, че засега обясненията и изказването на съчувствия ще са напразни. Потънал в един стол, изпружил дългите си крака навън и с глава, клюмнала на една страна, Уилбър Траут си доспиваше.

Тя го загледа и с изненада усети как я залива вълна на майчинска нежност. И най-добрите му приятели не биха се заели да твърдят, че Уилбър, заспал в стола с глава, провесена настрана, е празник за окото. Но за нея гледката имаше притегателна сила, която нарастваше с всяка изминала минута. Тя чувстваше, че може вечно да стои така и да го изпива с очи.

Това, обаче, при дадените обстоятелства, едва ли беше разумно. Досега никой не бе нарушил уединението им, но не се знаеше колко ще продължи тоя късмет. Тя се върна с неохота към своята практична същност. Докопа рижите му кичури и ги дръпна.

— Време е за лягане, Уили.

Той бавно дойде на себе си с грухтене и гълголене.

— Ъ-ъ?

— Време е да си кажем довиждане.

— Какво?

— О, я се събуди. Веселбата свърши. Уилбър се изправи, мигайки на парцали.

— Заспал ли бях?

— Дълбоко заспал.

— Виж ти, странно нещо. Не че не съм свикнал на нощен живот.

— Погледът му падна върху полегналата гола. На лицето му се изписа почуда. — Е-хей. Тя още е тука. Колко е часът?

— Трябва да е почти три.

— И Чесни още не е дошъл? Нещо трябва да му се е случило.

Предположението на Уилбър беше правилно. На път за Шропшир и за своите хиляда долара, Хауърд Чесни се беше добрал едва до Устършир. Сега лежеше със счупен крак в селската болница на Уибли-ин-дъ-Вейл в това графство — един печален пример за всички жители на селцето да не заспиват на кормилото на кола, навлязла в другото платно, когато отсреща идва камион, натоварен с бутилки минерална вода.

— Да, нещо трябва да му се случило — съгласи се Ванеса, — и не можем да направим нищо без него, така че, както казах преди, веселбата свърши. Съжалявам.

Уилбър мълчеше. Беше застанал пред картината и я гледаше вгълбено. Постепенно осъзна, че му се говори и се обърна.

— Какво каза?

— Нищо.

— Каза нещо.

— Само, че съжалявам.

— Защо?

— Какво, ти не съжаляваш ли?

— Искаш да кажеш за това?

— Знам колко много я искаше.

— Чуй ме — каза Уилбър. — Нека да ти кажа нещо. Не искам тая проклетия.

— Какво?

— Не проумявам как изобщо ми е хрумнало, че я искам. Не бих я взел и ако ми я подаряват. Гади ми се, като я гледам. Знаеш ли какво наистина искам?

— Какво?

— Теб.

— Мен?

— Да, теб. Сега разбирам какъв тиквеник съм бил да те пусна да си идеш и да си губя времето с тая сюррия блондинки, които не струват пет пари. Трябваше да видя фалшивия им блясък и да разбера, че ти си единствена за мен. Ако можех, бих се ритнал отзад. Това показва как един мъж може да стане за смях и на кокошките, ако добре се постарее. Трябва да ми прегледат главата. Е, какво ще кажеш?

Ванеса изпита прилив на щастие, под въздействието на което дори графовете и графините се разхубавиха. Боядисаните им очи като че ли гледаха доброжелателно от рамките, сякаш романса им харесваше. Даже третият граф, който би могъл да отиде право в коя да е чикагска банда и да бъде посрещнат с братска прегръдка, беше започнал да прилича на благ чичо. Тя пое дълбоко въздух.

— Уили! Това предложение за женитба ли е?

— Разбира се, че е предложение за женитба. А ти какво си мислеше, че е?

— Е, човек никога не знае. Разбира се, че ще се омъжа за теб, Уили.

— Ето това е приказка — каза Уили.

Той се приближи до нея и я взе в обятията си със заучената сръчност на мъж, който е взимал момичета в обятията си от бебешката количка. И беше готов да остане така неопределено дълго време, ако тя не се бе освободила и направила крачка назад.

— Да, ще се омъжа за теб, Уили, но мисля, че е честно да знаеш в какво се впускаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, че когато се омъжвам, се омъжвам завинаги. Взимам ли те за мой съпруг, оставаш си взет во веки веков. Ще ме виждаш около себе си ужасно дълго време, Уили.

— Това ме устройва.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Тогава не виждам защо да не ме вземеш в обятията си отново. Стори ми се доста добре първия път. А сега — каза Ванеса, — трябва да си тръгваме и да видим дали няма да можем малко да поспим. А утре ще кажем довиждане на Замъка Бландингс и ще тръгнем за Лондон на лов за регистратори. Тук не се женят при мировия съдия, тук отиват в офиса на регистратора.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта завари Гали в хамака както обикновено, но монокълт му не беше на мястото си. Беше го свалил и лежеше със затворени очи, за да мисли по-лесно, защото го очакваше доста мислене. Котката от конюшните, която можеше да познае сродната душа, като я срещне, отново скочи върху корема му и замърка подкупващо, но този път той беше прекалено вгълбен, за да я гъделичка зад ухото. Държеше се приятелски, но резервирано.

Клубът на Пеликаните възпитава добре чедата си. Учи ги без значение какви беди и тревоги имат, да надяват маската на безразличието на лицата си като индианци на кладата. Ако някой го видеше как лежи там, едва ли би отгатнал как се свива сърцето му, докато мисли за оплетените брачни дела на любимия кръщелник. На Ванеса, която идваше към хамака, той се стори в обичайното си спокойно състояние да духа.

— Е-хей, здравей. Много ти е удобно тук, а. Не ставай. В книгите по етикет се казва, че един джентълмен винаги трябва да се изправя в присъствието на дама, но това не се отнася за джентълмените, полегнали в хамаци и с котки върху коремите си. Дойдох само да се сбогуваме.

Гали се изправи, макар това да му струваше преместването на котката. Той постави монокъла на мястото му и я изгледа с недоверие, примесено с лек укор.

— Напускаш ли?

— След една-две минути.

— Ти каза, че няма да го направиш.

— Промених плановете си. Не ме гледай така укорително. Не че се страхувам дали няма да ме издадеш. Знам, че честната дума на Трийпуд е закон. Но много неща се случиха, откакто си бърбихме на покрива. Мога ли да говоря спокойно пред котката? Питам, защото за момента това е тайна и не бих искала да се разчуе. Ще се омъжвам.

— Какво?

— О, да. Всичко е уредено.

Едно ужасяващо предположение премина като ток през стегнатата фигура на Гали. Гласът му потрепера.

— Не Дънстъбъл?

— Опазил ме Господ, не. Защо пък точно той?

— Богато момиче, каквото според него си ти, не може да не очарова мъж, влюбен в парите, какъвто е той. Ухажваше те дни наред. Питай Кони, ако не ми вярваш.

— Значи това е правил. А аз се чудех.

— Това. Но ако не е Дънстъбъл...

— ... трябва да е Уилбър Траут. И е той. Сега можеш да го кажеш.

— Какво да кажа?

— Хъм.

— Изобщо не мислех да казвам „Хъм“.

— Мислех, че ще го кажеш. С осъдителен тон.

— Никого не осъждам. Защо да не се омъжиш за Траут? Всички останали са го правили.

— А за малко да не го направя и аз преди няколко години. Бяхме сгодени.

— Единственото, което се питах, е дали е достатъчно добър за теб. Всяко момиче, което може да направи Кони за смях както я направи ти, заслужава съпруга на съпрузите. Траут безспорно е най-честитият съпруг, но дали е най-добрият?

— Ще стане. Имам какви ли не планове за Уили. Ще го убедя да си намери работа, ще намалим коктейлите и ще му помогна да разбере, че като цяло животът е сериозна и тежка работа. Ще се справи чудесно.

— И мислиш, че ще можеш да поправиш тази негова склонност да става прекалено дружелюбен към всяка блондинка?

— Със сигурност. Това е само нервен навик.

— Тогава приеми моите поздравления.

— Благодаря.

— Нали нямаш нищо против, докато те поздравявам да въздъхна.

— Давай, щом ти се иска. Но защо?

— Мисля си за моя кръщелник Джони Халидей.

— Какво му е?

— Всичко. Истинска трагедия. Обича онова момиче Гилпин и тя го обича, но не могат да се оженят, защото Дънстъбъл не е съгласен.

— Мили боже. Мислех си, че тия работи със съгласието са си отишли с времето на кралица Виктория.

— Общо взето, да, но Линда Гилпин е повереник на съда и това значи, че съдът няма да ѝ позволи да се омъжи за, както те казват, ответната страна, ако нейният настойник не им даде зелена светлина. А нейният настойник е Дънстъбъл.

— Значи затова ме питаше на вечеря какво е повереник на съда. И херцогът няма ли да им даде зелена светлина?

— Не, освен ако не го принудя да го направи по някакъв начин. А досега не съм измислил такъв. Искам да го пипна натясно. Не знаеш ли някоя негова уличаваща тайна?

— Страхувам се, че не.

— Нито пък аз. Сега виждам колко недалновидно отхвърлихме кандидатурата му за член на Клуба на Пеликаните. Ако го бяхме допуснали, човек можеше да го държи под око и да събира материал за изнудване. Но така, както стоят сега нещата, аз съм безпомощен.

— Трудно е.

— Ужасно е трудно.

— Ситуация, в която ти се иска да дойде на помощ военноморския флот на Съединените щати. О, това е Уили — каза Ванеса, като имаше предвид ритмичното бибипкане, идващо от една натруфена кола пред входната врата. — Трябва да тичам. Ще се връщаш ли скоро в Лондон?

— Много вероятно. Няма голяма полза да стоя тук и да увещавам Дънстъбъл, освен ако не му напипам ахилесовата пета.

— Обади ми се. Ще бъда в хотел „Бариболтс“. Довиждане. И следи внимателно за този флот на Съединените щати. Сигурна съм, че ще дойде.

Тя побягна и остави Гали достатъчно възстановен, за да може да погъделичка котката зад ухото. Не виждаше как да сподели оптимизма ѝ, но тя му беше повдигнала духа.

Колата отмина по алеята и усмивката, която грееше върху устните на лейди Констанс, докато си вземаше довиждане, се стопи. Обземаше я растяща тревога. Видът на Уилбър, разположен на кормилото, я беше обезпокоил.

В живота си беше виждала в Замъка Бландингс да се разиграват толкова много романи, че бе станала експерт по различаването на симптомите. А сега имаше тежкото предчувствие, че е присъствала на ранните фази на нов романс. Казваше си, че ако това, което е видяла в очите Уилбър Траут, не е любовен блясък, то тя ще стане трамвай.

И тая грижовност, с която се бе сутил около момичето до себе си. Дали искала одеяло? Сигурна ли е, че не иска одеяло? Няма ли да ѝ е студено без одеяло? Е, добре, щом наистина е сигурна, че не иска одеяло, то тогава добре ли ще е, ако си запали цигара? Димът може да ѝ влиза в очите. О, и тя ще си запали цигара? Чудесно. Прекрасно. Идеално. Великолепно. И тя не бива да се страхува от бързото му каране. Няма никакъв риск, не и с него, в никакъв случай.

Целият този диалог можеше да се вмъкне в „Ромео и Жулиета“, без да се променя нито дума. Разгледан заедно с любовния блясък в очите, за който стана дума, той значеше нещо, и то я накара да се разбърза към апартамента на херцога. Искаше да го предупреди, че има съперник в ухаждането и че ще направи добре, ако най-решително ускори това ухаждане. Ще се наложи, трябваше да му каже тя, макар и не с тия думи, да хване магарето за самара.

Намери го в такова състояние на духа, което кара силните мъже да крачат напред-назад със сключени вежди. Изкълченият му глезен, разбира се, изключваше каквото и да било крачене напред-назад, но веждите му определено бяха сключени. Тъкмо беше получил една информация и сега се вълнуваше от дън душа.

— Е-хей! — изригна той при влизането ѝ. — Какви са тия, дето ги разправя Бийч, че Траут си тръгвал?

— Да, той току-що си тръгна.

— Къде?

— За Лондон.

— И няма ли да се върне?

— Не.

Херцогът можеше да събере две и две. Той я прониза с поглед.

— Ти си се нравила на много важна пред него.

— Не съм.

— Но той си е отишъл.

— Да.

— И сега няма никакъв шанс да му продам картината. Трябваше лично да следя всичко. Още една седмица и щях да съм го хванал за носа. Сигурна ли си, че не си го гледала изкъсо?

Лейди Констанс приседна на един стол. Жена с по-лошо възпитание и самоконтрол щеше да се тръшне на него като чувал с картофи.

— Съвсем сигурна. И не се тревожа за картината, Аларик. Има нещо много по-сериозно от това.

— Какво искаш да кажеш с това „по-сериозно“? Може ли нещо да е по-сериозно? Сега ще трябва да я продам на „Сотби“ или някъде другаде за половината от това, което можех да получа от Траут. Как така по-сериозно? Кое е по-сериозно?

— Ванеса замина с него.

— Какво! И тя ли е заминала?

— Да.

— Защо?

— Траут сигурно я е убедил да тръгне с него. Той е влюбен в нея.

— Я не ме размивай.

— Казвам ти, че е влюбен. Познах го веднага.

— Е, но тя не може да е влюбена в него. Има рижа коса и счупен нос.

— Не казвам, че е. Но това не значи, че няма да се омъжи за него, ако е настоятелен. Трябва да действаш веднага, Аларик.

— Да действам? Как да действам?

— Пиши ѝ веднага. Тя ще отседне в „Бариболтс“.

— А, обядвал съм там. Взимат майка си и баща си.

— И я помоли да ти стане жена. Кажи ѝ, че ще вземеш специално разрешение. Така ще разбере колко си нетърпелив. Взима се от архиепископа на Кентърбъри.

— Знам, че се взима. Той те одира повече и от „Бариболтс“.

— Какво значение има това?

— За мен има. Ти си като всички жени, мислите си, че мъжът е направен от пари.

— За бога. Аларик, сега ли е времето да икономисваш. Забрави ли, че Ванеса ще бъде една от най-богатите жени в Америка? Тя е дъщеря на Д. Б. Поук. На Д. Б. Поук, разбираш ли? Ще наследи милиони.

Беше улучила десетката. Очите на херцога лъснаха с нов блясък. Той се различаваше по качество от любовния блясък, който Траут наскоро беше пръскал около Ванеса, но беше също толкова явен. Гласът му прозвъня като тръба.

— Ще напиша това писмо!

— Това е единственото, което можеш да направиш. А Бийч ще го занесе до Маркет Бландингс и ще го изпрати препоръчано.

— Но не знам какво да напиша.

— Аз ще ти кажа. Можеш да започнеш с това, че си се колебал да говориш по-рано, защото си мислел, че може да си малко стар за нея.

— Стар? — херцогът се сепна. Младостта му беше отшумяла преди около тридесет години, но като всички други мъже в това положение, той гледаше на себе си като на тъкмо навлизащ в разцвета на силите. — Какво искаш да кажеш с това „стар“?

— И тогава... Не, ти никога няма да можеш да напишеш писмото такова, каквото трябва да е. Всеки израз да е прецизно обмислен. Аз ще го направя, а ти само ще го препишеш.

Докато лейди Констанс седеше на бюрото и взимаше писалката, херцогът се бореше със смесените си чувства. Като горд мъж той не можеше да допусне някой да му пише любовните писма, но от друга страна чувстваше, че в настоящата криза един анонимен автор ще му дойде много добре. Защото трябваше да си признае, че оставен сам на себе си, няма да знае как да започне, какво остава да напълни четири страници, което можеше да се смята за задължителен минимум. Беше велик писател на писма до „Таймс“. Правителството не можеше да направи и крачка без да получи вест от него, но това тук изискваше способности, които той знаеше, че му липсват. Така че потенциалният жених гледаше с одобрение как писалката на сътрудничката му

препускаше по листите. Когато лейди Констанс свърши, херцогът взе ръкописа с приятното чувство на предвкусвано удоволствие.

И толкова по-жалко, че прочитът му трябваше да предизвика цялата опустошителна критика, на която беше способен. Той прегледа документа с почуда и произнесе суровата си присъда. Би могъл спокойно да бъде от ония шотландски критици, които Байрон толкова е ненавиждал.

— Това — каза той с очи, изхвъркнали както никога досега, — е най-голямата помия, четена от мен някога!

Дори и да е била наранена, лейди Констанс не го показа. Може и да е повдигнала вежди, но толкова леко, че никой да не забележи. Както повечето автори, тя знаеше, че творбата ѝ е над всички критици.

— Така ли? Може би ще ми кажеш какво спъва изтънчения ти вкус?

— Ето какво. Да започнем с това — „Не мога да продължа да живея без теб“.

— Мислиш, че трябва да бъде заменено с „без твоите пари“?

— Проклет да съм, ако не звучи прекалено угоднически. Надценява я още в началото. Но дори и това не е толкова лошо, колкото тая идиотщина за църковната камбанария. „Обичам те така, както църковната камбанария обича облачето, кацнало на рамото ѝ.“ Така ли се говори? Ще ме помисли за смахнат.

— Съвсем не. Това е очарователна мисъл. Спомняш ли си Бърти Уивър? Не, не би могъл. Остана в замъка много кратко. Беше секретар на баща ми и ми каза точно тези думи една вечер, когато се разхождахме край езерото. Често съм се чудела откъде ли ги е взел, защото не беше поетична душа, играл е ръгби в Кеймбридж. Предполагам от някоя пиеса, която е гледал. Ужасно ме впечатли и съм сигурна, че ще впечатли и Ванеса. Някакви други оплаквания?

— Не харесвам нито дума от тоя боклук.

— Е, това е всичко, което ще получиш. Да приемем, че въпреки изкълчения си глезен, ще можеш да се добереш до бюрото. Направи го и препиши написаното, дума по дума, защото определено нямам намерение да измислям нов вариант.

И с този ултиматум лейди Констанс се оттегли гордо вдигнала глава и остави херцога, както толкова други мъже са били оставяни, да ближе раните си от поражението в двубоя.

Няколко минути след като тя излезе, той пухтя и пръхтя, както би се изразила племенницата му Линда, но с това, съвсем естествено, нищо не постигна. Колкото и често да издихваше мустаците си нагоре и да процеждаше „Жени!“, накрая не можа да избегне неизбежното.

Половин час по-късно, когато задачата беше изпълнена и писмото запечатано и надписано, на вратата се чу плахо почукване и лорд Емсуърт се подаде.

Не просто доброто му сърце беше довело последния в болничната стая. Всяка книга по етикет би му напомнила, че от домакина се очаква една визита на госта, който си е изкълчил глезена, падайки по неговите, на домакина, лични стълби. Но той сигурно щеше да пренебрегне това правило, ако не беше убеден, че не го ли направи, ще се стигне до някой мъчителен разговор с Кони. „Ходи ли да видиш Аларик?“, щеше да каже тя и след неговото „Ъ-ъ? Какво? Аларик? А, искаш да кажеш Аларик. Е, не, всъщност, не още.“ ще последва мощно изригване.

Оставаше му само надеждата да съкрати колкото е възможно визитата. Случи се така, че херцогът сам я направи дори и по-кратка от мечтаното. Разговорите с лорд Емсуърт бяха едно от многото неща, които го влудяваха.

— А, ти ли си — каза той. — Можеш да направиш нещо за мен, Емсуърт. Това писмо. От изключителна важност е. Трябва да замине незабавно. Дай го на Бийч и му кажи да го занесе в пощата на Маркет Бландингс и да го изпрати препоръчано. Веднага.

Въодушевлението, което лорд Емсуърт изпита от ранното приключване на едно посещение, което можеше да се провлачи безкрайно, се примеси с по-малко приятни чувства. Чудесно е, че когато Кони го запита: „Ходи ли да видиш Аларик?“, той ще може да каже: „Разбира се, видях се с Аларик. Имахме дълъг и интересен разговор.“ Но не му се нравеше тази поръчка за Бийч и Маркет Бландингс.

— Да накарам Бийч да иде до Маркет Бландингс? В това време?

— Ще му се отрази добре.

— Не знам какво ще каже.

— Ако протестира, изритай го по задника, така че да му свирнат ушите.

— Много добре, Аларик.

— И не стой така. Размърдай се.

— Да, Аларик.

— Писмото трябва да се пусне без отлагане.

— Да, Аларик.

— А, и още нещо. Почти бях забравил да ти кажа. Съдя те за тежки щети заради тоя мой глезен. Сега няма да го обсъждаме, ще получиш известие от адвокатите ми, когато му дойде времето.

Гали отново лежеше в хамака със затворени очи и си мислеше за Джон, Линда и американския военноморски флот. Някакъв глас, който блееше името му, го извади от мечтанията и той с раздражение видя брат си Кларънс, наведен над него. Прекъсването извади от релси мисловната му композиция и макар че въпросната композиция не даваше изгледи, че ще стигне до някаква определена гара, това му беше неприятно.

Раздразнението бързо се смени с тревога, когато забеляза възбудата на посетителя. За разлика от членовете на Клуба на Пеликаните, когато лорд Емсуърт беше получателят на стрелите и прашките на жестоката съдба, винаги допускаше съмненията и страховете му да се видят от околните с просто око.

— Нещо лошо ли се е случило, Кларънс?

— Да, наистина, Галахад.

— Кони, предполагам. Не й позволявай да те разстройва. Стегни се. Отговаряй й през зъби.

— Не е Кони, Аларик е.

— Следвай същата политика.

— Но той казва, че ще заведе дело срещу мен, затова че си е изкълчил глезена на тия стълби.

Гали се изсмя предизвикателно.

— Нека да опита. Няма никакви шансове.

— Наистина ли мислиш така?

— Вземи си добър адвокат за защитник и гледай как ще го разкъса на парчета. Ще му изкара вътрешностите като голяма доза пургатив. „Не е ли факт, че препускахте надолу по стълбите със сто километра в час, за да си вземете коктейлите?“, „Точно ли ще бъде, ако кажем, че сте се наливали със същите като прахосмукачка през целия следобед?“, „Не е ли вярно, че сте бил пиян като кютук?“ Ще го върже на фльонга в първите две минути и съдебните заседатели ще трябва да прекратят делото.

Лорд Емсуърт издиша като спукан балон. На Галахад, мислеше си той, винаги може да се разчита да ти влезе в трудното положение и да направи ценни предложения за подобрението му.

— Много ме успокои, Галахад. Бих желал да можеше да направиш същото и относно това писмо. Аларик ми даде писмо. Трябва да го дам на Бийч, а той да го занесе в Маркет Бландингс.

— И какъв ти е проблемът?

— Не мога да накарам Бийч да направи такава дълга разходка в гореща сутрин като днешната.

— А защо не го оставиш на масата с останалите писма?

— Аларик изрично каза да се занесе веднага. Трябвало да се прати препоръчано.

— Разбирам.

— Всъщност, мисля, че Бийч ще ми обърне гръб, ако му кажа да иде до Маркет Бландингс. Хич няма да му се понрави. Ще трябва сам да го занеса, а имам уговорка да се срещна с Банкс при кочината.

Гали имаше меко сърце и както беше казал на брат си, не мислеше да оставя милосърдните дела изцяло на бой-скаутите. Той се измъкна от хамака.

— Аз ще го занеса, ако искаш.

— О, Галахад! Наистина ли?

— С удоволствие ще се поразходя.

— Ето ти писмото.

— Добре.

— Толкова съм ти благодарен, Галахад.

— Няма защо. Винаги съм на твоите услуги. Хей, виж ти работа! Адресирано е до Ванеса Поук.

— Банкс и аз ще обсъждаме новия витамин за прасета, за който четох наскоро. Трябва да се взима с малко обезмаслено мляко.

— Какво ли може да й пише?

— Предполагам, че е чудесен. Благодаря ти отново, Галахад. Наистина е страшно мило от твоя страна.

Замислен, Гали пусна писмото в джоба си. Не можеше да разбере причината за този внезапен импулс от страна на херцога да завърже приятелство с Ванеса Поук по пощата. И беше все така далече от разрешаването на загадката и почти склонен да отиде до крайност и да се обърне към херцога за помощ, когато размишленията му отново

бяха прекъснати от някакъв глас. Този път към него се беше присъединила сестра му Констанс.

— А ето те и теб, Галахад.

В маниера ѝ нямаше и следа от нараненото честолюбие, което беше изпитала преди малко, напускайки градинския апартамент. Две неща бяха възстановили нейното присъствие на духа. Първото беше успокоителната мисъл, че критикът ѝ е дебелокож тъпанар, емоционално неспособен да разпознае добрата творба, като я види; второто — че скоро ще накара Галахад да се почувства ужасно глупаво, едно удоволствие, което рядко изпитваше.

— Търсех те — каза тя. — Не знам дали си спомняш един разговор, който водихме неотдавна.

— Спомням си, че разменихме една-две думи за кръщелника ми Джони Халидей.

— Не се отнася за това. Имам предвид Аларик.

— Аларик? Говорили ли сме за него? А, да, започвам да си спомням. Каза, че се надяваш да се ожени за Ванеса Поук...

— ... а ти каза, че бил прекалено зает със себе си и влюбен в удобствата си, за да помисли някога за нов брак. Е, може би ще ти е интересно да знаеш, че написа писмо до Ванеса с молба да стане негова жена и в момента Бийч е на път към пощата в Маркет Бландингс.

— Мили боже! Да не ме пързаяш?

— Не.

— Наистина ли е изпратил на девойчето предложение?

— Да.

— Откъде знаеш?

— Показа ми писмото. Ванеса няма как да не го приеме. Всяко момиче би искало да стане херцогиня. А за Аларик това ще бъде отличен брак.

— Защото тя е дъщеря на Д. Б. Поук, фрашкания с мангизи магнат.

— Именно. Е, Галахад, излиза, че не си толкова добър познавач на човешката душа, за какъвто се мислиш.

— Май така излиза.

— Винаги си бил прекалено уверен, че ти си правият, а другите грешат.

— Не ми го натяквай. Ще бъде ли прибързано, ако отида и поздравя Дънстъбъл?

— Като се има предвид колко малко вероятно е Ванеса да откаже, не виждам защо не.

— Отивам веднага. Я слушай! Чуваш ли нещо?

— Не.

— А аз чувам. Леви-десни, леви-десни — хиляди маршируващи крака и хиляди мъжествени гласове, пеещи химн. Колко права беше оная сладурана Поук. Морските пехотинци на Съединените американски щати идват.

Херцогът лежеше на дивана и гледаше как по ливадата навън пробягват сенки. Настроението му беше това, което на практика може да се нарече светло настроение. Ведрина, това е може би точната дума. Той се чувстваше ведро.

Но когато някакъв човешки силует се появи в рамката на френския прозорец и се видя, че това е Гали, доброжелателството му видимо посърна. Той никога не е бил привързан към този си другар от младежките години и затова погледът, с който го посрещна, беше студеният поглед на мъж, нетърпелив да узнае на какво дължи честта за тази визита.

— Мислех си, че мога да хвърля едно око — каза Гали.

— О-о?

— Да попитам за глезена ти.

— О-о?

— Как е той?

— Зле.

— Добре тогава. Искам да кажа, съжалявам. Какво казва докторът? Някакви признаци на гангрена? Ето от това трябва да се пазиш, от гангрена. Помниш ли един приятел от младежките години, наричаше се Посълтуайт. Една сиамска котка го ухапа по крака, получи гангрена и прескочи трапа на косъм. Ти ще възразиш навярно, че не си бил ухапан по крака от сиамска котка и в това има доста истина, но все пак не можеш да се чувстваш съвсем сигурен. Чувстваш ли странно парене? А висока температура? Плуващи петна пред очите? Но, за бога — сепна се Гали, — не бива да ти говоря така. Най-важното нещо при посещение на болен е да запазиш весел вид, да излъчваш радост и свежест и да го накараш да забрави грижите. Сега ще те развеселя с нещо смешно. Но какво? А-ха! Разбира се, точно така, онова девойче Поук. Това ще ти е забавно. Оказа се, че тя е натрапница. Странна работа, излиза, че Замъкът Бландингс привлича натрапниците като магнит. Ще си строшат краката да идват тук. Когато се съберат двама-трима натрапници, само въпрос на време е да си

кажат „Хайде всички да идем до Замъка Бландингс“. И ето ти ги, идват. Поразително. Понякога съм се питал дали Кони наистина е Кони. Как може човек да е сигурен, че не е някой международен шпионин, ловко предрешен като Кони? Единственият от местната фауна, у когото действително имам доверие, е Бийч. Той изглежда автентичен. Но да се върнем към случая с девойчето Поук...

По време на цялата тази дълга тирада херцогът се опитваше да се включи, но все не успяваше, отчасти защото нямаше специалните заложби, необходими на човек, за да прекъсне Гали, но главно поради схващане на гласните му струни, от които не излизаше ни звук. Най-после успя да проговори. Думите му излязоха от гърлото като дрезгав шепот, но все пак излязоха.

— Какво е това? Какво е това? Да не би да казваш, че Ванеса Поук не е Ванеса Поук?

— Как да ти река — и да, и не.

— Какво по дяволите значи „и да, и не“?

— Малко сложно е, но мисля, че мога да го обясня. Тя е Ванеса Поук, това да, но не е, както си мислехме, дъщеря на тъпкания с пари Д. Б. Поук. Издънка е на някой си П. П. Поук, един от норфъкските Поуковци. Поук било често име в Норфък, така съм чувал. Той бил камериер.

— Какво!

— Или личен помощник, ако предпочиташ. Майка ѝ е била прислужница тук. А самото момиче е секретарка. Да си умреш от смях, нали, като си помислиш за Кони и всички останали, които се хванаха на въдицата. Това ще ѝ е обеща на ухото да не се суети много около натрапници, препоръчани от някого си.

Херцогът не се смееше. Звукът, който излезе от устната му кухня, приличаше повече на предсмъртно хъркане. Ченето му висеше, а очите заплашително се канеха да изхвърчат от орбитите си.

— Трийпуд!

— Да?

— Аз... аз...

— Да?

— Трийпуд, аз написах на тази жена писмо с предложение за брак!

— И Кони така ми каза. Много вълнуващо. Като в приказката за Пепеляшка — скромната малка секретарка се жени за великия херцог — каза Гали. Щеше да каже „оцъкления херцог“, но реши, че е по-подходящо да сложи другото прилагателно. — Няма да съжеляваш, Дънстъбъл. Това девойче е божи дар. Едно от най-милите момичета, които съм срещал. Не би могъл да си намериш по-добра опора на стари години.

Херцогът изсумтя разпалено.

— Ти да не мислиш, че сега ще се ожения за нея?

— А няма ли?

— Разбира се, че няма.

— Ами ако тя те осъди, че си пристъпил обещанието?

— Тя не трябва да получи това писмо! Позвъни на Бийч!

— Защо?

— Може още да не е тръгнал.

— С писмото ли?

— Да.

— Но то не е у Бийч. У мен е. Кларънс беше притеснен как Бийч ще се съгласи да се тътри до Маркет Бландингс под ултравиолетовите лъчи на тая душна сутрин. Затова аз казах, че ще го занеса. Ето го тук.

Херцогът въздъхна дълбоко. Ченето му се върна на мястото си, а очите му се прибраха в орбитите си.

— Слава на Господа! Можеше да ми кажеш по-рано — допълни със жлъчен тон. — Едва не ми изхвърча чивията.

— Знам. Но беше забавно, нали?

— Дай ми го!

— Разбира си, драги ми приятелю. Точно за това съм дошъл. Но преди церемонията по предаването, ще трябва да поставя едно-две малки условия. Кларънс ми каза, че си щял да заведеш дело срещу него затова, че имал такива хлъзгави стълби. Това трябва да отпадне.

— Разбира се, разбира се, разбира се. Да вървят по дяволите Емсуърт и стълбите му. Дай ми това писмо.

— Само още една клауза от споразумението, ако правилно съм се изразил. Ще трябва също и да се откажеш от оня каприз да се опъваш на брака между племенницата ти и моя кръщелник.

— Какво!

Гали цял излъчваше съчувствие и разбиране. Гласът му беше гальовен.

— Много добре знам как се чувстваш. Всеки път, когато те свие глезенът, започваш да го ругаеш наум. И нищо чудно. Но това е положението. Нищо не може да се направи. Ще трябва да го преглътнеш. Иначе това писмо заминава за дамата. И то препоръчано.

В градинския апартамент се възцари тишина, на която пасва описанието „заредена със силни чувства“. Херцогът би могъл да я наруши, като кресне на Гали, че е долен изнудвач и той а-ха да го направи, но докато устните му оформяха думите, благоразумието му подсказа, че по-добре да ги остави настрана. Мисълта за делото по нарушаване на обещанието го възпря.

А той знаеше всичко за тия дела. На младини беше преживял едно такова. Четат ти писмото в съда и цялата публика ти спуква гъона от смях. А на следващата сутрин всичко се появява във вестниците. Да се съгласи ще значи да преглътне горчив хап, но по-добре това, отколкото някой проклет адвокат да рецитира оная част с църковната камбанария и облачето. Той преглътна няколко пъти и накрая успя да проговори. Тонът му беше заядлив.

— И защо, да го вземат мътните, иска да се ожени за нея?

— Любов, Дънстъбъл, любов.

— Тя няма нито стотинка.

— Това не е преграда за младите жребчета.

— Той има ли някакви пари?

— Достатъчно.

— Искам да кажа, няма да очакват да ги издържам.

— О, за бога, не. Той печели добре в съда, а има и дял в оная галерия, от където си купил картината. Доста печелившо предприятие. Разни балами влизат непрекъснато с чековите си книжки и с писалките си. Не трябва изобщо да се безпокоиш за финансите на Джони. Е, споразумяхме ли се?

— Така ми се струва.

Ако може да се отпрати някаква критика към гласа на херцога, докато изричаше тия четири думи, то това е, че му липсваше сърдечност и ентузиазъм. Не може да се каже, че беше съвсем като ръмженето на вълк, който си е наранил пищяла на някоя скала, но

определено не беше сърдечен и ентузиазиран. Гали, обаче, не беше придирчив.

— Добре — каза той. — Превъзходно. Върховно. Значи остава само да приключим с формалностите и да приведем всичко това в писмена форма. Можеш ли да подскачаш на един крак до това бюро?

— Така ми се струва.

— Тогава скачай.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още един летен ден клонеше към заник и Замъкът Бландингс отново беше обгърнат в мрак. Императрицата се беше прибрала. Шофьорът Ваулс свиреше на своята хармоника. Котката от конюшните си взимаше един бърз вечерен тоалет, преди да започне нощния си живот. А в кухнята мисис Уилоби, готвачката, довършваше обилно снабденото с мармалад пудингово руло, което Бийч скоро щеше да занесе в библиотеката. Там Гали и лорд Емсуърт се наслаждаваха на вечерята си с добрата проста английска храна. Сега, след като са сами, беше казал лорд Емсуърт, ще им е по-уютно там, отколкото в огромния салон, където се сервираше по време на царуването на лейди Констанс, която сега беше насред океана и само на няколко часа от срещата си с Джеймс Скунмейкър.

През отворения прозорец прииждаше уханието на дървета и тютюневи листа и се смесваше с аромата на агнешкото краче, варените картофи и спанака, с които започна вечерята. Бийч внесе пудинговото руло и се оттегли, а лорд Емсуърт изпусна доволна въздишка. По времето на лейди Констанс тя щеше да накара колосания му нагръдник да подскочи, но сега само раздвижи пазвата на ловното му сако с дупки на лактите. Пръстите на краката му шавнаха прочувствено в спалните пантофи.

— Много е приятно, Галахад — каза той и Гали подкрепи това твърдение.

— И аз си мислех същото, Кларънс. Няма я Кони, няма го Дънстъбъл. Покой, абсолютен покой, когато любимите същества са далеч, както би се изразил някой. Съжалявам, че трябва да си тръгна.

— Налага се, предполагам?

— Съмнявам се, че бракът ще бъде законен без мен.

— Някой твой познат ли се жени?

— Кръщелникът ми.

— Не го познавам, нали?

— Разбира се, че го познаваш. Младежът, който пада по стълби.

— А, да. За кого се жени?

— За Линда Гилпин.

— Коя е Линда Гилпин?

— Момичето, което го целува, след като падне. Ще бъда шафер на Джони.

— На кого?

— Да, виждам, че те обърквам, Кларънс. Джони и кръщелникът ми са едно и също лице. Дотук ясно ли е?

— Напълно, напълно. Твоят кръщелник Джони се жени за Линда Гилпин.

— Закова го, Кларънс. И аз трябва да бъда там в сублимния момент. Още повече, че Траут и Ванеса Поук настояват да вечерям с тях, преди да тръгнат на сватбеното си пътешествие.

— Кой е Траут?

— Онзи, който се ожени за Ванеса Поук.

— Коя е Ванеса Поук?

— Момичето, което се ожени за Траут. Те са се оженили един за друг и заминават на сватбено пътешествие на Бахамските острови.

— Там, където са водопадите, нали? Хората се спускат по тях във варели, но не мисля, че много млади двойки биха се решили. Без съмнение мистър и мисис Траут ще намерят как да си прекарат времето. Ванеса Поук, така ли каза? Тя не беше ли тук?

— Точно така, а също и Траут.

— Помислих си, че имената са ми познати. Мило момиче. Разбира от прасета. Надявам се да бъде много щастлива.

— Сигурен съм, че ще бъде.

— А също се надявам и кръщелникът ти да бъде много щастлив.

— Изобщо не се безпокой за това. Той обича своята изгора.

— Нали каза, че името ѝ е Линда.

— Изгора е обобщаващо понятие. Между другото, докато Кони беше тук, доверяваше ли ти се много?

— Не много.

— Тогава сигурно не знаеш, че трябваше да се преодолеят големи трудности, преди да се осъществи сливането Джони-Линда Гилпин. Беше на косъм през цялото време. Изникваха пречки. Измамни ъгли трябваше да се заобикалят. Едва накрая им дадох зелена светлина. Но всичко това сега е зад гърба ни. Имам чувството,

че съм част от някаква пиеса, която е към края си. Знаеш какво имам предвид — едно от ония очарователни деликатни нещица, на които французите са царе. Аз си вечерям. Бурята е отшумяла, в сърцето ми цари слънчева светлина. Отпивам от чашата с виното и мисля за отминалото. А сега ни трябва нещо, подходящо за спускането на завесата. Дава се знак за тост. Да пием за Клуба на Пеликаните, в чиято благородна школа се научих да пазя самообладание, да не падам духом и да препускам с мисълта си винаги на крачка преди другия. За Клуба на Пеликаните — и Гали вдигна чашата си.

— За Клуба на Пеликаните — каза лорд Емсуърт, вдигайки своята. — Какъв е тоя Клуб на Пеликаните, Галахад?

— Бог да те благослови, Кларънс — каза Гали. — Вземи си още малко руло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.